

FLYNN BERRY

Sora pierdută

UN THRILLER LA FEL DE ALERT PRECUM
FATA DIN TREN ȘI FATA DISPĂRUTĂ.
VOCEA LUI FLYNN BERRY ESTE
FOARTE PUTERNICĂ.

The New York Times Book Review

TREI

www.virtual-project.eu

FICTION
CONNECTION

FLYNN BERRY

SORA PIERDUTĂ

Original: *Under the Harrow* (2016)

Traducere din limba engleză:
LAURENȚIU DULMAN

virtual-project.eu

TREI

Editura: TREI

2017

Partea întâi ≈ HUNTERS ≈

O femeie din East Riding a fost dată dispărută. Locuia în Hedon, aproape de locul în care am crescut noi. Când o să afle Rachel de dispariție, o să creadă că a fost mâna lui.

Firma pubului Surprise, o navă cu pânze pe o mare verde, scârțâie în vânt. Localul se află pe o stradă liniștită din Chelsea. După ce am terminat lucrul pe Phene Street, am venit aici să iau prânzul și să beau un pahar de vin alb. Lucrez ca asistentă pentru o peisagistă. Specialitatea ei sunt pajiștile. Arată de nici nu zici că sunt făcute de mâna omului.

Pe ecranul televizorului, un reporter merge prin parcul unde a fost văzută ultima oară femeia dispărută. Polițiștii și câinii se împrăștie pe dealurile din spatele orașului. Aș putea să-i spun lui Rachel în seara asta despre femeie, însă asta ne-ar strica întâlnirea. S-ar putea să nu aibă nicio legătură cu ce i s-a întâmplat ei. Și e posibil ca femeia să nu fi pățit nimic.

Muncitorii care lucrează la casa de peste drum au terminat de mâncat, iar acum, cu pungile de hârtie albă mototolite la picioare, stau tolăniți pe trepte, în lumina rece a soarelui. Trebuia să fiu deja la gară, să iau trenul spre Oxford, dar, cu haina pe mine și cu fularul la gât, mai rămân la bar o vreme, în timp ce un detectiv de la secția din Hull le cere telespectatorilor să anunțe poliția dacă au vreo informație despre persoana dispărută.

Când se trece la știrea despre furtuna din nord, ies pe sub firma care atârână la intrare și, la prima intersecție, cotesc pe Royal Hospital Road. Trec pe lângă peluzele tunse din Burton Court. Pe lângă o agenție imobiliară. Pe lângă casele înșorite din Chelsea și Kensington. Eu încă locuiesc într-un bloc din Kilburn. Casa scării miroase a vopsea proaspătă, iar pescărușii plonjează în balcoane. Și, bineînțeles, n-am grădină. Cizmarul n-are ghetе bune etc.

Pe Sloane Street trec taxiuri negre, ale căror faruri se reflectă în vitrine ca niște globuri de lumină încețoșate. În vitrina unei librării e expus un teanc de exemplare dintr-o nouă traducere a celor *O mie și una de nopți*.

Una dintre poveștile din carte este despre un magician care, ca să

rămână tânăr, bea o poțiune făcută dintr-o plantă. Problema e că planta cu pricina crește doar pe vârful unui munte, așa că, în fiecare an, magicianul păcălește pe câte un tânăr să se cațăre pe munte. „Aruncă-mi planta, îi cere magicianul. Apoi am să vin să te cobor de pe munte.” Și tânărul îi aruncă iarba. Nu-mi aduc aminte sfârșitul. Poate că asta era tot. Am uitat sfârșitul celor mai multe povești din carte, cu excepția celei mai importante, anume că Șeherezada scapă cu viață.

Câteva minute cu metrourl, apoi ies iarăși la suprafață și urc treptele gării Paddington. Îmi iau bilet și o sticlă de vin roșu de la Whistlestop.

Motoarele trenului zumzăie pe peron. Mi-aș dori ca Rachel să se mute la Londra.

— Dar așa, n-ar mai trebui să vii aici, îmi spune ea de fiecare dată, și chiar îmi place casa ei – o casă de țară veche, pe vârful unei coline scunde, cu câte un ulm de fiecare parte.

Foșnetul lor în bătaia vântului umple camerele de la etaj. Și lui Rachel îi place să locuiască acolo, singură. Acum doi ani, era cât pe ce să se mărite.

— Am scăpat ca prin minune, obișnuiește ea să spună.

În tren, îmi sprijin capul de spetează și mă uit la peisajele de iarnă care se perindă prin fața ferestrei. În vagonul meu sunt doar câțiva navetiști care, fiind vineri, au plecat mai devreme de la serviciu. Cerul cenușiu se transformă într-o fâșie violet la orizont. Aici, în afara orașului, e mai frig. Se vede pe fețele celor care așteaptă pe peroanele gărilor. Printr-o crăpătură din partea de jos a panoului intră șuierând un firicel de aer. Trenul e o capsulă luminată care străbate câmpurile de culoarea cărbunelui.

Doi băieți în hanorace aleargă pe lângă vagonul în care mă aflu, dar, înainte să ajungă în dreptul meu, sar peste un zid scund și se fac nevăzuți. Trenul intră într-un lăstăriș des, care vara face ca lumina să devină verde și pâlâitoare, ca și când ai fi sub apă. Acum, lăstărișul și-a pierdut frunzele, așa că lumina nu se schimbă deloc. Văd păsările odihnindu-se pe crengile năpădite de plante agățătoare.

Acum câteva săptămâni, Rachel mi-a zis că vrea să ia niște capre să le crească și că păducelul din fundul grădinii ar fi un loc bun de

cățărat pentru ele. Deja are un câine, un ciobănesc german mare.

— Și ce-o să zică Fenno de capre? am întrebat-o eu.

— O să fie înnebunit de fericire, probabil, mi-a zis ea.

Mă întreb dacă toate caprele se cațără în copaci, sau doar anumite specii. N-am crezut-o pe Rachel până nu mi-a arătat poze cu o capră cocoțată pe o creangă de cedru și una cu mai multe capre care se cățăraseră într-un dud alb. Dar niciuna dintre poze nu arăta cum se cocoțaseră în copac.

— Cu ajutorul copitelor, Nora, mi-a explicat Rachel, chestie care pentru mine n-are niciun sens.

Pe culoar apare o femeie cu un cărucior și îmi cumpăr un Twix pentru mine și o ciocolată Aero pentru Rachel. Tata zicea că suntem niște fete lacome.

— Ai dreptate, îi răspundea Rachel.

Mă uit la câmpurile care mi se perindă prin fața ochilor. În seara asta, am să-i spun despre bursa pentru artiști pe care am primit-o de curând și care începe peste două luni, în ianuarie. Douăsprezece săptămâni în Franța, cu cazare asigurată și o mică sumă de cheltuială. M-am înscris la concurs cu o piesă pe care am scris-o în facultate, intitulată *Mirele tâlhar*. E rușinos că n-am scris nimic mai bun de atunci, dar deja nu mai contează, pentru că o să scriu ceva nou în Franța. Rachel o să se bucure pentru mine. O să bem ceva ca să sărbătorim. Mai încolo, la cină, o să-mi povestească întâmplări de la ea de la serviciu, iar eu n-am să-i spun despre femeia dată dispărută în Yorkshire.

Când ajungem la dealurile de cretă, sirena trenului scoate un șuier grav și prelung. Încerc să-mi aduc aminte ce a zis Rachel că o să gătească. Mi-o imaginez trebăluind în bucătărie, trăgând bolul de gresie plin cu castane mai aproape de marginea blatului. Cocos cu vin și mămligă, parcă așa a zis.

Îi place să gătească, în parte datorită jobului. Zice că pacienții ei vorbesc mereu despre mâncare, pentru că nu mai au voie să mănânce ce vor. O întreabă deseori ce gătește, iar ei îi place să le dea un răspuns interesant.

Acoperișuri cu țiglă și hornuri de teracotă se ridică peste un zid înalt de cărămidă, care înconjoară un întreg sat. Dincolo de zid, se

întinde un câmp presărat cu tufe uscate și garduri vii printre care își fac loc poteci. La marginea câmpului, un bărbat cu pălărie verde are grijă de un foc de gunoaie. Frunzele carbonizate se înalță și se răsucesc pe cerul alburui, plutind deasupra câmpului.

Scot din geantă dosarul cu proprietăți de închiriat din Cornwall. În vară, Rachel și cu mine am închiriat o casă în Polperro. Amândouă avem concediu de Crăciun și plănuim să închiriem o casă pentru weekendul ăsta.

Polperro este așezat în pliurile unei văi de pe malul mării. Casele văruiate în alb, cu acoperișuri de țiglă, sunt cuibărite pe versanții împăduriți. Între cele două stânci se află un port, iar dincolo de dig, un port interior, suficient de mare cât să adăpostească vreo zece iahturi mici, cu vile și puburi construite pe chei, chiar lângă apă; la reflux, carenele iahturilor coboară în noroiul de pe fundul portului. În bucla vestică a văii se află două case vechi pătrătoase – una din cărămidă maro-închis, cealaltă albă. Deasupra lor, șirurile de pini-umbrelă se profilează pe cer. Dincolo de casele vechi, chiar în vârf, e o casă de pescar construită pe versantul stâncos. Casa e făcută din granit, așa că, în zilele cețoase, abia dacă se mai distinge de pietrele din jur. Casa pe care am închiriat-o noi era pe un promontoriu aproape de Polperro, la zece minute de mers pe jos, pe un drum de-a lungul coastei, și avea o scară privată, cu șaptezeci și una de trepte săpate în piatră, care duceau la plajă.

M-am îndrăgostit de Cornwall cu pasiune nebună și cu gelozie. Aveam douăzeci și nouă de ani și tocmai descoperisem această regiune, dar era a mea. Lista lucrurilor care îmi plăceau la Cornwall era lungă, dar nu completă.

Lista cuprindea casa noastră, bineînțeles, și orașul, și Peninsula Șopârlei, și legenda Regelui Arthur, a cărui cetate se afla la câțiva kilometri în susul coastei, la Tintagel. Orașul Mousehole, pronunțat „mouzall”. Daphne du Maurier și *Noaptea trecută am visat că am mers din nou la Manderley*¹ – bineînțeles că visai, toată lumea care pleca de aici visa că se întoarce. Plimbările văduvelor. Fotografii din puburi care înfățișau naufragii și localnici în cămăși lungi și surtuțe

¹ Prima frază din romanul *Rebecca*, de Daphne du Maurier (*N.t.*).

maro, care păreau niște pitici pe lângă carenele sfărâmate.

În fiecare zi, lista trebuia rescrisă. Am adăugat pini-umbrelă și Hanul Crumplehorn. Pateurile cu carne și cartofi și berea din partea locului. Înotul, atât în larg, cât și în cavernele liniștite, cu apă prelingându-se pe pereți. Am adăugat fiecare clipă petrecută acolo, chiar și cele în care dormeam.

— Totul e mai frumos aici, am spus eu.

— Așa e, a răspuns Rachel.

— Ce-ți place cel mai mult în Cornwall? am întrebat-o eu, dar ea a oftat. Sau pot să-ți spun ce-mi place mie cel mai mult.

Însă apoi a zis:

— Păi, în primul rând, oceanul.

Cred că ei i-a plăcut acolo chiar mai mult decât mie, și e mai nerăbdătoare decât mine să se întoarcă în Cornwall. N-a fost în apele ei în ultima vreme. Pare stresată de serviciu și e mereu obosită.

La următoarea stație, controlorul previne pasagerii cu privire la posibile întârzieri mâine, din cauza furtunii. Excelent, îmi spun în sinea mea, deci o să ningă.

Traversăm încă un orașel, în care mașinile deja merg cu farurile aprinse – globuri de un galben palid în lumina slabă a după-amiezii –, apoi trenul ocolește o pădurice de plop și intră în Marlow.

Rachel nu mă așteaptă în gară. Nu e ceva neobișnuit. Se întâmplă des să stea la spital până târziu. Când ies de pe peron, lumina e atât de slabă, încât pare că acoperișurile sunt deja acoperite cu zăpadă. Pornesc spre casa ei, îndepărtându-mă de orașel, și, în scurtă vreme, ajung pe o porțiune de drum aflată în câmp deschis, o fâșie îngustă de asfalt mărginită de ferme.

Mă întreb dacă o să-mi iasă în întâmpinare cu Fenno. Sticla de vin roșu mi se lovește de spate. Îmi imaginez bucătăria lui Rachel. Bolul cu nuci, mămliga bolborosind pe plita electrică. O mașină se apropie de mine și mă retrag pe marginea drumului. Mașina încetinește, iar femeia de la volan mă salută din cap, apoi accelerează.

Iuțesc pasul, respirația îmi încălzește pieptul și-mi țin mâinile reci strânse pumn adâncite în buzunare. Norii grei se îngheșuie deasupra mea și liniștea e atât de adâncă, încât îmi țiue urechile.

În cele din urmă, apare casa de pe deal. Urc coasta, cu pietrișul

scrâșnindu-mi sub tălpi. Mașina ei e parcată în față, probabil că Rachel tocmai a ajuns acasă. Deschid ușa.

Înainte să-mi dau seama ce e în neregulă, fac un pas înapoi, ca și când s-ar fi revărsat ceva peste mine.

Mai întâi văd câinele. Atârnă în lesă la capătul de sus al scării. Funia trosnește, în timp ce câinele se răsuțește ușor. Știu că e grav, dar e și uimitor. „Cum o fi făcut asta?”, mă întreb în sinea mea.

Lesă e înfășurată în jurul unui stâlp al balustradei. Probabil s-a încurcat, iar câinele a căzut și s-a spânzurat. Dar e sânge pe podea și pe pereți.

Gâfâi, deși totul în jurul meu e tăcut și nemișcat. Trebuie să fac imediat ceva, dar nu știu ce. N-o strig pe Rachel.

Urc treptele. E o dâră de sânge pe perete, chiar sub umărul meu, ca și când cineva s-ar fi sprijinit de el în timp ce urca scara. Când se termină dâra, pe treapta de deasupra ei văd urme de mâini roșii, la fel și pe treapta următoare și pe palier.

Pe holul de la etaj, petele devin informe. Nu mai văd urme de mâini. Pare că cineva s-a târât sau a fost târât. Rămân cu privirea ațintită asupra dârelor, iar după o vreme, mă uit în lungul holului.

Mă aud plângând în timp ce mă târăsc spre ea. Partea din față a cămășii ei e neagră și udă. Îi așez cu grijă capul în poala mea. Duc mâna la gâtul ei, încercând să-i simt pulsul, apoi îmi cobor urechea spre buzele ei, să-i ascult respirația. Obrazul mi se atinge de nasul ei și simt fiori reci pe ceafă. Îi suflu aer în gură și o apăs cu palma pe piept, dar mă opresc. S-ar putea să-i fac mai mult rău.

Îmi lipsesc fruntea de acea lui Rachel și holul se întunecă. Aerul pe care îl expir îi mângâie fața și părul. Pereții holului par să se strângă.

N-am niciodată semnal la telefon în casa ei. Trebuie să ies afară ca să chem o ambulanță. Nu-mi vine s-o las singură, dar cobor treptele împleticindu-mă și ies pe ușă.

După ce închid telefonul, nu-mi mai amintesc ce am zis. În jur nu se vede nimeni, doar casele vecinilor și dealurile din spatele lor, iar în liniștea zumzăitoare mi se pare că aud marea. Cerul se învoldurează deasupra mea. Ridic privirea. Îmi iau capul în mâini. Urechile îmi țiuie ca și când cineva ar țipa foarte tare.

Aștept ca Rachel să apară în prag. Nedumerită și obosită, cu ochii

ațintiți asupra mea. Aștept să-i aud tălpile pe trepte, dar după câteva clipe răsună o sirenă.

Trebuie să coboare înainte să ajungă ambulanța. Totul se va termina când o va vedea și altcineva zăcând pe podea. Sirena se aude mai tare și simt cum mi se mișcă buzele, ca și când aş zâmbi. Mă uit la ușa, sperând că ea o să iasă.

În cele din urmă, apare ambulanța, gonind pe drumul dintre ferme. Intră pe aleea de acces, improșcând cu pietriș, iar când ușa se deschide și paramedicii dau fuga spre mine, nu pot să spun nimic. Primul paramedic intră în casă, iar al doilea mă întreabă dacă sunt rănită. Cobor privirea și văd că am cămașa pătată de sânge. Văzând că nu răspund, începe să mă examineze.

Mă îndepărtez de el și o iau la fugă pe trepte, în urma primului paramedic – o femeie. Fața lui Rachel e întoarsă spre tavan, părul îi e răsfirat pe podea, iar mâinile, întinse pe lângă corp. Îi văd picioarele încălțate cu șosete groase de lână. Îmi vine să-l ocolesc pe paramedic și să strâng în brațe picioarele lui Rachel.

Paramedicul îmi arată un loc de pe gâtul lui Rachel, apoi atinge același loc de pe propriul gât, chiar sub mandibulă. N-o pot auzi din pricina zgomotelor pe care le scot. Mă ajută să cobor treptele. Deschide ușile din spate ale ambulanței și mă așază pe marginea ei, acoperindu-mi umerii cu o folie termoizolatoare. Umezeala de pe cămașa mea se răcește, lipindu-mi materialul de burtă. Dinții îmi clănțane. Paramedicul pornește o aerotermă și din ambulanță se revarsă un val de căldură, învăluindu-mi spatele și împrăștiind abur în aerul rece.

În scurtă vreme, ajung și mașini de poliție, iar ofițerii în uniforme negre se apropie de peluza din fața casei. Îmi plimb privirea de la unul la altul. Din stația unuia se aud pârâituri. Aștept ca unul dintre ei să zâmbească și să-mi spună că a fost o farsă. Un ofițer înfige un țăruș în pământ și întinde bandă reflectorizantă în fața ușii de la intrare, banda legănându-se ușor în urma lui.

Marginile câmpului meu vizual se înceteșează, apoi dispar complet. Sunt atât de obosită! Încerc să-i urmăresc pe polițiști, ca să-i pot povesti lui Rachel cum s-au desfășurat lucrurile.

Cerul pare să spumege, coborând spre noi precum creasta unui val

nevăzut. „Cine ți-a făcut asta? mă întreb în sinea mea. Dar nu asta contează, ce contează e ca tu să te întorci.” La casa de peste drum, magazia fără uși folosită pe post de garaj e goală. Acolo locuiește un profesor de la Oxford. „Fermierul gentleman”, așa l-a poreclit Rachel. Dincolo de casa profesorului, șirul de dealuri seamănă cu fața verticală a unei stânci, cu poteci abrupte săpate în piatră. Mă uit ținută la dealuri până am impresia că se desprind și o iau din loc, apropiindu-se de mine.

Polițiștii nu intră în casă. Așteaptă pe cineva. Ofițerul care a întins banda rămâne de pază lângă ușa de la intrare. În padocul de lângă casa profesorului, o femeie se plimbă cu calul. Cabana ei se află în spatele padocului, aproape de poalele dealului. Calul și femeia galopează într-un cerc mare sub cerul tot mai amenințător.

Femeia se apleacă în față, împotriva vântului, și mă întreb dacă ne poate vedea. Casa, ambulanța, polițiștii de pe peluză.

Dinspre drumul de acces se aude o portieră trântită, un bărbat și o femeie pășesc pe pietriș. Toată lumea se uită la cei doi, care urcă dealul spre noi, cu mâinile în buzunare. Amândoi poartă pardesiuri cafenii, cu poalele fluturând în vânt. Cei doi se uită la casă, apoi femeia își mută privirea spre mine. Mă uit în ochii ei, stând nemișcată în bătaia vântului rece. Femeia ridică banda reflectorizantă și intră în casă. Închid ochii. Aud pași apropiindu-se pe pietriș. Bărbatul se lasă pe vine lângă mine. Așteaptă.

Culorile mai zăbovesc câteva clipe în spatele pleoapelor închise. Imediat o să se facă totul negru și am să aud ulmii foșnind deasupra capului. Îmi închipui că intru în bucătărie și văd vesela noastră în chiuvetă și pe plita electrică. Rămășițele de mămăligă uscate pe fundul oalei. Pe bufet, cojile castanelor pe care le-am decojit frigându-ne degetele.

Dacă merg în camera ei, o să văd pe dușumele umbrele proiectate de ulmul dinspre miazăzi. Câinele adormit, întins sub pat, aproape de Rachel, ca să-l poată mângâia întinzând mâna peste marginea saltelei. Și Rachel, adormită.

Deschid ochii.

Bărbatul care s-a lăsat pe vine lângă mine mă salută. Cu o mână își ține cravata lipită de piept. În spatele lui, vântul culcă iarba de pe deal.

— Bună, Nora, îmi spune, iar eu mă întreb dacă ne-am mai întâlnit vreodată până acum.

Nu-mi aduc aminte să fi spus cuiva cum mă cheamă. Probabil că o cunoaște pe Rachel. Are o față mare și colțuroasă și pleoapele lăsate. Încerc să mi-l amintesc de la un eveniment din orașel, de la vreun foc de tabără sau de la dineul la care se strâng bani pentru pompieri.

— Inspector detectiv Moretti. Sunt de la secția din Abingdon.

Simt un șoc puternic. N-o cunoaște pe sora mea, pentru că în Marlow nu există detectivi specializați în omoruri. Dacă vrei să faci o plângere mai serioasă, probabil că trebuie să te duci până la Oxford sau Abingdon.

Pornim împreună spre mașina lui, în timp ce două femei în salopete albe de criminaliști se îndreaptă spre casă.

Mașina pornește și simt că nu pot să respir. Mă uit la șirul de platani care se perindă prin fața geamului. Aș putea crede că e un vis, dar nu e. Bărbatul care conduce lângă mine e real, la fel ca umezeala care îmi lipește cămașa de abdomen, la fel ca gândurile care mi se învâlmășesc în cap.

Aș vrea ca socul să dureze mai mult, dar durerea e deja aici, s-a prăvălit ca o ghilotină atunci când paramedicul a pus degetul pe gâtul lui Rachel. Mă tot gândesc că nu-mi voi mai vedea sora niciodată. În timp ce mergem cu mașina prin Marlow, îmi dau seama că vorbesc cu mine însămi în capul meu. Nu mai e nimeni înăuntru. De obicei, când am senzația ciudată că mă uit la mine însămi în timp ce gândesc, îmi exprim gândurile sub forma unor lucruri pe care i le spun lui Rachel.

Mă crispez pe scaun. Mașinile trec pe lângă noi pe autostradă. Mă întreb dacă detectivul conduce întotdeauna atât de încet sau numai când are pe cineva în mașină. Îmi dau seama că nu m-am uitat la indicatoare, așa că nu știu unde mergem. O parte din mine speră să

mă ducă pe un câmp întunecat și umed, departe de luminile orașului. Ar fi simetric. Una dintre surori asasinată, apoi și cealaltă, totul în decurs de câteva ore.

Detectivul a făcut-o. Apoi a ocolit casa și a venit pe drum, după care m-a convins să plec cu el în timp ce toată lumea era atentă în altă parte. Nu-mi trebuie mult să mă conving că așa este. Frica e deja aici și încearcă să iasă la suprafață. Iau un pix din geantă și îl țin strâns în mână, ascunzându-i vârful sub coapsă.

Mă aștept să încetinească în dreptul uneia dintre ieșirile de pe autostradă, spre o fabrică abandonată sau o livadă. Autostrada e mărginită de locuri pustii, așa că tipul are multe opțiuni. Mă pregătesc să-i înfig pixul în ochi, apoi am să dau fuga înapoi acasă la Rachel. Pe care am s-o găsesc stând în living. O să ridice privirea încruntată și o să mă întrebe: „Ai reușit?”

Dar în scurtă vreme apare indicatorul pentru Abingdon. Detectivul iese de pe autostradă, iar la capătul străzii oprește la semafor. Are o față inexpressivă și se uită prin parbriz, așteptând să se facă verde.

— Cine a omorât-o? întreb eu.

Nu se uită la mine. În mașină se aude ticăitul lămpii de semnalizare.

— Încă nu știm, spune el, apoi semaforul se face verde și detectivul bagă mașina în viteză.

La intrarea în clădirea poliției, în vârful unui stâlp, e un cub luminos rotativ pe care scrie: „Poliția Valea Tamisei”.

La etaj, într-un birou *open-space*, un bărbat blond, în costum negru – sacoul atârându-i pe umeri – stă în fața unei table albe. Când ne aude intrând, se îndepărtează de tablă, pe care tocmai a lipit o poză cu Rachel.

Scot un geamăt înăbușit. E fotografia de pe site-ul spitalului: fața ei ovală încadrată de păr negru. Chipul ei îmi este atât de familiar, încât e ca și când m-aș uita la mine însămi. Are un ten mai deschis decât mine și oase faciale mai pronunțate.

Eu pot trece neobservată într-o cameră, ea nu. Amândouă avem pomeți înalți, dar ai ei ies în afară ca niște butoane. În fotografie, zâmbește cu gura închisă, cu buzele ușor strânse.

În biroul de interogatoriu, Moretti ia loc în fața mea, descheindu-și

cu o mână nasturele de la sacou.

— Ești obosită? mă întreabă el.

— Da.

— Din cauza șocului.

Încuviințez din cap. E ciudat că sunt atât de obosită și, în același timp, atât de speriată, ca și când corpul meu ar fi adormit, dar ar primi șocuri electrice.

— Vrei să-ți aduc ceva? întreabă el.

Nu știu la ce se referă, iar când vede că nu răspund, îmi aduce un ceai, de care nu mă ating. Îmi întinde un hanorac bleumarin și niște pantaloni de trening.

— Dacă vrei să te schimbi.

— Nu, mulțumesc.

Câteva minute, vorbește despre nimicuri. Are o cabană la Whitstable. Îmi spune că e frumos la reflux. Mă neliniștește, deși îmi vorbește despre mare.

Îmi cere să-i spun ce am văzut când am intrat în casă. Îmi aud limba ridicându-se cu un plescăit înainte de fiecare răspuns. Moretti se freacă la ceafă, greutatea palmei apăsându-i capul.

— Locuiești cu ea?

— Nu, locuiesc la Londra.

— E ceva obișnuit să vii la ea vinerea după-amiaza?

— Da. O vizitez des.

— Când ai vorbit ultima oară cu ea?

— Aseară, în jur de ora zece.

Cerul s-a întunecat și se văd dreptunghiurile de lumină gălbuie ale clădirii de peste drum.

— Și ce impresie ți-a lăsat?

— Era ca de obicei.

Peste umărul detectivului, unul dintre dreptunghiurile de lumină se stinge. Mă întreb dacă se gândește că eu am făcut-o. Dar pare puțin probabil, așa că temerea mea se stinge repede, ca o explozie submarină a cărei undă de șoc abia ajunge la suprafață. O clipă, mi-aș dori să fiu victima unei înscenări. Dacă ar fi așa, acum aș simți altceva – îngrijorare, indignare, dorința de a se face dreptate. Nu ce simt în clipa asta. Adică nimic. Mă simt ca și când m-aș fi trezit pe un câmp

fără să-mi aduc aminte cum am ajuns acolo.

— Cât o să dureze? întreb eu.

— Ce anume?

— Șocul.

— Depinde. Poate câteva zile.

Într-un birou de peste drum, o femeie de serviciu trage după ea cablul aspiratorului și dă scaunele la o parte din calea ei.

— Îmi pare rău, spune el. Știu că ai vrea să mergi acasă. Ai simțit cumva că pe Rachel o apăsa ceva în ultima vreme?

— Nu. Poate serviciul, un pic.

— E cineva care ar fi putut să-i vrea răul?

— Nu.

— Dacă s-ar fi simțit amenințată, ți-ar fi spus?

— Da.

Mi se pare incredibil ce s-a întâmplat. Îmi pot imagina foarte bine că totul s-ar fi terminat altfel. Mi-o pot închipui pe Rachel plină de sânge, stând pe scaunul pe care stau eu acum și explicându-i cu răbdare inspectorului cum l-a omorât pe bărbatul care a atacat-o.

— A durat mult? întreb eu.

— Nu știu, spune el, iar eu plec capul, simțind că iarăși îmi țiuie urechile.

Pe ușă intră femeia care a venit cu el la casa lui Rachel. Are o față carnoasă și catifelată, iar părul îi e prins în coc.

— Alistair, vino să vorbim un pic.

Când se întoarce, Moretti mă întreabă:

— Rachel avea un iubit?

— Nu.

Îmi cere să scriu pe o foaie numele bărbaților cu care s-a întâlnit în ultimul an. Scriu citeț fiecare nume, începând cu cel mai recent și terminând cu primul ei iubit, pe care l-a avut acum șaisprezece ani în Snaith, unde am crescut împreună. După ce termin lista, rămân pe scaun cu mâinile crispate pe masa din fața mea, iar Moretti ia foaia și, aplecându-și capul mare și pătrățos, o citește în picioare lângă ușă. Mă uit la el să văd dacă recunoaște vreun nume din alte cazuri, dar expresia nu i se schimbă deloc.

— Primul nume, spun eu. Stephen Bailey. Au fost la un pas să se

căsătorească acum doi ani. Încă se mai vedea cu el din când în când. Locuiește în West Bay, Dorset.

— A fost vreodată violent cu ea?

— Nu.

Moretti dă din cap. Dar Stephen tot va fi prima persoană pe care o vor investiga. Detectivul iese din cameră și se întoarce fără foaie. Îmi aduc aminte de pubul unde am luat prânzul și de femeia dată dispărută în Yorkshire.

— Ar mai fi ceva, spun eu. Rachel a fost atacată când avea șaptesprezece ani.

— Atacată?

— Da. Încadrarea ar fi fost de vătămare corporală gravă.

— Îl cunoștea pe atacator?

— Nu.

— A fost arestat cineva?

— Nu. Poliția n-a crezut-o.

Ar fi fost dispuși să creadă că fusese atacată, dar nu așa cum a descris ea. Polițiștii bănuiau că încercase să fure ceva sau să ofere servicii sexuale cuiva și fusese alungată în mod violent. Erau rămășițe ale unei generații vechi de polițiști și tot ce voiau să afle era cât băuse și de ce nu țipase după ajutor.

— S-a întâmplat în Snaith, Yorkshire. Nu știu dacă mai au dosarul la arhivă. Au trecut cincisprezece ani de atunci.

Moretti îmi mulțumește.

— Avem nevoie să rămâi în zonă. Ai unde să dormi în noaptea asta? mă întreabă el.

— Acasă la Rachel.

— Nu poți să rămâi acolo. Ai pe cineva care ar putea veni să te ia?

Sunt atât de obosită! Nu vreau să explic nimănui ce s-a întâmplat sau să aștept la secție pe cineva de la Londra. Când se încheie interogatoriul, un ofițer mă conduce la singurul hotel din Marlow.

Sper să facem accident. Un camion plin cu bare de metal merge în fața noastră pe Abingdon Road și îmi imaginez cum se rup benzile sintetice cu care sunt legate: barele se răstoarnă și dansează pe stradă, iar una dintre ele mă pironeste de scaun.

Strada principală din Marlow e curbată ca o seceră; la un capăt al

ei e parcul, iar la celălalt, gara. Hotelul Hunters se află chiar lângă gară. E o clădire rectangulară, din piatră crem, cu obloane negre. Când ofițerul mă lasă în fața hotelului, cei câțiva oameni de pe peronul gării se întorc și se uită la mașina de poliție.

După ce mă cazez la Hunters, încui ușa și pun lanțul. Îmi plimb mâna pe peretele tapetat și îmi țin respirația. Mi-aș dori să aud vocea unei femei din camera alăturată – poate o mamă care stă de vorbă cu fiica ei, în timp ce se pregătesc de culcare. Nu se aude nimic prin perete. Probabil că toată lumea doarme.

Sting lumina și mă ghemuiesc sub pătură. Știu că ce se întâmplă e real, dar tot mă aștept ca Rachel să mă sune.

Când mă trezesc, îmi amintesc că astăzi ar fi trebuit să mergem la Broadwell să mâncăm clătite cu afine și să vizităm muzeul. Sunt furioasă că ne-au fost stricate planurile.

La jumătatea distanței dintre pat și baie, simt că mi se înmoaie genunchii. Mă prăbușesc pe podea, dar mă simt de parcă m-ar fi trântit cineva. Văd câinele rotindu-se în lesă. Rachel zace pe podea. Pe trepte sunt urme de palme însângerate. Balustrada are trei stâlpi curați și unul murdar, de care e legată lesa câinelui.

Nu știu de cât timp stau întinsă pe podea. În cele din urmă, hotărâsc să mă spăl. Nu pot să fac duș, de teamă să nu simt mirosul ei în păr. Așa că mă dezbrac și îmi șterg corpul cu un prosop umed, care se colorează în roz și maro.

Mă îmbrac, îmi pun hainele de ieri într-o pungă de plastic și le duc la tomberonul din spatele hotelului. Mă simt ciudat, ca și când m-aș descotorosi de niște dovezi, dar poliția nu mi-a cerut să le păstrez. Ar fi trebuit să mă sfătuiască mai cu atenție. În holul hotelului, trec pe lângă un tablou care înfățișează o vânătoare de vulpi, cu câțiva călăreți îmbrăcați în roșu ascunși printre copaci.

În timp ce urc treptele, mă sună Moretti să-mi spună că vrea să mai stea de vorbă cu mine.

— Dau o declarație de presă într-o oră, îmi spune el. Dar n-o să zic nimic despre câine.

— De ce nu?

— Lumea face o fixație pentru detalii de genul ăsta. N-am cum să te pregătesc pentru ce o să urmeze, dacă acest caz o să devină un subiect național. Nu te putem împiedica să stai de vorbă cu presa, dar te asigur că asta n-o să ne ajute deloc. O să ne stea în cale, iar când o să se plictisească de anchetă, o să caute detaliile care o fac pe Rachel interesantă.

— Și ce ar putea-o face interesantă?

— Lucrurile cele mai urâte despre ea.

La ora cinci, o să vină un ofițer să mă ia de la Hunters. Hotărâsc să

rămân în cameră. Am de așteptat șase ore și mă întreb dacă o să rezist până atunci.

Câteva ore mai târziu, se aud ciocănituri în ușă.

— Am primit plângeri de la ceilalți oaspeți ai hotelului, îmi spune administratoarea hotelului.

În spatele ei, luminile de pe hol sunt aprinse. Poartă un fular ecosez verde cu albastru, iar mie îmi vine să-i spun că am trăit o vreme în Scoția. Sora mea venea să mă viziteze acolo.

— Îi deranjează gălăgia.

— Îmi pare rău, spun eu, sprijinindu-mă de tocul ușii.

Azi n-am mâncat și n-am băut nimic. Mâncarea o să fie o problemă.

— Anunță-mă dacă ai nevoie de ceva, spune ea. Îmi pare atât de rău! A fost o perioadă dificilă. Mai întâi Callum, iar acum sora ta.

— Callum?

— Un tânăr din oraș. A murit într-un accident pe Bristol Road. Avea doar douăzeci și șapte de ani.

Îmi amintesc. Rachel a fost una dintre asistentele care s-a ocupat de el. Mă gândesc dacă să-i spun ce mi-a povestit Rachel despre el, dar hotărâsc că nu e cazul.

La ora cinci, vine ofițerul și pornim spre Abingdon. În camera de interogatoriu, Moretti îmi spune:

— N-am reușit să dăm de tatăl tău. Ții legătura cu el?

— Nu.

— Rachel păstra legătura cu el?

— Nu.

Conductele de încălzire trosnesc în tavan. Afară, cerul e acoperit de nori întunecați. În Lancashire și Cumbria deja ninge. Detectivul n-a întrebat de mama. Probabil, a aflat că a murit cu mult timp în urmă, la puțin timp după ce m-a născut pe mine.

— Când ai vorbit ultima oară cu tatăl tău?

— Acum trei ani.

— Are antecedente violente?

— Nu, spun eu, deși nu știu dacă e întru totul adevărat. În plus, e

plăpând. Rachel era mult mai puternică decât el. Trebuie să-l înștiințați de moartea ei?

— Da.

O să le fie greu să dea de el. A încetat să-și mai încaseze ajutorul social după ce a devenit suspicios față de guvern. Acum câteva luni, Rachel a primit de la el o vedere în care îi scria că e în Blackpool, dar hotărăsc să nu-i spun detectivului.

— Ați apucat să vorbiți cu Stephen? întreb eu.

— A fost toată ziua la restaurantul lui.

Mă simt ușurată și mi-e un pic rușine că l-am suspectat. O adora pe Rachel.

— Ce mașină are tatăl tău? întreabă Moretti.

— Nu mai conduce, răspund eu, apoi îi explic.

Tata e alcoolic, deși cuvântul ăsta mi s-a părut întotdeauna cam elegant pentru el. Cred că Moretti a aflat deja câte ceva despre el. Are cazier. Tulburarea ordinii publice, încălcarea proprietății private, spargere.

Un ofițer bate la ușă, iar Moretti se scuză și iese. Mă uit pe geam în biroul *open-space*. Unul dintre detectivi ronțăie cartofi prăjiți, dintr-o pungă de hârtie dublată cu folie de aluminiu, iar în aer se simte miros de oțet.

Mi-aș dori ca Fenno să fie aici, să stea așezat lângă scaunul meu. Aș vrea să-mi pot așeza mâna pe creștetul lui cu părul moale. La ultima vizită, i-am făcut baie, acoperindu-i ochii cu palma în timp ce îl clăteam pe cap. Când l-am înfășurat într-un prosop, s-a sprijinit de mine și am rămas așa multă vreme, umezeala lui caldă impregnându-mi-se în tricou.

Moretti se întoarce.

— Avem nevoie să ne spui dacă a apărut ceva neobișnuit în rutina lui Rachel. Fie și o mică schimbare a traseului spre serviciu. Dacă și-a făcut prieteni noi sau s-a apucat de o nouă activitate.

— Nu știu. Mi-a zis că ar vrea să meargă pe timpul iernii la o sală de fitness din Oxford, să înoate, dar încă nu-și făcuse abonament.

— Altceva? Vreo schimbare la spital?

— Nu.

— Îi plăcea slujba ei?

— Da, în mare parte.

A avut o perioadă dificilă la începutul carierei, când își făcea masterul și deja lucra ca asistentă. Mi-a povestit că se întorcea acasă cu bicicleta și că și-ar fi dorit să dea cineva cu mașina peste ea, pentru ca astfel să-și poată lua o pauză.

— Îmi zicea că era o slujbă dificilă, dar îi plăcea.

Moretti se uită cu atenție la mine și mă întreb dacă îi pun cumva răbdarea la încercare. În curând, interogatoriul se va încheia și va trebui să plec. Nu vreau să mă gândesc la ce o să fac după aceea.

— Vrei un ceai? întreabă el, iar eu dau din cap în semn că da.

În timp ce pregătește ceai pentru amândoi, încerc să mă gândesc ce aş putea să-i mai spun. Nu-mi amintesc ca ea să-și fi schimbat în vreun fel obiceiurile. Mă uit pe broșura scoasă de Asociația pentru Sprijinirea Victimelor: „Viața se poate destrăma după o crimă. Lucrurile simple, precum plata facturilor sau răspunsul la telefon, pot deveni dificile.”

Aș vrea să-l întreb pe Moretti ce face în Whitstable și cât de des merge acolo. Pentru ca apoi să-i povestesc lui Rachel, pentru că sigur ar interesa-o. Ne bem ceaiul în liniște.

— Duminică, Rachel mi-a zis că urma să cunoască un tip pe nume Martin.

Moretti se întoarce spre mine:

— Și unde s-au dus?

— Nu mi-a zis. Urma să se vadă cu el seara, deci cred că s-au dus să ia cina undeva. Am întrebat-o dacă era o întâlnire romantică, dar a zis că nu. Era un prieten de la spital.

— Numele lui de familie?

— Nu mi l-a spus.

— Când a hotărât Rachel să se mute?

— Nu avea de gând să se mute.

— S-a întâlnit cu un agent imobiliar acum două săptămâni.

— Unde voia să se mute?

— În St. Ives.

Coasta de nord a Cornwallului. Sunt încântată. Îmi place grozav la St. Ives. Am să merg s-o vizitez acolo.

— Rachel avea de gând să se mute și n-a dormit la ea acasă în

ultima săptămână. Credem că e posibil să fi fost amenințată.

— Și la cine stătea?

— La Helen Thompson.

Moretti se ridică în picioare, iar eu pornesc în urma lui, prea uluită ca să mai zic ceva.

— Sergentul Lewis o să meargă la Marlow. S-a oferit să te ducă la hotel.

Pe coridor mă așteaptă un polițist negru, înalt, cu accent din sudul Londrei.

— Îmi pare rău pentru sora ta, îmi spune el în lift.

Ușile cabinei se deschid și îl urmez până la mașină. Ploaia începe să lovească parbrizul în timp ce ne croim drum prin trafic.

— Unde se duc oamenii după? întreb eu.

— Se duc acasă, spune el.

Ștergătoarele mătură apa de pe parbriz.

— De cât timp ești polițist?

— De opt ani, răspunde el, aplecându-se în față într-o intersecție, să se asigure că nu vine nicio mașină. Îmi mai acord doi ani.

Rachel și-a cumpărat casa din Marlow acum cinci ani. E un orășel perfect. Pe strada principală sunt clădiri din lemn vopsit. E și un parc. Latura lungă a parcului e mărginită de tise. Primăria are un orologiu galben. Sunt și cele două puburi. Biserica și cimitirul. E și un pârlău. Și o benzinărie.

The Duck and Cover e pubul comercianților și meseriașilor din zonă. Se numea altfel înainte, The Duck and Clover, până când cineva a revopsit firma și a sărit o literă. The Miller's Arms e pubul navetiștilor. Acolo se servește lichior Pimm's și nu se dau meciuri decât de la Campionatul Mondial de Fotbal și de la Wimbledon. Rachel credea că, într-o bună zi, urma să aibă loc o mare încăierare între cele două tabere. Ba chiar spera să se întâmple asta. Ținea ferm cu Duck and Cover.

— Nu vrem ca orășelul să devină o zonă rezidențială selectă, mi-a spus Rachel odată. E important ca oamenii care lucrează în zonă să-și permită să și locuiască aici.

Exceptând Miller's Arms, orășelul nu s-a schimbat prea mult – sau nu încă. Pe strada principală nu sunt nici buticuri de haine, nici magazine cu articole de menaj. Marlow organizează un festival de primăvară și un dineu cu paste la care se strâng bani pentru pompieri.

— De ce nu erau așa mulți navetiști înainte? am întrebat-o eu.

— Trenurile au devenit mai rapide.

Mai e un orășel cu același nume, dar mai mare, în apropiere de Londra, unde e un pub faimos, dar Rachel nu-i corecta niciodată pe oameni când le confundau sau când îi spuneau că au fost și ei la Hand and Flowers.

Rachel mi-a zis că era ceva în neregulă cu orășelul. Nu-mi amintesc exact când. Dar a fost de curând, la puțină vreme după ce ne-am întors din Cornwall. N-am lăsat-o să termine ce voia să spună. Luam micul dejun la ea acasă. Tocmai mă trezisem și nu aveam chef s-o ascult. Mi-am dat seama din tonul ei că ce voia să-mi povestească era îngrozitor. Știam că trebuie s-o opresc. Am mâncat un corn cu zmeură, am băut un espresso și am plecat în oraș.

Mai e și magazinul de vinuri. Casa de ajutor reciproc. Cocoșul aurit de pe acoperișul de la Hunters. Biblioteca. Gemenii care lucrează la primărie. Tenda galbenă de la Miller's Arms. Plopii din fața atelierului auto.

Credeam că gemenii sunt una și aceeași persoană, până i-am văzut într-o zi spălând împreună o mașină de gunoi. Amândoi purtau ochelari de soare reflectorizanți, amândoi aveau părul lung și amândoi aveau câine rottweiler.

— Au câini identici? am întrebat eu.

— Nu, au un singur câine, mi-a explicat Rachel.

Hotelul Hunters nu o duce tocmai bine. Are douăsprezece camere și, în afară de mine, doar alți doi oaspeți. E noiembrie, dar Rachel mi-a zis că nu s-a cazat mai nimeni acolo nici pe perioada verii. Mi-a explicat că era ținut deschis numai pentru barul de la parter. E o veste bună, dat fiind că nu am de gând să plec.

După ce mă întorc de la secția de poliție, fur un cuțit de dezosat din bucătăria hotelului. Îl pun sub pat, astfel încât să pot ajunge la el dacă întind mâna peste marginea saltelei. Apoi mă prăbușesc pe pat, întrebându-mă ce voise Rachel să-mi spună, și las bezna să-mi învăluie fața.

Primii pasageri așteaptă deja în întuneric pe peron, a doua zi dimineață, când ies din hotel să cumpăr ziarele de la buticul de peste drum, după care mă întorc în camera mea cu vedere spre stradă. Pereții sunt acoperiți cu tapet verde, presărat cu lăcrămioare aurii. Aici obișnuiau călăreții să ia micul dejun înainte să plece la vânătoare.

În *The Telegraph* n-a apărut nimic despre Rachel. Nici în *The Independent*, nici în *The Sun*, *The Guardian* sau *Daily Mail*. Dacă niciunul dintre ziarele naționale n-a scris nimic, poate că nici nu s-a întâmplat.

Dar Rachel e pe prima pagină în *Oxford Mail*. Cred că reporterul a făcut rost de o copie după raportul medico-legal. Aflu că a murit din cauza unei sângerări arteriale. A murit între orele trei și patru după-amiază. A fost înjunghiată de unsprezece ori în burtă, piept și gât. Rănile de pe mâini și brațe arată că s-a apărut.

Stau la masă și citesc articolul, dar dintr-odată cad în patru labe pe covor. Modelul tapetului începe să se miște. Am gura larg deschisă.

După ce trece valul de durere, mă trezesc ghemuită într-un colț al camerei. Pun ziarele în șemineul gol. Aș vrea să le dau foc, dar n-am chibrituri.

O sun pe peisagistă. Îi spun că mi-a murit cineva și că nu știu când am să mă întorc la Londra. Îmi place cum m-am exprimat, ca și când n-ar fi murit Rachel, ci altcineva din familia mea, o mătușă sau tata. Îmi spune că pot să stau cât e nevoie, dar nu-mi acordă câteva zile de concediu plătite. O înțeleg. Nu e genul ăla de job.

O sun pe prietena mea cea mai bună, Martha. Vrea să vină să stea cu mine, dar îi spun că deocamdată am nevoie să rămân singură.

— Când te întorci acasă? mă întreabă ea.

— Nu știu. Detectivul mi-a cerut să rămân în zonă.

— De ce?

— Probabil pentru că au nevoie de informații despre ea.

O rog pe Martha să-i anunțe pe ceilalți prieteni ai noștri și îi dau și

numerele prietenilor lui Rachel. Alice locuiește în Guatemala. N-am numărul ei și sper ca nici Martha să nu-l găsească. Mă consolează să știu că, pentru ea, Rachel e în viață și sănătoasă, ca și când asta ar face ca totul să fie doar parțial adevărat.

După ce termin cu telefoanele, pornesc pe jos spre casa lui Rachel. E o duminică de noiembrie, după-amiază, și pe lângă mine trec cu mașini oameni care își văd de treburile lor. Nu-mi vine să cred că am de gând să supraviețuiesc, să-mi continui viața fără ea. Drumul până acasă la ea, o fâșie de asfalt negru, se întinde în fața mea.

Articolul din ziar nu pomenea nimic de câine. Probabil că polițiștii sunt mulțumiți. Încă îl văd atârând de balustradă. Un ciobănesc german mare. Mă surprinde că nu s-a rupt stâlpul.

În lumina amurgului, polițiștii se plimbă prin iarba înaltă de la marginea pajiștii lui Rachel. Ies de pe șosea în dreptul proprietății de vizavi și ocolesc padocul. În spatele lui e o potecă abruptă care urcă pe deal.

Merg încet, oprindu-mă din când în când și sprijinindu-mă de stânci ca să-mi păstrez echilibrul, iar în cele din urmă ajung pe versantul opus celui pe care se află casa lui Rachel. Toate luminile sunt aprinse și văd câteva siluete prin ferestrele de la etaj. Număr optsprezece oameni căutând prin iarbă, sub cerul înnorat. În fața ușii de la intrare încă atâră banda albastră de poliție, iar un ofițer stă de pază.

Începe să ningă. O trâmbă de fum alb se înalță de sub mine. E cineva în casa profesorului. Mă aplec până îi văd acoperișul și hornurile. Câțiva norișori de abur se înalță și se pierd printre fulgi. Profesorul merge cu pași mici pe drumul lui de acces, împrăștiind nisip gălbui amestecat cu sare. Când ajunge la marginea proprietății, aruncă o privire spre casa lui Rachel. Umerii i se lasă, iar punga de hârtie goală îi atâră în mână.

Rămâne acolo, așteptând probabil să coboare cineva versantul de peste drum, ca să întrebe dacă s-a mai aflat ceva. Probabil că l-au interogat deja. Îmi închipui că are lacrimi în ochi. Îi plăcea de Rachel. Și cred că noaptea trecută a fost speriat, poate nici n-a putut să doarmă.

Ridic privirea, cu pieptul strâns de durere. Fulgii se opresc, plutesc și se răsucesc în vârtejuri orizontale. O iau spre culmea dealului, departe de marginea stâncoasă, strecurându-mă printre copaci scunzi și răsuciiți. Sunt doar cu puțin mai înalți ca mine, opriți din creștere de vânturile puternice. Îmi iese în cale o creangă de care atârână o bucată de pânză țeapănă de culoare galbenă. Pășesc pe un bolovan mare și neted, iar când cobor de pe el, dau peste o grămadă de cutii de bere și mucuri de țigară. Simt furnicături pe ceafă și mă trece un val de căldură. Ridic privirea și, printre copaci, văd casa lui Rachel.

Crengile alcătuiesc un fel de medalion în jurul ei. În amurg, văd oameni umblând prin camerele din casa ei. Odată cu lăsarea nopții, imaginile din ferestre vor deveni mai luminoase și mai limpezi. Rachel nu avea perdea decât la baie. Era din voal alb și cobora doar până la jumătatea ferestrei. Din locul unde mă aflu acum, cineva ar fi putut să-i vadă creștetul capului după ce ieșea de la duș și se spăla pe dinți la chiuvetă.

Cineva a băut bere Tennent's Light și a fumat țigări Dunhill în timp ce o urmărea din acest loc. Mă uit în spatele meu. Iau de jos o piatră ascuțită și mă învârt în cerc, gunoaiile și frunzele uscate trosnindu-mi sub tălpi. Mă aștept să apară un bărbat. Nu sunt speriată, vreau doar să văd cine i-a făcut asta lui Rachel. Minutele trec și șansele ca să fie cineva aici scad, iar în cele din urmă dispar cu desăvârșire.

Mă uit prin golul dintre crengi la zăpada care cade pe casa ei. E atât de liniște pe creastă, încât am impresia că aud zăpada căzând pe pământul înghețat. Mă copleșește o tristețe fără margini. Polițiștii care fac căutări înaintează în pădure. Fulgii de zăpadă cad pe chiștocurile din jur, umflându-le.

Îl sun pe Lewis, a cărui mașină e parcată la capătul pajiștii lui Rachel. Îl văd ieșind din casă și aplecându-se să treacă pe sub banda de poliție. Se oprește pe alee, îmbrăcat cu un pardesiu negru. Îl văd scoțându-și mobilul din buzunar și uitându-se la ecran.

— Bună, Nora.

— Am găsit ceva.

— Unde ești?

Ies pe potecă, în fața copacilor cu ghimpi, și îi fac cu mâna:

— Aici.

Lewis se uită de jur împrejur și mă vede. Rămâne nemișcat. Fața lui e o pată îndepărtată, cravata i se răsucește în vânt, iar pantalonii îi fâlfâie deasupra pantofilor.

Când îl aud apropiindu-se pe potecă, sunt aproape înghețată. Ajunge la câțiva pași de mine și mă vede. După expresia lui, îmi dau seama că am un aer caraghios.

Tras la față și trist, Lewis se uită la mine prin ovalul ca de portret al crengilor. Încă doi ani, mi-a spus în mașină, dar se vede că și-ar dori să fi încheiat deja socotelile cu poliția. Crengile spinoase ale salcâmlor se arcuiesc deasupra lui.

Trece pe sub ele plecându-și capul, apoi se lasă pe vine să cerceteze terenul. Mă întreb dacă se gândește că n-am descoperit nimic important, că am stat de pază lângă niște urme lipsite de relevanță. Când se ridică, se întoarce și vede casa, încadrată de golul perfect oval dintre copaci, ca și când cineva ar fi tăiat crengile anume. Umerii lui Lewis coboară.

— O urmărea cineva, spun eu.

— Nora, de ce ai venit aici?

E mai înalt cu un cap decât mine și adresează întrebarea spațiului de deasupra mea.

— Am vrut să văd casa.

Dă din cap, uitându-se peste marginea stâncoasă:

— Te-ai gândit că o urmărea cineva pe Rachel?

— Nu.

Ne uităm amândoi în vale, pâlcurile de copaci arătând ca pete negre pe stratul de zăpadă. Pe timpul zilei, un bărbat ascuns aici ar fi invizibil, iar noaptea, ar putea să coboare în vale. Mi-l imaginez dând târcoale casei, punând mâinile pe ferestre.

Un bărbat cu salopetă de criminalist – materialul subțire e întins peste pantofi și strâns bine în jurul feței – urcă pe potecă. Lewis îi cere să pună în punguțe resturile găsite, apoi coborâm împreună. În fața mea, Lewis lasă un șir de urme pe zăpadă. De pe versantul dealului, pădurea din vale seamănă cu o suită de hașuri.

Coborâm cu greu pe poteca pietroasă și ajungem în spatele padocului. Îl urmez pe Lewis până la stradă, simțindu-mi picioarele

tot mai grele din pricina mersului prin zăpadă.

— Ți-e foame? mă întreabă el.

La Emerald Gate mesele sunt de plastic, iar deasupra tejghelei sunt panouri luminoase cu fotografii ale mâncărilor. Un tânăr în tunică albă de bucătar ridică un coș de sârmă dintr-o cuvă cu ulei încins, îl scutură de câteva ori și îl coboară din nou, mirosul de prăjeală făcând să-mi lase gura apă. Ultima oară am mâncat ca lumea acum două zile, la pubul din Londra.

Obosită și fascinată, mă uit la mugurii de iasomie care se desfac în ceașca mea de ceai. Stau cu capul sprijinit în pumni, împingându-mi obrazii până în dreptul ochilor. Lewis își strecoară genunchii sub masă, părând prea mare pentru scaunul lui. Îmi frec cu degetul mare obrazul zgâriat de spinii salcâmlor.

Mâncarea noastră sosește. Lewis a comandat clătite chinezești cu porc și ciuperci, iar eu m-am luat după el, pentru că nu eram în stare să iau o decizie. Ritmul impus de această mâncare mă liniștește: întind amestecul cu lingura pe clătita subțire, o împăturesc sub forma unui triunghi, după care o înmoi în sirop de prune. Mâncăm amândoi în tăcere, în timp ce fulgii se leagănă în lumina stâlpilor de iluminat.

— Nora, spune el, de ce te-ai dus pe culmea dealului?

— Ți-am zis, am vrut să văd casa.

În spatele tejghelei, bucătarul toarnă supă cu găluște într-o caserolă de plastic, mirosul ei sărat împrăștiindu-se până la noi.

— Ți-a spus Rachel ceva care te-a făcut să cauți acolo?

— Nu, răspund eu, împăturind marginile clătitei.

Lewis se oprește din mâncat și se uită la mine:

— Când și-a luat câinele?

— Acum cinci ani, când s-a mutat la Marlow. Atunci avea douăzeci și șapte de ani, adaug eu, apoi înmoi clătita în sosul de prune.

— S-a mai întâmplat ceva important în anul acela?

— Nu.

— Dar și-a luat un ciobănesc german.

— Multă lume își ia.

— Am găsit niște documente în casa ei. Câinele a fost crescut și antrenat de o firmă de securitate din Bristol.

Mă opresc cu lingura în aer:

— Ce?

— O firmă care vinde câini de pază.

Îmi amintesc cum stătea Rachel pe peluză, dându-i comenzi lui Fenno, care alerga în jurul ei. Mi-a spus că trebuia să-l dreseze ca să nu se plictisească.

— Mie mi-a zis că l-a adoptat, spun eu.

— Poate că-i era frică după ce se întâmplase în Snaith, continuă Lewis.

Când a scăpat din mâinile atacatorului, Rachel abia dacă mai putea merge. Rachel avea toate unghiile rupte de la cât se luptase cu el.

— Crezi că el a omorât-o? întreb eu.

— Nu știu.

— De ce ar fi așteptat cincisprezece ani?

— Poate că în timpul ăsta a căutat-o.

În noaptea când a fost atacată, ne duseserăm împreună la o petrecere. Era prima săptămână din iulie, iar eu lucram ca asistentă de salvamar, ceea ce însemna că dacă trei oameni erau în pericol de înec la capete opuse ale bazinului, eu puteam să-l salvez pe cel mai mic.

Potrivit crainicului de la Radio Humberside, ziua aceea avea să fie „caniculară”, ceea ce mi s-a părut o exagerare. Feliile de pâine au sărit din prăjitor, iar ceainicul electric şuiera. Am deschis cu piciorul ușa glisantă și mi-am luat micul dejun stând pe jos, cu spatele sprijinit de geam și cu picioarele întinse pe pavajul de piatră al curții.

Tata era plecat pe un șantier din Sunderland, așa că pe alea din fața casei nu mai era parcat AMC Gremlin-ul lui, cea mai mică și mai urâtă mașină din lume. Rachel a zis odată că suntem „copii ținuți sub cheie”, deși, strict vorbind, nu eram, dat fiind că ușa nu era niciodată încuiată. Când i-am zis asta, mi-a răspuns:

— Nu fi proastă!

Rachel încă dormea când am plecat spre bazin. Jaluzelele de la camera ei aveau un colț ridicat, lumina soarelui strălucindu-i pe brațul alb și pe părul negru. Am închis ușa de la dormitorul ei și am coborât treptele tropăind. Tata m-a întrebat într-o zi dacă tropăiam anume ca să fac cât mai multă gălăgie. Ușa de plasă s-a trântit în urma mea și am pornit pe strada încinsă și pustie. Jumătate din case fuseseră preluate de bănci, pentru că proprietarii nu-și mai puteau plăti ratele. Mergeam pe mijlocul străzii, dându-mi pe spate părul care îmi cădea pe frunte.

După ce mi-am terminat tura la bazin, m-am dus acasă la Alice. M-a întâmpinat Rachel, deschizându-mi ușa de plasă.

— Cum a fost la job, Nora? m-a întrebat Alice.

— Niciun înecat.

Am plecat la petrecere la ora nouă. Rachel mergea în față, iar Alice și cu mine în spatele ei, ținându-ne de braț. Sora mea era îmbrăcată cu pantaloni scurți de blugi și o cămașă bleumarin largă. Avea sandale cu șnururi legate în jurul gleznelor, o brățară împletită la

mână și părul desfăcut. Turnaserăm votcă într-o cutie de cola și am tot sorbit din ea pe drum. Alcoolul a rămas la suprafață, așa că eram deja bete când am ajuns la petrecere.

Când am intrat în casă, toată lumea a început să se îmbrățișeze cu toată lumea, inclusiv cei care deja erau acolo când am ajuns noi. Rafe m-a luat pe după gât și m-a dus în bucătărie, unde am mai băut o cola cu votcă, apoi încă una.

Am pierdut-o pe Rachel. Am vrut să jucăm „Niciodată”, dar nimeni nu-și putea aminti regulile, apoi Rachel a venit din bucătărie și s-a ghemuit lângă mine pe canapea. Mi-am sprijinit capul pe umărul ei și am simțit că fumase o țigară. I-am ridicat părul în dreptul nasului și am inspirat prin el ca printr-un filtru.

După care nu-mi mai amintesc decât frânturi.

Țin minte că am răsturnat o tăviță cu gheață într-un pahar, apoi am scăpat tăvița pe podea și m-am așezat în genunchi, bătând cu o mână pe sub frigider.

Musafiri care tot vin.

Încă o cola cu votcă.

Rachel în bucătărie, cu părul strâns într-un coc în vârful capului, bând un pahar de apă și stând de vorbă cu Rafe. Pomeții ei proeminenți, buzele ei roz.

Eram moleșită de oboseală și mă tot loveam de lucruri. Am urcat treptele, ceea ce mi s-a părut interesant, pentru că nu-mi puteam vedea picioarele mai jos de genunchi.

Am închis ochii. Apoi cineva s-a aplecat deasupra mea în zorii zilei, când lumina are o strălucire neobișnuită, ca de neon. Eram întinsă pe un pat de o persoană, dormind pe o parte lângă Alice.

— Nora, mă duc acasă pe jos, mi-a zis Rachel, punând o mână pe brațul meu. Vii cu mine sau mai stai?

— Mai stau.

Și m-am cuibărit lângă umărul lui Alice și am adormit din nou.

Dar ideea e că, în dimineața aia, nici măcar nu mă întorsesem să mă uit la ea. Ci doar mi-am imaginat asta după aceea, iar și iar. Că m-am sprijinit pe umăr și m-am răsucit să mă uit la ea. Fața ei ar fi fost palidă în lumina albastră, ca de neon, care intra pe fereastră, iar părul lung i-ar fi atârnat de o parte și de alta a capului.

— De fapt, hai că vin cu tine.

A doua zi dimineață, o iau pe Cale Street, spre apeduct. Poteca de pe apeduct are douăzeci de kilometri și plănuiesc să merg pe jos suficient cât să-mi limpezesc mintea. Seara trecută, la Emerald Gate, l-am întrebat pe Lewis:

— Ai de gând să-l cauți?

— Da, îmi spune el.

Poate că deja era în Snaith. Nu-mi dau seama cum o să-l caute acum, după cincisprezece ani. A fost foarte dificil chiar și în săptămânile de după atac.

Mă strecor printr-o spărtură din gardul viu și ajung pe apeduct, în zona unde oamenii își aduc câinii după serviciu sau vin să se plimbe în weekend. Mi se strânge inima. Acum trei săptămâni, Rachel și cu mine am venit aici cu Fenno. I-am aruncat pe rând mingea de tenis, ștergându-ne mâinile de blugi. Când de pe Cale Street a apărut un câine de apă portughez, Rachel s-a prăpădit de râs văzând reacția lui Fenno.

Rachel și-a șters lacrimile de la ochi, cu colțurile gurii coborâte, în timp ce Fenno se învârtea bucuros în jurul celui alt câine.

— Tremură de bucurie, am spus eu.

— Știu, mi-a zis ea, știu.

Rachel și l-a ales ca să se protejeze. Și l-a cumpărat în urmă cu cinci ani, la scurtă vreme după ce s-a mutat aici. Lewis crede că nu se simțea în siguranță, dat fiind că locuia singură la țară, mai expusă la pericole decât la Londra. Poate Rachel se gândea că avea s-o găsească atacatorul din Snaith.

Pornesc pe apeduct, îndepărtându-mă de oraș. Combustibilul pe care îl simt mereu în stomac se aprinde și mă simt în flăcări. Nu aud nimic, dar nu-mi dau seama de asta decât după ce ies din orașel, când îmi ajunge la urechi zgomotul pe care încălțările mele l-au făcut probabil de când am luat-o din loc.

Înaintează cu pași mari printre ferme, cu flăcările tremurând pe mine. Furia nu se risipește. După trei-patru kilometri, mă opresc și plâng în palme. Cad în genunchi. Chiar și cu picioarele lipite de

pământul înghețat, continui să ard, focul pârlolindu-mi spatele.

Pe drumul de întoarcere, trec printr-un aluniș, iar după un cot al potecii, văd în fața mea o siluetă.

Când mă apropii mai mult, văd că e un bărbat cu palton lung. Ține în lesă un Staffordshire bull terrier, ceea ce e ciudat. Cei mai mulți își lasă câinele să alerge pe apeduct. Când ajungem la câțiva pași unul de altul, câinele dă fuga spre mine să mă salute, trăgându-și stăpânul după el. Bărbatul zâmbește. Este chel, are bărbie puternică și nas turtit, ca de boxer.

— O cheamă Brandy, spune el, iar eu întind mâna spre cățea să mi-o lingă.

Își lipește botul umed de mâna mea și simt că durerea se domolește. O scarpin în spatele urechilor, pielea de deasupra ochilor i se încrețește, și începe să dea din coadă. Deși e frig, cățeaua e transpirată. Îi văd pielea roz prin blana brăzdată de dâre de sudoare.

Străinul nu poartă mănuși, iar mâna cu care ține lesa e roșie și crăpată. Prin palton i se vede umflătura burții.

— Draga de tine, vorbesc eu cu cățeaua.

Ochii ei se fixează asupra mea, cu atenția tipică bull terrierilor, și mă întreb la cine s-ar rezezi dacă m-ar ataca bărbatul – la el sau la mine?

Dinspre câmp se aude croncănitul unei ciori. Bărbatul întoarce capul într-acolo, iar eu mă uit pe medalionul inscripționat de la gâtul cățelei. Denton. Locuiește pe Bray Lane, lângă parc. Nu-mi dau seama dacă a văzut că am citit ce scrie pe el.

— Are obiceiul să fugă? întreb eu, făcând semn spre lesă.

— Nu, răspunde el. Dar un prieten al meu i-a dat drumul din lesă cățelei lui – tot bull terrier – și vecinul lui a împușcat-o.

Cățeaua îmi adulmecă încheietura mâinii, cu ochii larg deschiși și ușor încrucișați.

— Pe vremuri, bull terrier-ii aveau grijă de copii, spun eu.

— Știu. Asta a zis la poliție și prietenul meu. Dar cel care a împușcat-o n-a pățit nimic. N-a primit nici măcar un avertisment.

Văd o secerătoare abandonată pe câmpul de lângă noi și îmi dau seama cât de departe suntem de oraș. La cel puțin un kilometru și jumătate.

— Tu ești Nora? întreabă el.

Nu ne-am întâlnit niciodată. Are o barbă scurtă și cărunță, iar fruntea îi e brăzdată de câteva riduri adânci.

— Da.

— Ne mai întâlneam cu Rachel pe-aici, continuă el. Nu-mi vine să cred.

Cățeaua devine atentă. Mă întorc și mă uit în spate, dar poteca e pustie.

— Ultima oară am văzut-o chiar în dimineața aceea, spune străinul.

Mi se usucă gura. Străinul are o mică ruptură la mâneca paltonului – oare sora mea i l-a rupt?

— Unde?

— La ea acasă. I se prelingea apă în baie. A observat abia după câteva zile. Avea o crăpătură în mijlocul tavanului.

Mă îndrept de spate. Suntem singuri, între câmpuri maronii, care amintesc de tablourile poantiliștilor. Mă uit la mâna lui roșie, care răsuțește lesa.

— Și te-a chemat pe tine?

— Sunt instalator. Dacă ai de făcut vreo reparație prin casă, dă-mi de știre, spune el.

Are fermoarul paltonului închis până la bărbie, așa că nu i se văd decât capul și mâinile. Mă uit după zgârieturi și vânătăi, dar, dacă le are, sunt ascunse.

— Mama a murit anul trecut, adaugă el. Știu cum e, sunt multe lucruri de pus la punct. M-aș bucura să dau o mână de ajutor.

Se îndepărtează. Pornesc spre Marlow și, odată ce tipul nu se mai vede în zare, încep să alerg.

Telefonul meu are din nou semnal abia când ajung pe Cale Street.

— Ai interogat un tip pe nume Denton?

— Da, spune Moretti. Keith Denton.

Nu mă așteptam să-mi spună. Credeam că interogatoriile poliției sunt confidențiale și, o clipă, mă întreb cui i-a spus că a stat de vorbă cu mine.

— A fost acasă la Rachel vineri.

— Știu, răspunde el. Unul dintre vecinii ei i-a văzut duba. L-am interogat la secție, sâmbătă.

— Și de ce i-ați dat drumul?

— Nu avem motive să-l arestăm. Tehnicienii noștri încă analizează probele prelevate din dubă. Tipul nu are voie să părăsească zona.

— L-ați verificat să vedeți dacă are răni?

Rachel avea răni care arătau că se apăraseră, iar câinele era antrenat de o firmă de securitate – sigur a încercat s-o apere.

— N-am găsit nicio dovadă care să-l incrimineze. Potrivit declarației lui, Rachel era vie și nevătămată când el a plecat din casa ei.

— Și unde a fost între orele trei și patru?

— S-a odihnit.

— Unde?

— În duba lui, lângă lac. Nu dormise cu o noapte înainte, că fusese la o reparație în Kidlington.

— L-a văzut cineva acolo?

— Îi verificăm declarația cu ajutorul martorilor și al camerelor de supraveghere.

Sigur are ceva de câștigat din faptul că îmi spune toate astea. Probabil că e o tehnică a poliției. Mă întreb dacă se gândește că aceste informații îmi vor declanșa vreo amintire. Că Rachel se întâlnea cu iubiții ei la lac, poate, sau că locul acela are vreo semnificație.

— El era cel care o urmărea de pe creasta dealului?

— Nora, încă nu știu. O să aflăm mai multe când o să ne vină rezultatele de la laborator.

Străzile din centru mi se par aproape supranatural de frumoase și civilizate, și mă simt foarte ușurată că nu mai sunt singură cu Keith Denton.

Tenda galbenă de la Miller's Arms se zbate în bătaia vântului. Nori pufoși se reflectă în ferestrele bibliotecii. Sunt mai bine de zece oameni pe stradă, iar unul dintre ei, o femeie cu păr negru și ochi albaștri caleidoscopici se oprește în fața mea.

— Nora, îmi pare atât de rău pentru sora ta!

— Lucrezi la spital? întreb eu.

Femeia dă din cap:

— Vrei să bem un ceai?

Zâmbește și mă strânge de braț, și simt că lumea din orașel vrea să aibă grijă de mine. Intrăm la Miller's Arms. Îmi pune o ceașcă de ceai în față și îmi zâmbește încurajator. Mă las pe spetează scaunului, ușurată că mă află cu cineva, înconjurată de lume.

Poate că tocmai m-am întâlnit cu cel care a ucis-o. Gândul îmi vuieste în urechi. Câteva minute într-un loc sigur.

N-am mai fost la Miller's Arms decât o dată. Băutura pe care mi-am comandat-o atunci era gălbuie, iar pe spuma ei plutea o viorea. Am fost încântată.

— Măi să fie, a zis Rachel atunci.

Plăcinta ei cu pește avea înfiptă în crustă un clește de crab albastru cu roșu, ceea ce a consolat-o un pic.

— Da, dar se compară cu vioreaua mea? am întrebat eu. Nu, categoric nu.

— Îmi pare rău, spun eu acum. Nu-mi amintesc cum te cheamă.

Își pune ceașca jos, iar clinchetul ei pe farfurie e atât de familiar, atât de ciudat.

— Sarah Collier. Lucrez la *The Telegraph*.

Cu un ușor vertij, observ că cei din jur să uită la noi. Mă ridic în picioare și plec.

Sarah mă ajunge din urmă afară. Și-a lăsat haina înăuntru și tremură într-un pulover crem, cu mâinile vârâte la subsuori:

— N-am de gând să-ți pun întrebări. Doar am vrut să te văd, în caz că simți nevoia să vorbești cu cineva.

— Nu stau de vorbă cu presa.

— Alistair te-a învățat să zici asta? Nu trebuie să crezi tot ce-ți spune.

Nu vreau ca Sarah să știe unde m-am cazat, așa că pornesc spre parc. Când mă uit peste umăr, ușa de la Miller's Arms se închide în urma ei. Trec de parc și cotesc pe Salt Mill Lane. Pe marginea străzii e un monument comemorativ improvizat și, în prima clipă, mă gândesc că e pentru Rachel. Duc mâna la gură. Sunt multe lumânări și buchete de flori ofilite. Apoi văd tricoul de fotbal prins de gard și o

pancartă pe care scrie *Callum*.

Casa din spatele gardului – mică, cu două intrări separate – pare să fie nelocuită. Rachel mi-a spus că tânărul a murit în septembrie, probabil că familia lui încă n-a vândut-o. Aștept până nu se mai vede nimeni pe stradă și mă las pe vine să citesc câteva dintre biletele lăsate de localnici. Sunt mesaje ale unor oameni uluiți și îndurerați de moartea lui. Mulți îl descriu ca pe un erou. Fie lumea nu știa cum era de fapt, fie știa, dar nu-i păsa.

Traversez strada principală și îl văd pe Lewis la buticul de ziare, stând de vorbă cu proprietarul, un bărbat în vârstă. Îl aștept să iasă.

— E suspect? întreb eu.

— Nu.

Din magazinul lui, Giles are o perspectivă foarte bună asupra gării. În plus, Rachel mi-a zis că el e responsabil cu bârfele în oraș. Cunoaște pe toată lumea și magazinul lui are program mai lung decât toate celelalte de pe strada principală. Lumea are încredere în el. Iar el întreabă de boli, de sarcini, de divorțuri. Îmi aduc aminte că știe până și de despărțirea mea de Liam – ceea ce mi se pare ridicol. A reușit să afle asta chiar de la mine, în cele două minute pe care le-am petrecut în magazinul lui în mai, când am fost să-mi cumpăr un ziar și o sticlă de apă minerală.

Mă gândesc la perspectiva lui, la stâlpii de iluminat curbați de pe peron și la clădirea gării, apoi pornesc în urma lui Lewis pe strada principală. Ne așezăm pe o bancă din parc. Preotul e în cimitirul bisericii, îmbrăcat în robă neagră. Un ulm se înalță deasupra lui, adăpostindu-l sub coroana verde.

— La preoții anglicani poți să te spovedești?

— Oficial, nu. Nu e ca la catolici. Dar și dacă ne-am spovedi la ei, tot nu ne-ar ajuta, pentru că nu ne spun niciodată nimic.

Preotul urcă treptele bisericii. O clipă, pare să se uite la noi, apoi apucă inelele de fier prinse pe interiorul celor două uși și le închide.

— Chiar trebuie să le închidă așa? spune Lewis. Nu poate să le închidă pe rând?

Mă uit la vitraliul de deasupra ușilor. Vântul suflă printre tisele din parc, scoțând un șuier amplu, maritim. Rafalele sunt mai puternice și mă simt ca și când aș fi pe țărmul Endinburgh-ului, lângă universitatea mea.

— Un bărbat pe nume Andrew Healy a atacat o adolescentă în Whitley în urmă cu doi ani, spune Lewis. E la nouă kilometri de Snaith. Rachel i-a scris o scrisoare în care îi cerea s-o primească în vizită la pușcărie. Healy a fost de acord, iar ea l-a vizitat în martie.

— Deci el a atacat-o în Snaith?

— Nu. În vara când a fost atacată Rachel, Healy era închis pentru posesie de droguri.

— Nu e posibil să fi evadat?

— Era într-o închisoare de maximă securitate. În ziua când a fost atacată, Healy era de serviciu la cantină. Gardienii i-ar fi observat lipsa.

— Rachel știa asta?

— Healy zice că i-ar fi spus că nu avea cum s-o atace el. Rachel a stat de vorbă cu avocatul lui, care i-a confirmat datele perioadei lui de detenție.

— Unde l-a vizitat Rachel?

— La o închisoare de lângă Bristol.

Lewis e un pic stânjenit de situația mea. Rachel nu mi-a cerut să vin cu ea și s-o aștept în mașină. Nici măcar nu mi-a spus că îi scrisese.

— Rachel ți-a zis vreodată că îl căuta pe atacatorul ei?

— Mi-a spus că s-a oprit. Că vrea să uite ce s-a întâmplat.

Bineînțeles că mi-a zis asta. Ani de-a rândul i-am cerut să înceteze, așa că, la un moment dat, i-a fost mai ușor să mă mintă decât să se mai contrazică cu mine.

— Când s-a întâmplat asta? întreabă Lewis.

— Acum cinci ani. Healy e suspect?

— Nu. Încă e la închisoare.

După ce ajung la Hunters, caut traseul de la casa ei până la închisoare. Mi-o imaginez pe Rachel așteptând în sala de vizite, în timp ce deținuții încep să intre. Habar n-am ce voia să-i spună. Ce vorbe grele avea să-i arunce în obraz.

Nu voia să afle de ce o făcuse. Am întrebat-o odată ce credea, și mi-a râs în nas:

— Nu mă interesează motivele lui.

Nu voia să-l vadă ca să înțeleagă mai bine ce se întâmplase. Voia să-l pedepsească.

Mi-a zis într-o zi cum avea de gând să procedeze. Voia să corespundeze cu alți deținuți din închisoare și să-i câștige de partea

ei. Iar la vizită, avea să-i spună lui Healy numele lor și ce erau dispuși să facă pentru ea.

Nu știu cât de departe ar fi mers. Dacă ar fi reușit să convingă un alt prizonier să-l agreseze. Mă îndoiesc, dar efectul scontat ar fi fost același.

Și totuși, nu era el. Andrew Healy. Dar probabil că semăna cu agresorul ei, suficient de mult cât să-l sune pe avocatul lui Healy ca să obțină confirmarea că povestea lui era adevărată. Chiar și așa, tot ar fi putut să-l amenințe. E drept că n-o atacase pe ea, dar atacase pe cineva. Mi-o imaginez întorcându-se la mașină, cu brațele strânse în jurul trunchiului, cu fața schimonosită de furie.

Probabil, s-a oprit la Bristol să bea ceva. Îmi și imaginez localul – unul familiar, dintr-un lanț pe care îl cunoștea de la Londra sau Bath. The Slug and Lettuce, sau ceva de genul ăsta. Planurile încă i se învălmășeau în cap și probabil că a băut prea mult ca să mai conducă până acasă. Sunt atât de sigură de scenariul meu, încât încep să sun la toate hotelurile cu prețuri medii din Bristol.

— Bună ziua, sunt Rachel Lawrence. Aș vrea să închiriez aceeași cameră ca data trecută. Puteți verifica ce număr avea?

Imediat ce recepționista îmi spune că nu au nicio Rachel Lawrence în baza de date, închid și formez următorul număr, până când o recepționistă îmi spune:

— Camera doisprezece.

O întreb cât costă.

— Mi se pare că e mai mult decât data trecută, spun eu, după ce îmi răspunde. E cumva tariful de weekend?

— Și pe opt martie a fost tot nouăzeci și cinci de lire.

Sunt mândră de mine. Întotdeauna am cunoscut-o pe Rachel mai bine decât oricine altcineva.

— Nora, a spus Rachel, vii cu mine sau mai stai?

— Mai stau.

Și am adormit la loc. Rachel a coborât treptele în fugă. Și-a luat la revedere de la Rafe și de la cei care încă erau treji, apoi a răsucit mânerul ușii de plasă, care s-a deschis foșnind în aerul verii. Soarele încă nu răsărise, dar dalele trotuarelor era calde – fuseseră calde toată noaptea.

Rachel mi-a povestit o singură dată ce s-a întâmplat, presupunând că voi ține minte fiecare detaliu și că nu va fi nevoită să-mi mai povestească vreodată.

Mergea cu sandalele în mână. Mai târziu, a aflat la ce oră a răsărit soarele în ziua aceea și a estimat că plecase de la Rafe cu puțin înainte de ora cinci. Cerul era de un albastru electric, neobișnuit. La puțin timp după ce a plecat, a călcat pe o piatră ascuțită, așa că și-a pus din nou sandalele. Părea să creadă că era un amănunt important. Pentru că mi l-a descris cu grijă. Poate pentru că se gândea că desculță ar fi putut să alerge.

Mi-a zis că o copleșise un val de bucurie și că, în loc să meargă acasă, s-a gândit să se ducă la râu să vadă răsăritul. Îi părea rău pentru oamenii care dormeau în casele lor, căci viața ei era mai bună și mai radioasă decât a lor.

A intrat în cartierul cu locuințe sociale, un șir de cutii albe identice, jumătate dintre ele goale încă.

Dintre două case a apărut brusc un bărbat care mergea cu pași mari spre stradă, chiar în direcția ei. Rachel l-a văzut cu coada ochiului și a trecut de fâșia de gazon pe care venea bărbatul. Când a întors capul, nu l-a văzut pe stradă, așa că a presupus că intrase într-o casă.

Apoi a apărut la două case în fața ei. Probabil că se întorsese și traversase fâșiile de gazon. Această a doua apariție a speriat-o pe Rachel. Nu știa cum ar fi fost mai bine, să meargă mai departe spre casă sau s-o ia la fugă spre centru?

Bărbatul s-a apropiat de stradă. Nu s-a uitat la Rachel, care

rămăsese înmărmurită la câțiva metri în spatele lui.

Apoi s-a îndepărtat de ea, mergând în aceeași direcție în care mersese și ea până atunci. Când distanța dintre ei a crescut la vreo cinci metri, Rachel a făcut un pas în față. Îi plăcea că străinul era în fața ei. O făcea să se simtă mai în siguranță. A hotărât să nu o ia la fugă, gândindu-se că era mai bine să-l aibă în fața ochilor.

Restul drumului până acasă avea să-l străbată pe lângă case locuite. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, Rachel ar fi putut să strige după ajutor și sigur ar fi ieșit cineva. Dacă ar fi luat-o la fugă înapoi, străinul ar fi putut s-o ajungă din urmă în câmpul dintre cartier și centrul orașului, unde n-ar fi avut cine s-o apere.

O vreme, și-a continuat drumul, păstrând aceeași distanță între ea și străin.

Apoi bărbatul s-a întors și a pornit spre ea. Mergea ciudat, pe vârful picioarelor, cu pași mici. Rachel a început să țipe la el, iar el s-a apropiat de ea, iuțind pasul.

Țipetele ei ar fi trebuit să-l sperie, să-l facă să fugă. Așa i se spusese că e bine să procedeze, așa ni se spusese tuturor. Să faci o scenă, să atragi atenția, să-i creezi probleme, și o să te lase în pace.

Dar n-a ajutat-o deloc. Când a ajuns suficient de aproape, bărbatul a apucat-o cu o mână de gât și a trântit-o la pământ. A îngenuncheat lângă ea, imobilizându-i bazinul cu un picior. Ținând-o cu o mână de gât, a lovit-o cu pumnul în burtă, în piept și peste față. Rachel a dat și ea cu pumnii și l-a zgâriat. Când străinul s-a aplecat suficient de mult, Rachel a încercat să-l lovească în trahee, însă pumnul a aterizat sub mandibula lui. Bărbatul i-a înhățat mâna, i-a răsucit-o și i-a prins-o sub genunchi. Apoi a izbit-o cu capul de trotuar și Rachel a simțit că i se umezește capul.

Străinul a continuat s-o lovească în burtă și peste față. Apoi s-a ridicat în vârful picioarelor și s-a uitat la ea. Rachel își legăna capul umezit de sânge.

Încerca să stea nemișcată, dar trupul îi tremura și i se smucea. Când în cele din urmă s-a liniștit, s-a ridicat cu greu în genunchi, apoi în picioare, simțind că se învâрте pământul cu ea. S-a îndepărtat mergând cu spatele, să-l poată vedea pe atacator în caz că ar fi reapărut din spatele caselor, cu pașii lui scurți și sălțați, s-o pună din

nou la pământ.

Rachel a traversat strada împleticindu-se. Avea mâna stângă ruptă și o ținea lipită de piept. În timp ce mergea, se uita cu atenție la golurile dintre case și își asculta respirația precipitată, simțind cum îi zvâcnește pieptul.

Ce s-a întâmplat vineri în casa lui Rachel nu se potrivește cu nimic din jurul ei. Nici cu casa profesorului de peste drum. Nici cu vecina care călărește în padoc. Nici cu ulmii, nici cu mașina parcată în fața casei.

Nu are niciun sens. Era lume în orașel, zeci de oameni, la doar un kilometru de locul unde a fost omorâtă. Când am ajuns în Marlow, totul era liniștit, ca și când deja ar fi început să ningă. Am văzut o femeie ieșind din bibliotecă ducând un teanc de cărți. Un bărbat se uita în vitrina brutăriei. Un muncitor cu dubă a luat un teanc de hârtii de pe scaunul din stânga și a coborât. Șoferii mergeau cu grijă pe străzile înguste, ascultând buletinul meteo. Părea că ceva coborâse asupra casei lui Rachel, răvășind-o, iar restul orașelului fusese cruțat.

Nu are niciun sens, decât că s-a mai întâmplat înainte. Restul orașului a rămas neatins, în timp ce asupra ei s-a abătut ceva îngrozitor.

11

— Rachel a luat medicamente pentru vreo afecțiune psihică? întreabă Moretti.

E marți, în jur de ora zece, și, de cealaltă parte a ușii, biroul este aglomerat. Moretti pare relaxat și sper ca asta să însemne că fac progrese.

— Nu.

— Tu ai luat?

— Da.

— Pentru ce?

— Depresie. Am început un tratament cu Wellbutrin în iunie.

Am fost copleșită de sfârșitul relației mele și de toate celelalte pierderi. Când mă uitam în oglindă, păream hăituită. Eram mereu obosită și mi se întâmpla deseori să mă cuprindă panica în locuri inofensive – o cofetărie, un muzeu, grădina cu trandafiri din Regent's Park.

— Mai ești pe tratament?

— Nu. L-am terminat în octombrie.

— La sfatul psihologului?

— Mi-a zis că e decizia mea.

M-am simțit mai bine după vacanța în Cornwall. Mă schimbasem de la prima mea vizită la cabinetul psihologului.

— De ce nu era Rachel măritată? mă întreabă el.

— Punea preț pe alte lucruri. Tu de ce nu ești însurat?

— Sunt divorțat, spune el, ca și când ar fi un răspuns la întrebarea mea. Pare că Rachel putea să fie neplăcută.

— Îmi plăcea asta la ea.

Detectivul zâmbește, și am impresia că e de acord cu mine și că o înțelege pe Rachel. Acum, sora mea contează pentru el în cu totul alt fel decât a contat vreodată pentru cineva.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău că n-am venit cu tine!

— N-ai de ce să te scuzi, a spus ea.

Și-a coborât privirea și s-a uitat la brățara ei împletită care se vedea pe sub brățara de spital. A început să roadă cu dinții împletitura din paie gălbui care acum era țeapănă și căpătase culoarea ruginii.

Când am văzut-o în rezervă, am izbucnit în plâns, iar Rachel și-a sprijinit capul de mine. A urmat al doilea șoc: avea ochii atât de umflați, încât am crezut că îi ținea închiși și că dormea. Înfățișarea ei m-a speriat, ca și când fata bătută din fața mea ar fi fost lucrul înfricoșător, nu ce i se întâmplase.

Fața îi era tumefiată și plină de vânătăi. Avea gura de două ori mai mare decât de obicei, de parcă și-ar fi trasat o dâră cu rujul în jurul buzelor, și aproape că nu i se vedeau ochii din pricina umflăturilor vineții. O pieptănase cineva, iar pieptănul îi lăsase brazde în păr. Cusăturile de pe frunte și obraz îi erau acoperite cu o alifie unsuroasă, iar brațul stâng îl ținea sprijinit într-o față.

Eram la spitalul din Selby, la unsprezece kilometri de Snaith.

— Cum ai ajuns aici? am întrebat eu.

— Am bătut la o ușă. Dar n-au vrut să mă ducă cu mașina. Le era teamă că o să mor în drum spre spital și apoi o să fie trași ei la răspundere. A trebuit să sun eu la urgențe, după care mi-au cerut să aștept ambulanța afară.

Era un cuplu cam de vârsta tatei și, a adăugat ea, cu aceleași obiceiuri ca el.

— La ce casă ai ciocănit? am întrebat eu, pentru că voiam să-i dau foc când aveam să mă întorc acasă, dar nu și-a putut aminti ce număr era.

— Spitalul l-a anunțat pe tata?

— Nu. Le-am zis că e plecat într-o excursie cu cortul.

În rezervă au intrat doi bărbați înalți. Nu au luat loc pe scaunele pentru vizitatori, ci s-au așezat la capătul patului. Rachel și-a întors capul tumefiat spre ei, după care tipii mi-au cerut să ies. N-au încercat să închidă ușa. Dacă ar fi făcut-o, aș fi țipat cât m-ar fi ținut

gura.

Rachel le-a povestit polițiștilor ce-mi povestise și mie, adăugând că bărbatul avea păr brunet, până în dreptul bărbiei, o față îngustă și arcade proeminente. Era îmbrăcat cu o haină de pânză, cu câteva numere mai mult decât i s-ar fi potrivit.

— De unde veneai? a întrerupt-o unul dintre detectivi.

— De la un prieten.

— Și de ce erai pe străzi atât de dimineață?

— Voiam să merg acasă.

— Băuseși.

— Da.

— Cât băuseși?

Am implorat-o în gând să mintă.

— Cam patru pahare, a răspuns ea, iar eu, în hol, m-am lovit cu capul de perete și am oftat.

Era o minciună. Era probabil numărul care i se părea rezonabil. Stătea de vorbă cu doi polițiști, care sigur erau băutori și își puteau da seama că patru pahare de băutură de-a lungul multor ore n-ar fi avut cum să-i întunece judecata.

— Altceva? a întrebat același polițist.

Colegul lui tăcea. Nu cred că i-am auzit vocea.

— Adică?

— Droguri?

— Nu.

— Te-ai certat cu cineva la petrecere?

— Nu.

— Cât de bine îți amintești ce s-a întâmplat azi-noapte.

— Bine.

— L-ai recunoscut pe atacator?

— Nu.

— E posibil să-l mai fi văzut înainte, fie și în trecut?

— Nu.

— Ai un iubit?

— Nu era iubitul meu. L-am văzut pentru prima oară.

— Ne-ar fi de ajutor dacă ai răspunde la întrebare.

— Nu.

— Ne poți spune cine a mai fost la petrecere?

I-au cerut să-i înșire de mai multe ori pe cei prezenți, apoi au pus-o să semneze o declarație. I-au zis că o să ia legătura cu ea dacă identifică vreun suspect, dar bineînțeles că n-au contactat-o niciodată.

Rachel s-a dus la închisoarea Bristol. Probabil că s-a îmbrăcat frumos, ca să-i arate individului că nu rămăsese cu sechele. În fond, soarta lui era mai rea decât a ei. Haine negre, cizme ascuțite, ruj. Cum s-ar fi îmbrăcat avocata ei.

Pe drumul până la Bristol, o oră și jumătate pe autostrada M4 în martie, mi-o închipui încordată și plină de furie, dar și triumfătoare.

— Te-am găsit. Am știut întotdeauna că am să te găsesc.

Mă întreb dacă a trăit câteva momente intense în care s-a gândit că, în sfârșit, totul s-a terminat, înainte ca Healy să-i explice că fusese la închisoare în vara aceea. Mi-e greu să mă gândesc la asta. Mi-e mai ușor să-mi imaginez drumul până la Bristol.

— O să încercăm să terminăm cât mai repede cu putință, spune Lewis după ce ni se alătură în camera de interogatoriu. E neobișnuit ca o persoană precum Rachel să fie victima a două atacuri întâmplătoare.

— Cum adică, o persoană precum Rachel?

— Care nu lucrează în domeniul sexului, mă lămurește Moretti.

— În plus, a locuit în zone cu o incidență scăzută a infracțiunilor violente, continuă Lewis. Nu avea nicio legătură cu vreo bandă sau cu drogurile.

Nu-l corectez. Se referă la traficul cu droguri, nu la prizatul câtorva linii de cocaină într-un club din Shoreditch. De care mi se face brusc dor. Mă îmbrăcam cu pantaloni de piele, botine cu toc înalt și un tricou de bumbac negru pe care îl cumpărasem pe bani mulți de la magazinul AllSaints de pe King's Road.

Dau capul pe spate. Lui Rachel îi plăcea cel mai mult un club din spatele Pieței Hoxton.

— Hai să dansăm câteva piese, mi-a zis ea într-o seară, deschizând ușa de la toaletă, și am ieșit amândouă din baie, urcând în fugă scara care ducea la ringul de dans.

Pe partea cealaltă a mesei, detectivii așteaptă.

Când priza, Rachel rula o bancnotă pe picior și își freca degetul de

gingie, deasupra dinților ei albi și ascuțiți.

Moretti își descheie sacoul și se apleacă în față.

— Vătămarea corporală gravă, începe el cu accentul lui scoțian, este foarte asemănătoare cu crima. Devine crimă dacă victima moare. Sora ta a fost victima a două infracțiuni aproape identice.

Se poticnește la ultimele patru cuvinte, cred că intenționat, ca să accentueze cât de neverosimil pare.

— Am vrea să-ți mai punem câteva întrebări referitoare la primul incident. Ai putea să ni-l descrii pe atacator?

— Era mai în vârstă decât Rachel, avea în jur de douăzeci și cinci de ani. Un metru optzeci, păr brunet, față îngustă, frunte proeminentă. Credeți că e posibil să fi fost tot el?

— S-ar putea să fi fost furios că sora ta a scăpat, spune Lewis.

— N-a scăpat. Abia mai putea să meargă după ce a bătut-o.

— A violat-o?

— Nu.

— Cum de s-a oprit? Întreabă Lewis.

— Rachel nu și-a dat seama de ce. Poate individul s-a gândit că i-a văzut cineva, sau poate pur și simplu a hotărât că a terminat. Iar apoi, din ce mi-a povestit Rachel, s-a ridicat clătînându-se și a plecat.

Pași scurți și sălțați. Aș putea să mimez pentru ei, așa cum făcuse și Rachel pentru mine, dar n-are niciun rost.

— Mergea ciudat, spun eu. Pe vârfuri.

Moretti își notează detaliul. Becurile fluorescente țiue deasupra noastră. Sora mea nu se mai întoarce. Lewis vede că îmi frec fruntea și se ridică să stingă luminile. Vaietul electric se oprește și camera se întunecă. Ploaia răpăie în geam și simt că mă lasă durerea de cap.

Moretti deschide un dosar și spune pentru reportofon:

— Menționez că acum îi arăt domnișoarei Lawrence trei fotografii. Îl recunoști pe vreunul dintre acești bărbați?

— Da.

Amândoi detectivii se încordează. Pun degetul pe fotografia din mijloc.

— De unde îl știi? Întreabă Moretti.

— A omorât o fată în Leeds.

— Ai discutat vreodată cu Rachel despre el?

— Da. I-am arătat o poză cu el, dar mi-a zis că nu el o atacase.

— Când?

— Acum mult timp. Când Rachel avea optsprezece sau nouăsprezece ani. Știu că individul a fost prins foarte repede. Era pătat de sânge și avea la el brățara fetei.

— De ce i-ai arătat poza lui Rachel?

— Am crezut că ar putea s-o intereseze.

— Dar ai fost surprinsă când ai aflat că l-a vizitat pe Andrew Healy, spune Moretti.

— M-a surprins că l-a vizitat anul ăsta, în martie. Îmi spusese că voia să uite întreaga poveste, și credeam că într-adevăr o dăduse uitării.

Eram într-o excursie la Roma și vizitam o livadă de lămâi de lângă oraș.

— Ai dreptate, mi-a zis ea.

A zgâriat cu unghia coaja unei lămâi și a mirosit-o.

— E timpul să mă opresc, a adăugat.

În seara aceea ne-am delectat cu paste și vin. Am sărbătorit. Credeam că se terminase.

— Acum cinci ani, mi-a zis că a încetat căutările.

— Ce formă luau căutările ei? întreabă Moretti.

— Citeam ziarele.

Citeam despre toate violurile, atacurile și crimele din Yorkshire care apăreau în presă, inclusiv despre cele care avuseseră loc în trecutul apropiat. Toate știrile astea au băgat frica în mine. După ce am citit un articol, am hotărât să nu mai iau taxiul singură.

— Iar la început, mergeam în Leeds și Hull.

— De ce?

— Poate că atacatorul venise în Snaith cu trenul.

— Cine s-a gândit la asta, tu sau Rachel?

— Rachel, cred.

— Știi de ce?

— Nu. Cine sunt ceilalți doi bărbați din poze?

— Actori, spune Lewis. E procedura standard.

— De ce credeți că ar putea fi individul ăsta? întreb eu.

— A fost eliberat din închisoarea Whitemoor cu trei săptămâni

înainte de moartea lui Rachel, îmi explică Lewis. Felul în care a omorât-o pe tânăra din Leeds seamănă cu primul atac asupra lui Rachel, iar la momentul când Rachel a fost atacată, individul locuia în Hensall, lângă Snaith.

— Nu, spun eu. Înseamnă că nu el a atacat-o.

Detectivii continuă să-mi pună întrebări în legătură cu atacul. Mă întreabă despre cunoștințele noastre de atunci, chiar și după ce le spun că Rachel văzuse fața individului în timpul atacului și era sigură că nu-l recunoscuse în pozele din ziare. Probabil că Andrew Healy semăna cu atacatorul, iar Rachel își explicase deosebirea prin faptul că trecuseră cincisprezece ani, iar fața i se subțiasse sau i se rotunjise, și cu siguranță îmbătrânise. Lewis și Moretti își fac însemnări. Mă gândesc la polițiștii care susțin conferințe de presă în timpul unei anchete de anvergură și mă întreb dacă genul ăsta de polițist ar fi rezolvat deja cazul.

Tata nu era plecat în excursie cu cortul, ci se mutase la un prieten din Sunderland, care îl ajutase să-și găsească de lucru pe un șantier. Când, în cele din urmă, am stat de vorbă cu el în a treia zi de spitalizare a lui Rachel, i-am spus că își rupsese o gleznă.

— Poți să suni la Spitalul Selby să le zici că ești de acord s-o lași să plece acasă cu sora ei. Țasta e numărul.

În mod normal, stratagema n-ar fi trebuit să țină, dar era un spital de stat aglomerat și probabil aveau nevoie de patul ei.

În ziua când Rachel a fost externată, Alice a împrumutat mașina maică-sii și am fost împreună s-o luăm de la spital. Pe drumul de întoarcere, Rachel a fost tăcută și m-am întrebat dacă nu cumva, în ciuda asigurărilor ei, îi era teamă să se întoarcă acasă.

Alice și cu mine ne-am petrecut toată dimineața făcând pregătiri. Am închiriat șase filme. Am cumpărat mâncare chinezească: un litru de supă cu găluște și tăiței de orez cu carne de vită. Am fost cu mașina la cofetăria italiană din Whitley să cumpărăm un kilogram de înghețată cu alune. Am cumpărat un bidon cu soluție de curățat – una specială, nu ca aia pe care o aveam noi în casă – și am spălat bine cada. M-am gândit că Rachel ar vrea să facă o baie, deși nu mai făcuse niciodată. Și ne-a venit ideea genială de a împrumuta câinele unei prietene, un pui de labrador cu blană crem.

Rachel nici măcar n-a întrebat al cui era. Mi-am dat seama mai târziu că n-am ales bine câinele. Ar fi trebuit să-i aducem un Doberman Pinscher, de exemplu. Am fi putut să împrumutăm unul din rasa asta, erau mulți în Snaith și la fermele din jur. Când a văzut câinele, Rachel și-a dat probabil seama cât de puțin ne pricepeam la câini.

Rachel a urcat încet treptele și s-a întins pe pat. Jaluzelele încă aveau un colț ridicat, iar lumina aurie a după-amiezii îi cădea pe braț. A bâjbâit după pătură, trăgându-și-o până sub bărbie. M-am întins lângă ea, cu fața spre ușa camerei, spre mormanele de haine, teancurile de cărți, sticlele goale de bere jamaicană, pachetele de țigări și brichetele uzate. Oglinda era sprijinită direct pe podea, iar

lângă ea erau un radio și câteva rujuri cu tuburi aurii.

Deși era dezordine, camera ei avea un aspect auster. Nu voia s-o facă frumoasă pentru eventualii musafiri și, spre deosebire de mine, nu și-o împodobise cu amintiri. Singura decorațiune de pe pereții camerei era o mască de carnaval cu nas curbat ca un cioc, pe care o găsisse pe o stradă din Leeds, abandonată probabil după o petrecere.

M-am întrebat cum i se părea camera ei acum. Nu se uitase deloc în jur înainte să se așeze în pat. Am stat întinse una lângă alta, cu capul pe aceeași pernă, uitându-ne în direcții diferite și ascultând chelălăitul cățelușului de la parter.

La scurtă vreme după ce a ieșit din spital, Rachel și-a cumpărat un baston de la fratele mai mare al lui Rafe. Dumnezeu știe de unde făcuse rost de el. Era o tijă metalică, asemănătoare cu un baston de poliție, doar că mai scurtă.

— Dacă poliția folosește bastonul în locul pistolului, înseamnă că și bastonul e o armă destul de periculoasă, nu? a spus ea.

În prima noapte după externare, Alice ne-a făcut milkshake-uri cu alune, pe care le-am băut în timp ce ne-am uitat la un documentar despre vulpi. Rachel a zis că, din cauza sedativelor, nu-i era foame. Tresărea des. Nu ne uitam una la alta, nici spre ușă, nici pe fereastră. Stăteam cu ochii ațintiți asupra ecranului, în timp ce afară se întuneca.

A doua zi, mi-a zis:

— Mă duc la Hull. Vii cu mine?

— De ce?

— Trebuie să fac niște cumpărături.

Dar Rachel nu avea niciodată cumpărături de făcut, în primul rând, pentru că nu avea bani.

Mergeam rar la Hull. Mergeam mai des la Leeds – la cluburi precum Warehouse, Garage sau Mint Club. Pe timpul zilei, ne cumpăram chebapuri și cârnați picanți în foietaj și ne uitam la studenții din piața centrală.

Nu mi se părea o idee bună să mergă la Leeds. Trebuia să se odihnească. Nici nu apucase să facă baie.

M-am ținut după Rachel prin Hull, intrând cu ea în case de pariuri și în puburi. Lumea se holba la noi. Avea fața umflată și vânătă,

presărată cu tăieturi cusute. Când ne-a întrebat controlorul în tren ce se întâmplase, mă așteptam ca Rachel să mintă, să-i spună că avusese un accident de mașină. Dar i-a zis:

— Am fost bătută de un individ de un metru optzeci, cu păr brunet, până în dreptul bărbiei, îmbrăcat cu o haină de pânză. Are fața lungă și îngustă și arcade proeminente, i-a explicat ea, plimbându-și degetul pe frunte.

Apoi a scris ceva pe bilet și i l-a dat controlorului:

— Țsta e numărul meu, în caz că-l vedeți.

Ne-am petrecut toată ziua în Hull și am rămas și a doua zi, după care ne-am dus la Leeds. Au fost niște drumuri chinuitoare. Rachel încă avea dureri când mergea. Văzând-o cum intră șchiopătând în magazine și puburi, mi se făcea atât de milă de ea, că îmi era greu să respir.

Știam că nu avea cum să-l găsească, iar pe drumul de întoarcere cu trenul, eram amândouă foarte necăjite. Pe drumul de la gară acasă, Rachel a tot sperat că o să ne întâlnim cu el, iar eu mă rugam să nu ne iasă în cale.

Poliția nu ne-a fost de ajutor. Rachel s-a dus la secție și a stat de vorbă cu un detectiv care i-a pus numai întrebări vizând traficul de droguri în Snaith. În afară de fața individului, singurul indiciu pe care îl mai avea Rachel era vocea lui, pe care i se părea că o auzise în timpul atacului. Zicea că accentul lui semăna cu al nostru. Deci era din partea locului.

Amândouă am presupus că era sărac, pentru că și noi eram sărace, iar individul se afla în orașul nostru. Am fost în locurile unde ar fi mers tata. La pista pentru curse de câini. În puburi. Unde s-ar fi putut duce un om violent, un monstru. Ne era greu să ne închipuim ce altceva îi mai făcea plăcere unui individ căruia îi plăcea să bată femei.

Cadavrul fetei de a cărei dispariție am aflat în ziua morții lui Rachel a fost găsit în dimineața asta în estuarul Humber. Nicole Shepherd. În estuar erau scafandri, ca să evalueze stâlpii podului din Hessle, care necesită reparații de multă vreme, și i-au găsit cadavrul într-un sac de dormit în care fuseseră băgați și câțiva bolțari. Criminalul a aruncat-o de la mijlocul podului, dar apa estuarului nu e foarte adâncă la Hessle, are doar zece metri, iar curentul nu e puternic.

Mi se strânge stomacul citind restul articolului. Stau cocoșată, cu paltonul pe mine, la o masă din fața hotelului, cu antebrațele sprijinite pe ziar ca să nu-l ia vântul. A fost atacată, bineînțeles. Mă întreb dacă poliția o să descopere al cui era sacul de dormit.

Se aude clopoțelul de la ușa buticului de ziare. Mă uit într-acolo, aștept o clipă, apoi ridic mâna și salut.

Keith dezleagă lesa cățelei și traversează strada spre mine. Umbra i se proiectează pe masa mea, iar eu ridic privirea spre el, făcând mâna streășină la ochi. Poartă același palton ca pe apeduct, dar acum e descheiat și i se vede cămașa. E înalt și solid, dar are un pic de burtă.

— Bună, spun eu, împăturind ziarul și punându-l lângă mine pe bancă.

— Sunt condiții bune? întreabă el, făcând semn spre hotel.

— Da.

Keith dă din cap, apoi se lasă tăcerea între noi, iar eu îmi strecor mâna între paginile ziarului, ceea ce mă face să mă simt mai bine. Din spatele hotelului se aude un picamăr, iar Keith spune:

— Repară strada aia de câteva săptămâni.

Cățeaua își ridică labele din față la mine în poală. O scarpin după urechi, iar ea își sprijină capul de pieptul meu.

— Mă bucur că te-am revăzut. Să-mi spui dacă te putem ajuta cu ceva.

Face un pas în spate, trăgând de lesă, iar cățeaua se îndepărtează de mine.

— Ar fi ceva, spun eu, iar Keith se oprește. Tocmai am primit un

telefon. Poliția a terminat de analizat mașina lui Rachel. E undeva în Didcot și nu e niciun autobuz până acolo.

Se uită la mine ca și când n-ar înțelege ce vreau. Aștept o clipă, după care îmi spune:

— Sigur, nicio problemă. Te pot duce chiar acum, dacă vrei.

Urc în cameră, iau cu mine cuțitul de dezosat, ascuns într-o mânășă de piele, și un spray cu piper. Înainte să ies din hotel, îi spun administratoarei că mă duce Keith Denton cu mașina până la Didcot.

— Ce frumos din partea lui! zâmbește administratoarea.

Keith vine cu un Renault negru.

— Deci nu mergem cu duba, spun eu, după ce urc.

— O folosesc doar când mă duc la intervenții. Consumă prea mult.

Pun mâna pe spray-ul paralizant din buzunar. Keith ține volanul cu ambele mâini. Mă așteptam să fiu speriată, în schimb sunt nerăbdătoare și mă simt tot mai puternică. Keith e un pic agitat.

Pornim pe strada principală. Cobor geamul și observ că portiera mea nu are siguranța pusă. E o zi luminoasă, iar Keith nu se plânge de curentul rece care intră pe geam. Mă întreabă dacă am rude în zonă și îi spun că nu, apoi pornește radioul. Îi cer s-o ia pe autostradă.

— Îmi închipui că e foarte greu pentru tine, îi spun eu pe strada care duce la autostradă.

— De ce?

— Ai văzut-o cu puțin înainte de ce s-a întâmplat.

Își răsucesc mâinile pe volan. „Dacă tu ai făcut-o, îmi spun în sinea mea, te distrug.” Se apleacă în față, să se asigure că nu vine nicio mașină, apoi intră pe autostradă.

Tace o vreme, iar în cele din urmă spune:

— Poate că ucigașul era deja acolo și aștepta să plece. Ar fi trebuit să fiu mai atent.

— Trebuie s-o luăm pe-aici, spun eu.

Trecem pe lângă un șir de ateliere, o firmă de curierat, un depozit. Keith conduce încet, uitându-se la numerele de pe clădiri. Nu e nimeni pe trotuar și, pentru prima oară de când am plecat, mi-e frică.

— Aici e.

Virează în parcare păzită de un gardian care stă într-o cabină.

Keith îi întinde pe geam permisul meu de conducere și așteptăm în tăcere să-mi găsească dosarul. Keith pare agitat și mă întreb dacă a venit și el aici să-și ia duba după ce criminaliștii au căutat urme de sânge în ea.

Paznicul îmi înapoiază permisul și poarta se deschide. Keith pornește de-a lungul primului rând de mașini. Mă uit cu atenție la ele, iar la un moment dat, Keith oprește. Văd în dreapta lui mașina lui Rachel, un jeep vechi. Se întoarce spre mine cu buzele arcuite într-un zâmbet strâns, așteptând să mă duc la mașină.

— Mulțumesc. Ți-e foame? întreb eu. Mergem undeva să mâncăm?

Stabilim să ne întâlnim la Duck and Cover. După ce pleacă, urc în mașină și blochez portierele. Interiorul are un miros familiar, cald și prăfos. Deschid torpedoul și scot un ruj cu tubul auriu. Îi scot capacul – e roșu-închis.

Mai avea atâtea de făcut! Nu că ar fi avut vreun plan măreț în minte, sau cel puțin nu știam eu de el. E mai rău de-atât: i-a fost luat tot, a pierdut tot. Îi plăcea rujul roșu, dar nu va mai merge niciodată la un magazin de cosmetice să testeze nuanțe pe dosul palmei. Îi plăceau filmele, dar nu va mai merge la niciunul dintre filmele pe care plănuia să le vadă de sărbători. Îi plăceau bruschettele cu roșii, dar nu se va mai întoarce niciodată acasă de la serviciu să facă pastă de roșii, cu usturoi și ulei de măsline, s-o întindă pe pâine prăjită și s-o mănânce stând în picioare în bucătărie.

La Duck and Cover, Keith își comandă un whisky. Sunt dezamăgită. Au și bere Tennent's – aceleași doze verzi pe care le-am găsit pe culmea dealului.

— Și dumneavoastră? întreabă barmanul.

— O bere Tennent's, vă rog, spun eu, făcând semn cu degetul spre dozele verzi, însă Keith n-are nicio reacție.

Barmanul ne pune băuturile pe tejghea, după care se sprijină de bar, cu spatele la noi și cu brațele încrucișate la piept, să se uite la o cursă de ogari.

— Obişnuiești să bei whisky în timpul zilei? întreb eu.

— Nu, spune Keith, uitându-se la câini.

— Dar ce bei de obicei? zic eu tare, în speranța că barmanul îl va

corecta în caz că minte.

— N-am o băutură preferată.

Ogarii dispar în ceață. Cursa se termină și o fotografie arată distanța dintre boturile primilor doi câini din față și linia de sosire. Au boturi foarte lungi, ca de cai.

— Ceva de mâncare? întrebă barmanul.

— Nu mi-e foame, spune Keith.

— Nici mie.

Barmanul ia un pachet de Benson and Hedges și iese să fumeze în curtea interioară, lăsând ușa crăpată. Dacă strig, o să se întoarcă imediat. Nu știu care dintre cei doi bărbați e mai puternic. Iau o gură mare de bere și îmi doresc să fi fost whisky.

— Te-ai oferit să mă ajuți, spun eu.

Keith nu se îndreaptă de spate, nici nu se uită la mine, dar simt că ceva în el se încordează.

— Rachel era o femeie nemaipomenită.

— Îți plăcea de ea?

— Sunt căsătorit, spune el, dar când vede că ridic din umeri, adaugă: Nu, nu despre asta e vorba.

— Te înțelegeai bine cu ea?

— Cu cine, cu Tash? Da, avem o relație bună.

— Nu, cu Rachel.

Își pune paharul pe masă și am impresia că vrea să mă lovească.

— Abia dacă o cunoșteam.

Nu se întâmplă nimic, dar sunt sigură că a vrut să mă lovească.

— Nu ți-am zis unde să te oprești, spun eu, iar el se uită la mine. De unde știai care e mașina ei?

— Tocmai am fost la o intervenție la ea acasă.

— Rachel mi-a zis că erai obsedat de ea.

Pune o bancnotă pe tejghea și pleacă. Nu-mi dau seama dacă am procedat bine. Rachel nu a pomenit niciodată nimic de el.

Mă sună Moretti:

— Criminaliștii au terminat investigațiile la casa lui Rachel. Să-ți dau un număr de la o firmă de curățenie.

— Nu se ocupă poliția de asta?

— Nu.

— Plățiți pentru curățenie?

— Nu.

— Dar nu trebuie să facem curățenie. O să distrugem dovezile...

— Avem tot ce ne trebuie, spune el.

Apoi îmi dictează numărul de telefon. Firma se numește Combe Cleaners² – un nume care nu dă niciun indiciu despre specialitatea ei.

— Ar fi bine să te duci acolo după ce se face curățenie, spune el. Putem aranja să fie cineva acolo când ajungi. Să facă focul, să pornească boilerul. Unele familii vor ca locuința să fie binecuvântată înainte. Vrei să chem eu un preot?

— Cine să fie acolo?

— Prieteni de-ai tăi și de-ai lui Rachel.

— Ah!

Credeam că se referă la niște străini sau paznici, ceea ce ar fi fost preferabil.

— Nu, mulțumesc.

Hotărâsc să mă duc acolo înainte să vină firma de curățătorie.

Câteva frunze galbene atârnă în ulmii care se înalță de o parte și de alta a casei. Se aude un zgomot, iar păsările din copaci se sperie și își iau zborul. Aerul miroase a apă, a noroi, a fân și a fum, cum se întâmplă de obicei la țară în noiembrie. Peste drum, vecina lui Rachel călărește în padoc pe același cal pătat ca în ziua când Rachel a fost omorâtă.

Întorc privirea spre casa profesorului. Din horn iese fum, iar în magazia fără uși se văd două mașini. Vântul încovoiaie salcâmi de pe vârful dealului și curbează dâra de fum, făcând-o aproape orizontală.

² Curățătoria Viroaga (*N.t.*).

Când deschid ușa casei, am impresia că e cineva înăuntru. Mi se pare că se modifică presiunea, că aud cum se lasă o scândură din podea. Aștept în prag, ascultând cu atenție, dar nu aud niciun scârțâit sau vreo ușă închizându-se.

Nu pot să intru. Sângele de pe podea și de pe pereți s-a făcut negru. Îmi țiuie urechile. Dar poate că Rachel a lăsat ceva legat de Keith sau de altcineva care o urmărea, ori de prietenul ei de la spital.

Pornesc termostatul și din pivniță se aude hurelul boilerului, făcându-mă să tresar. Mă uit la balustradă. Lesa câinelui nu a făcut nicio stricăciune, iar din șirul de patru stâlpi răsuciți, cel de care l-am găsit spânzurat nu se deosebește de ceilalți decât prin câteva pete. Mintea îmi zboară prosteste la casele albe identice, lipite unele de altele, care se înșiră pe Priory Walk din Chelsea.

Mă uit la tavan și, într-adevăr, e brăzdat de o crăpătură lungă. Măcar în privința asta Keith sigur nu m-a mințit. Caloriferele încep să suiere când traversez livingul. Documentele importante le-aș putea găsi în dosarele din biroul ei, dar hotărâsc să încep căutările la parter. Mă plimb prin încăperi, căutând ceva suspect, ceva ce ar fi putut scăpa poliției.

Multe suprafețe sunt acoperite cu un strat subțire de cărbune pentru amprente. Îmi trec degetul prin el și îl miros, dar nu miroase a nimic. Poliția a lăsat și niște gheață în chiuvetă, dar în rest, încăperea e neschimbată. Oala de pe plita electrică. Bolul cu castane.

Toporul e sprijinit de ușa din spate. Când îl văd, simt o undă de speranță, ca și când Rachel ar avea o șansă acum.

Îmi imaginez cum ar fi fost să vin aici și să găsesc focul aprins, livingul plin de lume, pe cineva gătind în bucătărie, veiozele aprinse. Nu mi-ar fi fost mai ușor. Îmi închipui un preot mergând prin camere și citind un psalm, dar singurele versuri care îmi vin în minte sunt dintr-un poem: *Și am cerut să fiu / Acolo unde nu vin furtunile*³.

Mă apropiu de fereastra din față și mă uit peste vale până mi se pare că găsesc golul dintre copaci. E posibil ca ucigașul să fi venit aici într-una din zilele când a urmărit-o. Rachel obișnuia să lase o cheie sub covor, iar criminalul ar fi putut intra în casă când ea era la

³ În original, *And I have asked to be / Where no storms come*, poem de Gerard Manley Hopkins (*N.t.*).

serviciu sau dormea. Încerc să nu mă gândesc la asta. Nu mă pot hotărî dacă m-aş simţi mai bine cu uşa de la intrare descuiată sau încuiată.

Aprind becul şi bucătăria se umple cu o lumină difuză, reflectată de ferestrele presărate cu stropi de ploaie. Masa rotundă de lângă uşă, covorul împletit, plita electrică din celălalt capăt al bucătăriei. Lângă chiuvetă e o legătură groasă de pătrunjel într-un pahar cu apă. Pe raftul de deasupra e o pungă cu dungi roz şi verzi cu paste în formă de tricorn. Rachel primea e-mailuri cu excursii la Roma şi îmi închipui că mesajele necitite se strâng în continuare în căsuţa ei electronică.

Deschid dulapurile din care, ca de obicei, se împrăştie un miros plăcut, şi mă uit la cutiile de ceai, la pungile cu linte şi făină, la borcanele cu bomboane de lămâie, caramele şi jeleurii. Acum câteva săptămâni, când ne-am întors de la film, s-a dus în bucătărie şi a găsit pe bufet borcanul în care ţinea jeleurile cu aromă de lemn-dulce – era gol.

— Tu le-ai mâncat?

— A, scuze, am spus eu.

Nici măcar nu-şi dăduse jos haina, ci s-a dus direct în bucătărie şi a făcut semn spre borcan cu mâna înmănuşată. Nu-mi amintesc dacă era speriată sau doar supărată că le terminasem. Acum îmi dau seama că a fost o întrebare ciudată. Cine altcineva ar fi putut să le mănânce?

Dau să ies din bucătărie, dar mă împiedic. Nu mai aud nimic şi nu mai văd în faţa ochilor decât puncte ca nişte pixeli. Îmi sprijin fruntea de bufet, până aud din nou vântul şuierând în jurul casei, zgomotul unei maşini care trece pe stradă şi propria-mi respiraţie.

Mă apropiu de scară şi mă uit îndelung la urma lăsată de mâna ei pe o treaptă. Disting încheieturile degetelor şi cele trei linii adânci din palmă.

Mă agăţ de balustradă, dar mi se înmoaie picioarele şi cad pe trepte. Urc scara în patru labe, iar când ajung la etaj, mă uit în lungul coridorului pustiu şi întunecat. Pe uşile deschise ale camerelor se revarsă o lumină palidă. Mă întind pe podea, în locul unde am văzut-o ultima oară. Nu cred că am să mă mai pot ridica. Îmi aduc aminte de picioarele ei încălţate cu şosete.

Dormitorul ei încă îi păstrează mirosul. Peste vale, becul roșu de pe turnul de radio are un nimb încețoșat. Caloriferele șuieră, împrăștiind căldură în cameră.

Biroul ei are două corpuri cu sertare. Mă apuc să scotocesc prin hârtii. Poate i-a trimis cineva vreo scrisoare. Rachel era deșteaptă. Dacă știa că era urmărită, ar fi păstrat dovezile.

Teancuri de documente birocratice, de la spital, de la bancă, de când își cumpărase casa. Scrisori vechi, rețete culinare, proiecte de amenajări interioare. Îmi ia mult timp să mă uit prin toate, dar nu găsesc nimic: nicio mențiune a lui Keith sau a vreunui tip pe nume Martin, niciun bilet sau vreo scrisoare suspectă.

În baie găsesc un borcan cu ulei de măsline și sare de mare. Mi se strânge inima. Mi se pare foarte improbabil ca Rachel să-și fi făcut un astfel de amestec. Cine are timp de așa ceva? Deși, bineînțeles, nu durează mult să torni o ceașcă de ulei de măsline și să amesteci sarea în el. Borcanul e maro, la fel ca sticla cu peroxid de oxigen de lângă el, pe care Rachel îl folosea ca să dezinfecteze rănila și să-și scoată apa din urechi după ce înota.

Urma să se mute în Cornwall, la cinci ore cu mașina de Marlow. Mă întreb dacă ar fi fost suficient. Într-adevăr, părea o regiune sigură. Toate acele sate din jur. Pereții de copaci. Contrabandiștii s-au ascuns acolo timp de secole. În plus, St. Ives e un oraș destul de mare, ar fi putut să treacă neobservată.

La restaurantul chinezesc, l-am întrebat pe Lewis de ce i-a luat atât de mult atacatorului din Snaith s-o găsească pe Rachel aici, în Marlow.

— E posibil să nu fi știut cum o cheamă, mi-a spus el.

Mă întreb dacă Rachel s-a gândit să se târască afară din casă, să strige după ajutor, să supraviețuiască. Dacă, în timp ce sângera, și-a spus în sinea ei: „Număr până la trei...”

În portbagajul mașinii ei sunt două valize pline, începuse să-și facă bagajele pentru Cornwall.

Mergeam spre casa închiriată în Polperro, pe poteca mărginită de trandafiri sălbatici. Mă întorceam de la cumpărături. Sticle cu apă tonică, cireșe, cartofi, spanac, chipsuri, lămâi și vreo zece scoici albe. La magazinul din oraș aveau gheață și lemn de foc. La toate magazinele alimentare din Cornwall aveau gheață și lemn de foc.

Sticlele de apă tonică mi se loveau de genunchi. La poalele stâncii, o barcă de pescuit cu motor înainta în mijlocul unui nor de pescăruși care se roteau în jurul ei. Era o priveliște foarte pitorească, la fel ca multe altele în Polperro: capacele albe și ascuțite de pe stâlpii de lemn ai cheiului, funiile ancorelor care dispăreau sub apă.

Am luat cina împreună în fiecare seară cât am stat în Cornwall, discutând despre o mulțime de lucruri. Rachel era partenera mea preferată de conversație, pentru că ne interesau aceleași lucruri. Rachel gătea, iar eu făceam cumpărăturile, ceea ce îmi convenea. Îmi plăcea să mă uit la iahturile din port, orientate toate în aceeași direcție, și la năvoadele întinse pe chei.

Îmi era foame. Amândurora ne era foame tot timpul.

— De la aerul de mare, așa zicea Rachel.

Mă duceam la magazin aproape în fiecare zi ca să refac stocul de provizii. Eu mâncam multe chipsuri cu sare și oțet, care aveau gust de apă de mare, iar Rachel se dădea în vânt după budinca cu caramel.

— Ce legătură are caramelul cu oceanul? am întrebat-o eu, iar ea mi-a zis:

— E delicios.

Am cărat cumpărăturile pe poteca mărginită de trandafirii roz, aflată la sute de kilometri de strada mea din Kilburn. Apoi, în timp ce desfaceam cumpărăturile, soarele cobora printre fâșiile de nori cenușii, aprinzând o potecă roșie pe apă.

— Drumul soarelui, a spus Rachel.

Plec din casă și, când ajung în centru, mă oprește preotul și se prezintă. Are doar vreo treizeci de ani și îmi amintește de colegii mei de la școala St. Andrews. Cine știe cum a sfârșit aici? Ar fi trebuit să lucreze într-o bancă. Mă întreabă de pregătirile pentru înmormântare.

— Poliția încă nu-mi dă voie s-o îngrop, spun eu. Ne-am oprit pe marginea pâraiașului artificial care curge pe lângă Boar Lane, printre case și stradă. Preotul îmi spune că se poate face totuși o slujbă funerară și se oferă s-o officieze el.

— Nu era credincioasă. Considera că orice religie e un cult și că unele, cum e a ta, doar știi mai bine să camufleze că sunt un cult.

— Pot să officiez o ceremonie laică, se oferă el.

Disponibilitatea lui mă ia prin surprindere. Nu sunt obișnuită cu o astfel de atitudine din partea unui preot.

— Deci la asta s-a ajuns? întreb eu, iar el lovește cu piciorul o piatră.

Ne uităm amândoi la ea căzând în râu.

— Vreau să fiu de ajutor, spune el. Și cred că ceremonia funerară e necesară. Pentru a o comemora cum se cuvine. Avem locuri pentru o sută de persoane. Vrei să intri să vezi?

Praf, lemn, lumină de iarnă, ferestre cu cercevele negre, miros de lumânări care îmi amintește de ceara pe care o topea colega mea de apartament din Edinburgh când făcea picturi encaustice. O biserică anglicană. În copilărie, nu mergeam la biserică, așa că îmi amintește doar de nunți și de Anne Boylen.

— E un loc frumos, spun eu.

Luăm loc pe banca din față ca să stabilim detaliile ceremoniei.

— O cunoșteam, spune el în biserica pustie.

— Da?

— Îl lăsa uneori pe Fenno la mine.

Îmi dau seama că preotul nu are multe de făcut, că probabil se simte singur. Mi-l închipui vorbind cu Fenno în timp ce îl plimba și

simt că mi se strânge inima.

Începem să dăm telefoane. Înainte s-o sun pe Helen, ies în grădină și mă plimb pe lângă peretele bisericii. Rachel era prietena ei cea mai bună și nașa fiicei ei.

Întotdeauna am emoții când vorbesc cu Helen. S-a mutat de la Melbourne la Oxford când fata ei, Daisy, era foarte mică, și a crescut-o singură, în timp ce lucra ca asistentă și făcea cursuri de specializare. Întotdeauna m-am simțit inutilă gândindu-mă că Helen avea un cămin, că-i pregătea lapte praf fetiței după ce ieșea din tură, că o ducea și o lua de la creșă. Eu, una, nu cred că aș fi în stare să cresc un copil și să mai și merg la serviciu, iar Helen pare să fie de acord cu mine.

Când îmi răspunde la telefon, are vocea încordată. Discutăm un pic despre ancheta poliției, apoi îmi spune că e de acord să țină ea un mic discurs la ceremonia funerară. După o pauză, o întreb:

— Cum ți s-a părut Rachel săptămâna trecută?

— Ca de obicei, doar un pic mai retrasă. Mi-a zis că o obosea slujba.

— De ce a stat la tine?

— Nu-i mai mergea boilerul, îmi spuse ea. Nu avea căldură.

Rachel o mințise. Aș fi observat dacă era frig în casă vineri.

— Ți-a zis că avea de gând să se mute? Întreb eu.

— Nu. Unde?

— În Cornwall. Acum ar fi trebuit să fie acolo.

— Nu se poate. N-a înștiințat pe nimeni la serviciu.

— Cine crezi că a omorât-o?

— Nu știu, spune ea, iar după o pauză adaugă: S-ar putea să nu fi avut nicio legătură cu Rachel. S-ar putea să fi fost vorba de casa ei.

— Ce vrei să spui?

— E o casă retrasă. Aproape de o autostradă. În ce oraș din Cornwall voia să se mute?

— În St. Ives.

— Am crezut că îi plăcea în Peninsula Șopârlei.

— Am fost acolo. Nu s-ar fi dus într-un loc unde mai fusese, din moment ce voia să scape de cineva. A pomenit vreodată de un tip pe nume Keith Denton?

— Nu.

— Ești sigură?

— Da. Chiar crezi că din cauza asta voia să se mute? Cornwall nu e foarte departe de-aici, sunt doar cinci ore cu mașina.

— Pare mai departe, spun eu. Și nu e așa ușor să găsești pe cineva. Mai ales dacă Rachel și-ar fi schimbat numele.

— Nu cred că se simțea în pericol. S-ar fi dus la poliție.

— Cineva o urmărea de pe dealul de vizavi de casa ei.

Îmi dau seama că Helen nu mă crede. Când mă întorc în biserică, preotul mă întreabă:

— Ce muzică ai vrea să punem?

— *Gymnopédie*, numărul unu.

Îmi spune că o să ia legătura cu o pianistă din partea locului.

— Oamenii îți împărtășesc secretele lor? întreb eu.

— Uneori.

— Dacă vreunul dintre enoriași ți-ar spune că a făcut ceva rău, ce ai face?

— Nu știu. Depinde cât de gravă e fapta.

Prietenii mei încep să ajungă la Hunters cu o zi înainte de ceremonia funerară, ceea ce mă tulbură. Credeam că o să stea cu toții la Oxford.

Stau pe palier, ascunsă de privirile lor, și îi ascult înghesuindu-se la recepție. În ciuda împrejurărilor, se simte o notă de bucurie în vocile lor, ca și când ar fi venit la o reuniune de familie sau la o nuntă.

— Nu știam că vii și tu, se aude dinspre parter de câteva ori.

Le recunosc vocile, dar nu am niciun sentiment de posesiune. Îmi dau seama că niciunul nu este în viața mea pentru totdeauna și, cu umerii lăsați, mi se pare surprinzător că am putut gândi asta vreodată.

Apoi Martha urcă treptele în fugă și, înainte să pot spune ceva, ajunge pe palier și mă ia în brațe.

În noaptea dinainte de ceremonia funerară, nu mă ia somnul. Groaza se întetește cu fiecare oră și știu că, fără odihnă, nu voi putea face față zilei de mâine. Nu am la mine nici somnifere, nici sedative,

dar am sticla de vin roșu pe care am adus-o pentru Rachel de la Londra. Nu am tirbușon în cameră. Cobor la parter, dar ușile masive de lemn ale barului sunt încuiate. Înapoi în cameră, mă uit la sticla de vin. Desfac folia din jurul dopului și mă întreb cum aș putea să-l scot.

Pe dulapul de la baie e o șurubelniță. Probabil că a uitat-o cineva după vreo reparație.

Înfig șurubelnița în plută și împing dopul în sticlă. Se aude un pocnet și vinul țâșnește din sticlă. Lichidul roșu îmi sare pe piept și mi se prelinge pe burtă.

Iau loc, cu șurubelnița în mână. Vinul mi se prelinge pe brațe, de-a lungul venelor. Tricoul mi s-a lipit de abdomen. Pe pereți sunt pete roșii, iar în cameră miroase deja a acru. Rămân nemișcată. Încep să-mi țiue din nou urechile și strâng șurubelnița în mână.

Înainte să înceapă ceremonia, mă uit prin biserică și simt că aș fi în stare să omor pe toată lumea ca s-o aduc înapoi pe Rachel. Băncile sunt pline, iar cei care n-au mai găsit loc stau în picioare aproape de intrare și de-a lungul pereților. Recunosc unele fețe de la bibliotecă, din puburi, de pe apeduct. Îi văd și pe Lewis și Moretti, precum și pe tipa care e detectiv și care a venit vineri cu Moretti. Nu stau tustrei în același loc, ceea ce la început mi se pare o manevră tactică, dar de fapt probabil că au venit separat și biserica s-a umplut repede.

Tata nu a venit. Din câte știu, poliția încă nu a reușit să dea de el. Și totuși, e vorba de ceremonia funerară a fiicei lui mai mari. S-ar putea să fi aflat de undeva. S-ar putea să apară șchiopătând pe culoarul dintre bănci, să ia loc lângă mine și să înceapă să debiteze tot felul de teorii. Ușile bisericii sunt închise – oare s-ar supăra cineva dacă le-aș încuia?

Sunt prea mulți oameni pe care nu-i recunosc, lucru la care nu mă așteptam. Am crezut că o să fie puțini necunoscuți. Ucigașul ar putea fi și el printre ei.

Îl văd pe Keith Denton în mulțime. Lewis stă în cealaltă parte a bisericii și îl poate vedea, ceea ce mă bucură, pentru că eu nu-l pot urmări. În ultimul rând stă o femeie cu păr brunet. Mă întorc spre Martha și, făcând semn spre femeia din spate, îi spun:

— Avem o jurnalistă printre noi.

Martha se strecoară pe culoarul dintre bănci până la ultimul rând. După o scurtă discuție, jurnalista se ridică în picioare, se strecoară pe lângă genunchii celor de pe bancă și iese pe ușa principală. Înainte să iasă, îmi zâmbește ironic, ca și când am fi pus la cale o glumă împreună. Deși lumea se întoarce spre ea, nu e deloc stânjenită, și o invidiez pentru asta. Pare liberă.

Observ cu un fel de spaimă că a venit și Stephen. Se apropie și mă sărută pe obraz. Miroase a whisky. Și nu a băut aseară, ci azi-dimineață.

Lumea se dă la o parte, făcându-i loc să se sprijine de perete. Pare frânt de oboseală și mă întreb dacă nu cumva ar avea nevoie să stea

jos.

Au fost la un pas să se căsătorească.

— Am scăpat ca prin minune, obișnuia ea să spună.

El încă nu renunțase la idee. Se culcau împreună de câteva ori pe an, iar Stephen spera că Rachel se va răzgândi și se va muta cu el la Dorset. Ceea ce ar fi putut să se întâmple, în cele din urmă. Rachel îl iubea.

Îi arunc o privire. E ceva în neregulă cu poziția sau cu echilibrul lui – pare că e gata să cadă. Moretti zice că, la momentul crimei, Stephen era la restaurantul lui, dar mă întreb dacă are dovezi.

Atmosfera din biserică e încordată și apăsătoare, rezultatul faptului că două sute de oameni se străduiesc să nu scoată niciun zgomot. Mi-aș dori ca toți să vorbească. Dincolo de ușa laterală a bisericii e grădina. Încă e zăpadă la umbra bisericii și pe sub ulmi, iar în dimineața asta aerul e limpede și proaspăt.

Preotul urcă la pupitru. Predica și discursul Marthei sună fals. Sunt rizibile. Mă uit la Stephen și îmi dau seama că e și el de aceeași părere. Mi-aș dori să fi ținut eu însămi discursul, dar chiar și acum plâng atât de tare, încât mi-ar fi prea greu să vorbesc.

Pianista deschide partitura, iar eu deja sunt dezamăgită. Întâi de toate, e prea tânără.

Începe să cânte și e ca și când s-ar fi deschis un stăvilă. Ceva se revarsă peste mulțime, liniștind-o. Nu e o piesă tristă, ceea ce mă întristează și mai tare, la fel ca pe Stephen, din câte îmi dau seama. Ideea e că lui Rachel îi plăcea, dar acum n-o mai poate asculta.

Niciun pub din oraș nu e suficient de încăpător pentru toată lumea, așa că grupul se împarte în două. Fără nicio discuție, cei din afara orașului se duc la Miller's Arms, iar localnicii merg la Duck and Cover. Sunt și câteva excepții. Stephen merge la Duck and Cover. Merge singur de la biserică la pub și pare că are de gând să se îmbete crunt. Nu ne însoțește niciunul dintre detectivi. Se urcă în mașinile lor și se întorc la Abingdon.

La Miller's Arms, trec de la un grup la altul, cu un pahar de whisky în mână. Lumea se uită la mine, își prezintă condoleanțele, apoi mă lasă să îndrept conversația în altă direcție, lucru pe care nu pot să-l

fac. Ochii încă îmi sunt umezi, iar pubul capătă fațete și unghiuri pe care nu le are în realitate. Constat cu surprindere că toate lucrurile care de obicei mi se par dificile la o petrecere sunt dificile și acum. Mă duc la toaletă de opt ori și ies la țigară de trei ori.

Mă surprinde că n-a venit și Liam, dar bineînțeles că Martha nu l-a chemat. De ce ar fi făcut-o, doar nu mai suntem împreună? Îmi aduc aminte piesa pe care o pune deseori la începutul relației noastre. *Never a frown with golden brown.*⁴

Daisy, fina lui Rachel, mă găsește fumând sub tendă. Poartă blugi negri, iar sub palton i se vede bluza neagră cu dungi albe. Mă ia în brațe și spune:

— Mi-e dor de ea, iar eu dau din cap, împungând-o cu bărbia în umăr.

Aveau o înțelegere. Dacă Helen pătea ceva, Daisy ar fi rămas în grija lui Rachel. O parte din mine aștepta să se întâmple asta. Când Daisy era mai mică, mă gândeam că dacă Rachel ar trebui s-o adopte, m-aș muta cu ea s-o ajut, iar gândul unei asemenea responsabilități mă încânta.

— Sunt sigură că Rachel și-ar fi dorit să păstrezi ceva de la ea, spun eu.

— Ce?

— Habar n-am. Ai putea merge la ea acasă și să-ți alegi ceva, ce zici?

Intrăm înapoi în pub. Nimeni nu vrea să vorbească despre ce s-a întâmplat sau despre cum am găsit-o pe Rachel. Cred că li s-ar părea morbid să descriu șirul evenimentelor sau să-mi doresc să vorbesc despre viața lui Rachel, lucru pe care mi-l doresc cu disperare. Vreau să vorbesc despre asta cu cineva care să nu fie polițist. Mi-aș dori să-i pot povesti lui Rachel – ea sigur ar vrea să afle fiecare detaliu.

Mă duc din nou la toaletă, iar când mă întorc la bar, observ că lumea s-a împuținat. Las capul în piept. Martha mă conduce afară, fără să ne spunem nimic. Mă sprijin de ea și pornim împreună pe strada principală.

Când ajung în camera de hotel, mă demachiez și arunc dischetele

⁴ Vers din piesa *Golden Brown* a formației The Stranglers (*N.t.*).

murdare în coș. Martha se așază pe pat și pune o pernă la mijlocul saltelei, cum făcea când era elevă și mergea în excursie.

— E pentru propria ta protecție, spune ea. Îți sparg nasul dacă încerci să-mi furi păturile.

Câinele se răsuțește agățat de tavan. Îl aud scâncind. Căderea nu i-a rupt gâtul și lesa îl strangulează. Mă ridic în picioare pe pat și întind mâinile. Dacă aș reuși să-l ridic câțiva centimetri, ar putea să mai respire. Nu ajung la el, iar apoi dispare, și o aud pe Martha spunându-mi numele.

Dimineață, Martha și cu mine stăm cu paltoanele pe noi la una dintre mesele de lângă hotel. Martha fumează și ne uităm la trenurile care trec prin gară, strălucind aspru, ca niște minerale, în lumina iernii.

— Detectivul principal vrea să-și deschidă un restaurant cu specific pescăresc în Whitstable, spun eu.

— Și celălalt?

— E un tip deștept. Amândoi sunt deștepți, dar nu știu dacă sunt polițiști foarte buni.

Primăvara, pe terasa de la Hunters se montează umbrele de pânză. Când vin aici cu trenul, întotdeauna caut cu privirea cele patru umbrele de pânză țeapănă, ca să fiu sigură că am ajuns. Acum le-au scos, și îmi împing ceașcă de cafea peste gaura din mijlocul mesei, unde ar fi trebuit să fie înfipt piciorul umbrelei.

— Ai nevoie de ajutor ca să mediatizezi cazul? întreabă ea.

— Nu, răspund eu apăsător, iar Martha scrumează și așteaptă să continui. Cazurile celebre nu sunt rezolvate niciodată.

— Serios?

Tăcem și ne gândim la victime faimoase. Îmi împreunez mâinile în poală. Norii plutesc deasupra noastră.

Martha are fular de lână și cizme de piele întoarsă. O stânjenește că familia ei are o fermă în Cirencester, cu pivniță de vinuri și dulap cu arme. În una dintre fotografiile mele preferate cu ea, Martha stă pe un deal acoperit cu iarbă neagră, cu o pușcă desfăcută sprijinită pe braț.

— Vrei să angajăm un detectiv particular? întreabă ea. Am găsit în Oxford unul cu referințe bune.

— Deocamdată, nu. Nu vreau să-i încurc pe detectivi. Dar vreau să-ți cer o favoare. Mă poți ajuta să-mi închiriez apartamentul?

— Nu te întorci la Londra?

— Poliția vrea să rămân în zonă.

— Cât timp?

— Nu mi-au zis.

Dar cererea lor mi s-a părut normală, nici nu mi-a trecut prin cap să plec.

— În urmă cu doar câteva săptămâni, continui eu, Rachel mi-a zis că e ceva în neregulă cu orașul ăsta. Apoi și-a pus casa în vânzare și a închiriat ceva în St. Ives. Cred că voia să scape de cineva.

— Nu neapărat de cineva din Marlow.

În gară se aude un piuit și este anunțat trenul de Londra. Amândouă întorcem capul și ascultăm. Martha trebuie să revină în oraș pentru o întâlnire.

— De unde ai bani de hotel?

— Am un card de credit.

Cocoșul de aur de pe acoperișul hotelului strălucește în soare. Limita de îndatorare pe card e de opt mii de lire. Ar trebui să-mi fac încă unul, pentru când ating limita.

— Vino să stai cu mine, spune Martha, însă eu clatin din cap. Atunci o să vin eu să stau aici.

— Nu poți.

— Nu m-ar deranja să-mi iau concediu o vreme.

— Mincinoaso!

Martha joacă într-o piesă de Caryl Churchill la Royal Court Upstairs. Am fost la premieră la începutul lunii. E o piesă cu doar doi actori și e cel mai bun rol al ei de până acum.

— Nu, e mai bine așa, spun eu. Dacă nu stau singură acum, n-o să mai pot sta singură niciodată.

Martha se apleacă să încheie fermoarul genții de voiaj cu care a venit:

— E ceva ce nu mi-ai zis? întreabă ea.

— Nu.

Se uită la hotelul cu fațadă de piatră crem, la obloanele negre și la șirul de case modeste din spatele lui. Soarele e atât de puternic, încât nu-ți poți da seama dacă e cineva acasă.

— Crezi că știi cine a omorât-o? continuă ea.

— Nu.

Tăcem amândouă. Martha fumează, suflând fumul într-o parte. Îmi dau seama că nu mă crede. Un tren trece prin gară și geamurile lui reflectă dreptunghiuri de lumină pe pereții hotelului.

— Ce vrei să fac cu apartamentul? mă întreabă Martha.

După ce Martha urcă în tren, urmăresc cu privirea vagoanele care ies din stație, luptând cu ideea că sunt abandonată. Acum, că a plecat și ea, n-a mai rămas niciuna dintre cunoștințele venite special pentru ceremonie. Credeam că vor sta mai mult, iar acum, rămasă singură, e ca și cum s-ar fi întunecat după-amiaza.

Trebuie să duc cheile de la casa lui Rachel la firma de curățenie. După aceea, o să plec cu trenul la Londra și o să fac curățenie în apartament. Azi nu mai am nimic de făcut, dar mă simt epuizată și agitată, ca și când aș fi uitat ceva important.

Stephen pune o geantă în portbagajul mașinii lui parcate în fața fast-foodului cu preparate din pește. A fost un moment în care am fi putut pretinde că nu ne-am văzut unul pe altul, dar niciunul n-a reușit să se uite la timp în altă direcție. În timp ce traversez spre el, arunc o privire spre tenda galbenă de la Miller's Arms, ca și când aceea ar fi adevărata mea destinație și o să mă opresc să vorbesc cu el doar câteva clipe.

— Te duci acasă? îl întreb eu.

Încuviințează din cap. Stephen locuiește în Dorset, pe Coasta Juristică, la două ore și jumătate de mers cu mașina. Și el, și Rachel au făcut drumul ăsta de foarte multe ori. Iar acum s-a terminat. Acest traseu, pe care îl știau atât de bine, nu mai există.

Au dispărut și toate reperele după care Rachel estima distanțele – turnurile bisericilor din orașelele presărate pe Câmpia Salisbury, benzinăria unde oprea de fiecare dată să-și ia o cafea, indicatorul către orașul lui Stephen, casele vecinilor lui. În cele din urmă, ajungea acolo, deschidea portiera, cobora scrâșnind pe pietriș, își lua geanta pe umăr și se apropia de ușa lui, cu bucurie la început, apoi, către sfârșitul logodnei lor, cu sentimentul că e osândită, iar în ultimii doi ani, cu sentimente pe care nu le-am descifrat niciodată.

— Cum merge restaurantul?

Stephen are un restaurant mexican în West Bay. Chiar și în afara sezonului, *La Fondita* are profituri foarte mari.

— Nu știu. Bine. Tom o să se ocupe de el o vreme.

Arată foarte bine. Asta a fost o parte a problemei. Rachel spunea că

Stephen e prea norocos. Acum nu mai este. Deci ar fi perfect pentru ea. Din gât îmi scapă un scâncet înăbușit.

— Credeam că o să vină și tatăl tău.

— N-a venit.

Nu-i spun că tata n-a fost invitat. Stephen n-a înțeles niciodată relația noastră cu tata. Dar e drept că nici nu-i ușor de înțeles.

Niciunul dintre noi nu știe ce să spună, ceea ce mi se pare foarte ciudat, după ce am petrecut atâta timp împreună. Acum câțiva ani, am fost toți trei în Lyme Regis, unde a trăit femeia care a descoperit dinozaurii⁵. Îmi aduc aminte că eram foarte tristă când am vizitat muzeul de paleontologie. Una dintre piesele mele tocmai fusese respinsă de juriul unui concurs. Mă întrebam dacă femeia care descoperise dinozaurii și-a considerat vreodată viața atât de absurdă ca mine.

— N-a descoperit dinozauri, Nora. A descoperit fosile, mi-a zis Rachel.

Și tocmai asta a fost problema ei, nu?

După aceea, am stat pe terasa unui pub vopsit în culoarea înghețatei cu fistic. M-am îmbătat crișă cu bere, ceea ce, din camaraderie, a făcut și Rachel, iar la un moment dat am râs atât de tare, că am căzut de pe bancă. Pe drumul de-a lungul coastei, mă uitam la stâncile mâncate de apă și la iarba care creștea până la marginea falezei, lăsând impresia că linia unduitoare a coastei era trasată cu o cariocă verde. În timp ce admiram peisajul, am început să mă gândesc la lucruri mărețe și consolatoare. Pe scaunul din fața mea, Rachel, și ea beată, se uita și ea la stâncile albe, stăpânită de propriile ei gânduri nobile și înălțătoare, ținându-l de mână pe Stephen.

— Mi-e dor de Rachel, spun eu, și vocea mi se frânge când îi rostesc numele, ca și când aș căska.

Stephen se uită în lungul străzii și mi se face rușine că am zis asta. Nu era nevoie s-o spun. Îmi aduc aminte că i-am văzut dormind pe canapeaua lui. Cu buzele țuguiate și bărbia aplecată, Stephen îi săruta creștetul.

⁵ Lyme Regis este un orașel de pe coasta sudică a Angliei, iar femeia la care se face aluzie este Mary Anning (1799-1847) (*N.t.*).

— Îmi spui și mie dacă mai afli ceva de la poliție? Am tot sunat la secție, dar nu vor să-mi zică nimic.

— Sigur că da.

Închide portbagajul și se apropie de portiera șoferului. Încerc să nu iau în seamă cât de stânjenită mă simt. Probabil că poliția i-a verificat declarația. Dacă a fost toată ziua la lucru, l-au văzut zeci de oameni. Nu e suspect. Dar polițiștii nu-i spun nimic.

Stephen își scoate cheile și se uită la ele.

— Se vedea cu cineva? Întreabă el.

— Nu.

— Mi s-a părut schimbată ultima oară când am văzut-o. Am vrut să-i fac o vizită în octombrie, dar mi-a zis că are de lucru.

— Probabil, așa era.

Urmează o pauză, apoi expresia lui Stephen se schimbă:

— I-ai spus să nu se mărite cu mine?

— Ce? Acum doi ani?

— Da, și de atunci încoace.

— Crezi că ar fi ținut cont de sfatul meu?

— Deci i-ai zis.

— Nu.

Mă întreb dacă își dă seama că mint. Rachel era neliniștită. Și i-am spus că, dacă deja era neliniștită, căsătoria cu el probabil că nu era o idee bună. Dar la momentul acela deja luase hotărârea.

— I-am zis că oricum o să fie bine.

— Dar n-a fost bine. Dacă ne-am fi căsătorit, încă ar fi fost în viață.

— Ai dreptate. Mi-aș dori să se fi mutat în Dorset.

Și, câțiva ani mai târziu, să divorțeze de tine. Acum, și-ar fi luat viața de la capăt în altă parte, într-un apartament nou, bucuroasă că e din nou liberă. Sau poate că niciunul dintre noi nu are dreptate și cineva a urmărit-o tot timpul, așa că ar fi găsit-o oriunde s-ar fi dus.

La prânz, iau trenul spre Londra, să fac ordine în apartament. La scurtă vreme după ce plec, mă sună un angajat de la firma de curățenie să-mi spună că au ajuns acasă la Rachel. În timp ce sângele surorii mele este curățat de pe pereți și de pe podea, privesc peisajele care se perindă prin fața geamului. Între covorul de zăpadă și stratul de nori albi și joși, se înșiră sate cu acoperișuri galbene pătate, câmpuri, drumuri de pe vremea romanilor.

Angajatul mi-a zis că o să sableze podeaua și apoi o s-o lăcuiască la loc. O parte din mine se simte ușurată – n-o să mai rămână nicio urmă din ce i-a făcut ucigașul –, dar mi se pare și un pic ciudat. Oare n-ar trebui să lăsăm casa așa cum e? Sau să-i dăm foc?

Simt o durere în coșul pieptului. Alături de tren merge o mașină care scoate mult fum. Rachel se târăște pe trepte. Câinele se răsuțește în lesă și sângele îi picură din labe.

Se aude o bufnitură și apoi un șuier în clipa când un alt tren trece în viteză pe lângă noi. Zgomotele par să se estompeze în spațiul dintre cele două trenuri, iar după ce trece și ultimul vagon, văd o casă de piatră cu ferestre în ogivă.

Keith Denton zice că, atunci când a avut loc crima, se odihnea în duba lui, pe malul lacului.

Individul care o urmărea pe Rachel de pe culmea dealului bea bere Tennent's Light și fuma țigări Dunhill.

Rachel hotărâse să plece din Oxfordshire.

Stephen e furios că nu s-a căsătorit cu el.

Trebuie să aflu de ce s-a întâmplat, ca să nu se mai repete. Îmi imaginez că deschid ușa și casa ei începe să strălucească, iar Rachel începe să strălucească și ea. La fel ca soldații care își pierd cumpătul în luptă, iar apoi își amintesc că totul s-a încetinit și că au fost fascinați de ce se întâmpla în jur.

Ar fi trebuit să mă întorc la Londra acum șapte zile, duminică seara. Sâmbătă ar fi trebuit să mergem la Broadwell să luăm micul dejun – clătite cu afine și cafea neagră – și să vizităm muzeul. La întoarcerea acasă, Rachel ar fi băut un pahar de vin, iar eu aș fi aprins

focul sau aş fi făcut o baie. Duminică, am fi scos câinele la plimbare pe apeduct, am fi citit, am fi gătit şi am fi discutat despre caprele pe care avea de gând să le crească, apoi eu m-aş fi întors la Londra, iar ea s-ar fi dus la serviciu, în tura de noapte.

Mă înfurii gândindu-mă la tot ce ne-a fost luat. Sunt prea multe lucruri ca să mă gândesc la toate odată, aşa că mă concentrez asupra celor mărunte. Îmi doresc din tot sufletul clătite cu afine, de exemplu.

Trenul intră într-un sat şi turnul bisericii trece prin faţa geamului. Mă uit la zăpadă şi la casele cenuşiu-gălbui, la brazi şi la firma unui pub numit Mermaid. La marginea satului e o bisericuţă cu un mic cimitir. Număr douăsprezece morminte în zăpadă, apoi cimitirul se îndepărtează, tremurând odată cu trenul, şi în cele din urmă dispare.

Închid ochii, copleşită de vinovăţie, îngrozită de cât de bine e să fii în viaţă. Înghit în sec şi ascult zgomotul pe care îl face gâtul meu. Dacă aş fi ajuns mai repede, Rachel încă ar fi fost în viaţă.

Peisajul se perindă prin faţa geamului. Oile îngrămădite pe versantul stâncos al unui deal, cu nori ameninţatori în fundal. O unitate de pompieri cu un bărbat care face exerciţii în curte. Se ridică deasupra unei bare, coboară, dispare.

Alături de mine doarme Rachel. Dacă mă aplec în faţă, îi văd reflecţia în geam. Pieptul ei se ridică şi coboară. Zăpada, liniile de înaltă tensiune şi gardurile îi traversează trupul. Părul ei negru e dat pe după un umăr, şi îşi ţine braţele încrucişate deasupra abdomenului. E îmbrăcată cu un pulover crem, ale cărui fibre le pot distinge pe geam.

Ne apropiem de Heathrow. Un avion uriaş se pregăteşte să aterizeze, geamurile lui părând nişte picături galbene pe cerul întunecat. De obicei, asta era partea călătoriei în care începeam să mă bucur că mă întorc acasă.

Dar, în ultima vreme, întoarcerea la Londra a fost un prilej de întristare. Când eram departe de oraş, mă gândeam mai puţin la Liam. La Londra aveam aceeaşi rutină şi mergeam în aceleaşi locuri ca înainte de despărţire, aşa că îmi era uşor să cred că totul era ca înainte, doar un pic mai rău.

Trenul trece de Ealing Broadway şi peisajul devine modern şi

industrial. Pe pasarele trec oameni cu paltoane de iarnă. După ce trecem de pasajul Westway, mă sună Moretti:

— Am o veste. L-am găsit pe tatăl tău.

Mă doare capul. Credeam că o să-mi spună că au arestat pe cineva.

— Vrei numărul lui? mă întreabă el.

— Nu. Știu că ați trimis la analize resturile de pe culmea dealului.

Au venit rezultatele?

— Nu s-a găsit nicio mostră de ADN.

Îmi sprijin fruntea în podul palmei:

— Niciuna? Cum așa?

— A plouat foarte mult în ultimele săptămâni.

Trenul oprește în Paddington. Cobor pe peron și trag în piept aerul rece de iarnă și mirosul familiar, cu iz de fum, al gării victoriene. Petice de zăpadă se topesc pe acoperișul de sticlă, printre grinzile de fier, iar lumina se filtrează prin geamurile gâlbui.

Îmi dau seama că investigația nu se va încheia curând. Poliția nu știe cine o urmărea pe Rachel. Nu știe nici dacă Keith minte. Nici cine a atacat-o pe Rachel cu cincisprezece ani în urmă.

Londra pare sumbră și amenințătoare. Nimeni nu știe unde mă aflu, și se poate întâmpla orice. Mă gândesc cu neliniște la canalele și la cheiul Tamisei. Întotdeauna m-am simțit mai în siguranță la Londra decât oriunde altundeva pe lumea asta. Aici, pentru fiecare potențial agresor există un potențial apărător. Dar la Londra încă se întâmplă lucruri îngrozitoare și mă tem că aş putea să le cad și eu victimă.

Începe să plouă când ies de la metrou în Maida Vale, și îmi deschid umbrela, surprinsă s-o găsesc pe fundul genții, unde am pus-o cu nouă zile în urmă, când am ieșit din casă. Mă uit la trotuar de sub umbrela mea, apoi o dau ușor pe spate, ca să pot vedea strada. O clipă, mă simt ca în vechea Londră veche, misterioasă și cinematografică, cu vârfurile umbrelor legănându-se în jurul meu și stropii de ploaie izbind asfaltul.

Aerul e rece, proaspăt și întunecat. Deja m-am udat la picioare, iar blugii mi s-au lipit de piele. Întorc capul și mă uit în vitrina unei

plăcintării. Douăzeci și patru de mierle.⁶ Rachel avea o broșă emailată în formă de mierlă. Îmi aduc aminte că i-a înfipt acul în crusta unei plăcinte. În Cornwall, am văzut plăcinte cu capete de pește în cinstea marinarului Tom Bawcock. Mă întreb când o să mai merg cu Rachel în Polperro, dar în clipa următoare îmi reamintesc ce s-a întâmplat.

Ploaia răpăie pe umbrelă. Aștept să traversez Greville Road sub un panou care face reclamă la votcă – când am plecat, făcea reclamă la cidru. Încerc să-mi dau seama ce altceva s-a schimbat, dar mi-e imposibil. Odată ce strada intră în Kilburn, pereții se umplu cu postere, panouri publicitare și fluturași. Taxa vizuală impusă săracilor la Londra. Trec de primul dintre cele trei magazine de telefonie mobilă înșirate în drumul meu de la metrou spre casă.

Când intru în apartament, închid umbrela și îmi scot paltonul. E o atmosferă ciudată. În chiuvetă e o cană de cafea – clătită, dar nespălată –, pe care am lăsat-o acolo vineri dimineață, înainte să plec la serviciu.

Mă duc la fereastra de la capătul livingului și mă uit la aburii care se ridică din acoperișuri. În zilele senine, văd spre sud până în Brixton, iar spre est, până în City. În amurg, turnurile încep să pâlpăie și sunt învăluite de pâclă, iar noaptea văd un milion de ferestre.

Acum, din cauza ploii, nu mai văd decât până în cartierul Bayswater. Acoperișurile albe cu cornișe sunt învăluite de ceață, apoi dispar complet.

— Putem aranja să fie cineva acolo când ajungi, îmi zisese Moretti. Să facă focul, să pornească boilerul.

Ploaia răpăie în geam. Mă plimb prin apartament, dar nu-mi vine să cred că sunt aici. Nu știu cum voi supraviețui orelor dinainte să mă culc.

Înainte îmi plăcea să mă întorc acasă, să-mi fac un ceai sau o cafea, să-mi dau jos pantofii și ciorapii, să-mi scarpin dungile roșii lăsate de betelia lor pe burtă și adânciturile făcute pe glezne de șosete. Acum, mișcărilor mele sunt rigide în timp ce mă schimb cu o pereche de colanți și o bluză cu mânecă lungă de la o cursă de atletism din Wandsworth la care nici măcar n-am participat.

⁶ Aluzie la cântecul de leagăn omonim, în care e vorba de o plăcintă sub a cărei crustă au fost ascunse douăzeci și patru de mierle (*N.t.*).

Am fost plecată doar nouă zile. Mare parte din mâncarea pe care am lăsat-o în frigider încă e bună. Duc gunoiul la ghenă. La duș, sunt luată prin surprindere de mirosul șamponului, care după nouă zile pare să aparțină trecutului îndepărtat. Aburul mă învăluie cu parfum de rozmarin și ienupăr. Va trebui să-mi cumpăr alt șampon.

Când ies de la duș, ploaia s-a oprit; mă îmbrac și ies pe balcon. Vântul îmi lovește fața, șuierând la colțul clădirii, iar pescărușii țipă și coboară în picaj. Sângele îmi fierbe în picioare și mă ia cu amețeală. Ceața s-a împrăștiat și, dincolo de acoperișurile din Bayswater, văd Hyde Park, care de aici pare o fâșie verde-închis, presărată cu brazde de ceață.

Aerul miroase a parafină. Mă uit la clădirile cele mai înalte. La silueta întunecată a centralei electrice de pe Lots Road. La Oxo Tower din South Bank. Am luat o dată prânzul acolo. Eram în restaurantul din vârful turnului, iar zgomotul cuburilor de gheață puse de barman în pahare se împrăștia prin toată încăperea. Am băut atunci gin tonic cu aromă de soc. Tocmai îl cunoscusem pe Liam și nu mă gândeam că lucrurile o să ajungă așa.

Îmi tremură picioarele. Mi-e frică de înălțime, dar nu atât de frică pe cât îmi este de alte lucruri. Primăvara trecută, am intrat în lift cu un străin și, după câteva etaje, m-a cuprins spaima și am crezut că vrea să-mi facă rău. Bărbatul se uita la crăpătura ușilor. Brațele îi atârnavă pe lângă corp și își îndoia ritmic degetele.

Cred că Rachel și cu mine am fi putut să ne revenim după șocul atacului din Snaith, dacă mai apoi nu ne-am fi petrecut câteva luni citind despre sute de alte atacuri, violuri și crime, în încercarea noastră de a-l găsi pe atacator. Mi-aș fi dorit ca amândouă să uităm ce aflaserăm, în ultimii cinci ani, și eu, și Rachel ne-am prefăcut că am uitat, ignorând semnele care ne arătau că nu era așa. Că ea și-a luat un ciobănesc german. Că eu nu merg niciodată singură cu taxiul.

Nu știu dacă am avut dreptate în legătură cu străinul din lift. Ne-am oprit la etajul opt și a mai urcat un bărbat, așa că n-ar mai fi putut face nimic nici dacă ar fi vrut. Când i-am povestit episodul lui Rachel – cerul era de un albastru strălucitor, iar ea tăia coriandru –, mi-a răspuns:

— Ai o imaginație prea bogată.

— Sau poate am simțit că ceva e în neregulă, am zis eu, apoi mi-am turnat vin alb într-un pahar, amintindu-mi cum își legăna brațele individul, încordându-și degetele.

Probabil, surorii mele i s-a părut că țineam să am dreptate, așa că mi-a răspuns cu o încruntătură.

Rachel știa că mă învinovăteam pe mine însămi pentru ce i se întâmplase în Snaith și că voiam să fim chit – ce-o fi însemnat asta. Îmi doream să nu-i fi spus. A strâns între degete legătura de coriandru și a continuat să taie.

Aerul încă miroase a parafină. Ușa de la balcon a unui apartament de sub mine e probabil deschisă, pentru că se aude muzică. Ritmuri disco. Norii își schimbă forma neîncetat pe cerul mohorât. Mă întreb dacă ucigașul a ieșit în oraș să sărbătorească. Mă cuprinde un val de furie care, pe neașteptate, se întoarce împotriva lui Rachel.

Mi-o închipui sprijinită de balustrada balconului, cu dealurile în fundal. Puloverul negru îi cade de pe umăr, dezvelindu-i breteaua galbenă a sutienului. Zâmbește, pomeții i se ridică, ochii îi strălucesc. Dacă Keith o urmărea de pe creasta dealului de vizavi, Rachel probabil că îl încuraja. Probabil că îi plăcea atenția lui.

Vântul îmi lipește tricoul de piept. Îmi pun mâinile în sân și îmi aduc aminte de certurile noastre din trecut. După suferința copleșitoare din ultimele nouă zile, e o plăcere să fiu disprețuitoare, ca și când aș sorbi acid de baterie.

Îmi construiesc acuzarea pe baza tuturor dăților când a fost nechibzuită sau rea, ca atunci când mi-a zis că sunt puturoasă.

— Sunt la fel de ambițioasă ca tine, i-am zis eu.

— Zău? Ce ambiții ai? a izbucnit ea în râs.

— Dar tu? Crezi că o să te țină minte cineva după ce o să mori? Ești o asistentă, nu se mai gândește nimeni la tine după ce se externează.

— Ba se mai gândește, și oricum nu-mi pasă, a răspuns Rachel, cu aerul unei jucătoare de tenis care servește impecabil și, cu același gest, își aruncă racheta pe zgură.

Ce tupeu avea! În afară de ea, nu știu nicio altă femeie care să fi fost lovită de un bodigard. Într-o altă noapte, a luat două sticle cu bere, s-a aplecat peste bar și le-a dat drumul peste picioarele

barmanului.

Acum câțiva ani, la o petrecere în Hackney Wick, m-am întors spre ea și i-am zis:

— E cea mai tare petrecere la care am fost.

Apoi am continuat să dansez, întrebându-mă dacă așa era și la Burning Man⁷, iar Rachel i-a dat un pumn în cap unui tip și am fost date afară.

Alice a zis odată că Rachel trebuia să facă niște ture de stadion înainte să iasă în oraș. Eram într-un parc pentru câini din Willesden, iar Alice a făcut semn cu mâna spre un câine și a zis:

— Uite-așa ar trebui să alerge cățeaua.

Amândouă știam sursa furiei lui Rachel, dar nu întotdeauna puteam fi empatic.

Amintirea petrecerii din Hackney Wick mă umple de amărăciune. Deschid șifonierul și îmi arunc geanta înăuntru. Halatul ei de flanel e pe podea. Mă așez cu el pe canapea și îl strâng în poală. Îmi plimb degetele pe materialul catifelat. Încă păstrează mirosul ei. Mă las pe spate frântă de oboseală.

Nu pot să aștept aici pe durata anchetei. Dacă a fost un atac la întâmplare, poliția n-o să găsească niciodată făptașul. Dacă nu se predă. Dacă nu se întâmplă să sune o femeie de la țară din zona Oxfordului să spună: „Nu cred că e ceva serios, dar soțul meu a venit acasă târziu și am găsit urme de sânge pe haina lui și în mașină. Credeți că e cazul să veniți să aruncați o privire?”

Fac curat în apartament pentru cazul în care o să-l subînchirieze cineva. Încui ușa și iau autobuzul până în Earl's Court să las cheia în căsuța poștală a Marthei. Nu e nicio lumină aprinsă în casă, ceea ce e bine. Nu vreau să mă vadă și să încerce să mă convingă să rămân. La ora unsprezece, sunt din nou în gara Paddington, așteptând trenul care o să mă ducă înapoi în Marlow.

⁷ Festival organizat în deșertul Nevada (*N.t.*).

Partea a doua $\approx$ MARLOW $\approx$

Odată, am urmărit până acasă o femeie care a ieșit de la metrou. A urcat la stația Monument, ceea ce mi-a atras atenția. Din nu știu ce motiv, voiam să aflu ce a făcut acolo. Cât a stat în metrou, a citit. N-a ridicat privirea decât o dată, în stația Cannon Street. Când a coborât la Victoria, am coborât și eu, în loc să rămân până la stația unde trebuia să ajung. Femeia a ieșit din stație și a pornit în direcția fluviului, spre Pimlico. Era sfârșitul lui mai – genul de seară călduroasă de primăvară care te face să întârzi momentul când te întorci în casă. A coborât pe carosabil ca să ocolească lumea din fața unui pub – cu toții fumau, ținând în mână pahare lucioase de bere –, apoi a cotit pe o străduță mărginită de case cu etaj din cărămidă galbuie, lipite una de alta, cu hornuri vopsite în alb.

N-am povestit nimănui episodul. Mi-ar fi fost greu să explic ce îmi dorisem să aflu despre ea.

La un moment dat, femeia m-a observat, dar n-a părut să-și facă griji. Aș fi putut s-o urmăresc până acasă și aș fi putut să-i spun că locuiesc în apartamentul de la parter, iar ea mi-ar fi ținut ușa deschisă, râzând de coincidență. Dar de data asta e diferit, bineînțeles. Vreau ca Keith să observe că îl urmăresc. Lucrul important pe care l-am învățat când m-am ținut după femeia din Pimlico a fost că par inofensivă. Asta înseamnă că pot să-l urmăresc fără să observe nimeni în afară de el. Pot să trec de două ori în aceeași zi prin fața casei lui, pot să iau masa la același pub ca și el. Nu l-am amenințat niciodată, nu are nicio dovadă că l-aș fi hărțuit. Tot ce trebuie să fac, îmi spun, este să fiu unde este și el.

Keith ascunde ceva. Și totuși, s-ar putea să nu fi omorât-o el. Poate că doar o urmărea. Și cu siguranță n-a atacat-o el în Snaith cu cincisprezece ani în urmă. S-ar putea să fiu în căutarea a trei bărbați. Cel care a atacat-o în Snaith, cel care o urmărea de pe deal și cel care a omorât-o.

Rachel a fost în vizită la închisoarea Bristol în martie, în urmă cu doar câteva săptămâni. N-a încetat niciodată să-l caute pe bărbatul care a atacat-o. E posibil să-l fi găsit și el să fi omorât-o. Știu de acum

cincisprezece ani cum făcea Rachel cercetări, așa că, dacă a descoperit ceva, sigur a păstrat niște dovezi.

Plec de la Hunters și mă duc la buticul de ziare. Când eram adolescente, îl căutam cu orele pe atacatorul ei, citind reportaje despre crime și despre incidente din Snaith, în timp ce mâncam pungi cu jeleuri roșii, în formă de pește. Le mestecam unul după altul, căutând violuri pe internet. Acum, mirosul lor îmi întoarce stomacul pe dos.

Așa că îmi cumpăr jeleuri lunguiețe, cu gust de lemn-dulce, și o sticlă de apă minerală. Mă așez cu laptopul pe pat, cu pungile de dulciuri împrăștiate în jurul meu, și încep să-l caut pe bărbatul care a atacat-o.

Vătămare corporală gravă, viol, crimă. O zonă circulară, cu Snaith în centru, cuprinzând Leeds, York și Hull, precum și satele dintre ele. Când încep să citesc, simt un val de adrenalină. Îmi amintesc cum făceam pe vremuri. Amândouă eram pătate cu roșu la gură și stăteam cocoșate, cu picioarele îndoite sub noi.

Reportajele s-au schimbat mult în cincisprezece ani. Acum articolele sunt mai mari, au mai multe fotografii. Parcurg în viteză textele, stăpânită de un fel de panică. E un sentiment atât de familiar! Credeam că m-am schimbat, dar poate că anii petrecuți la Londra au fost doar un ocol și întoarcerea în acest punct era inevitabilă.

La sfârșitul zilei, sunt transpirată la subsuori și am o listă cu nume. Primul e Lee Barton, iar în două zile urmează să apară York Crown Court.

— Așa mergi?

— Da.

Rachel era îmbrăcată cu pantaloni scurți și un maiou negru cu decolteu generos. Am pornit spre stația de autobuz. Încă nu trecuse valul de căldură care lovise orașul, înainte de atac. Casele păreau gârbovite, ca niște înghețate topite. Mai devreme sau mai târziu aveau să se prăbușească toate, iar arșița nu făcea decât să le grăbească degradarea. Bretelele rucsacului meu erau impregnate cu transpirație. Luasem cu mine și un pulover pentru Rachel, deși refuzase să-l poarte în celelalte zile când merseserăm la tribunal.

Nu știam cine avea căderea să-i spună lui Rachel să se îmbrace decent. Grefierul, gardienii. Se pare că nimeni nu avea suficientă autoritate.

Deja fuseserăm de șase ori la tribunalul din York. Rachel credea că nu era ea prima victimă a atacatorului și că nu avea să fie nici ultima. Se gândea că, în cele din urmă, avea să fie prins, așa că mergeam la tribunal să-l căutăm.

Când eram întrebat de ce veneam să urmărim procese, spuneam că voiam să dăm la drept la Newcastle.

— Și eu! a zis odată un băiat de vârsta noastră.

Rachel și-a coborât privirea, iar eu m-am întors spre el. Purta un costum ieftin, dar curat, și o cravată lucioasă.

— Dar eu o să mă înscriu la Durham. Apoi mi-a zâmbit radios și m-a întrebat: Ați fost la vreun caz interesant până acum?

— Nu, am zis eu, nu încă.

Odată ajunse la punctul de control, gardienii s-au prefăcut că nu se holbează la Rachel, până când s-a întors cu spatele la ei, ridicându-și brațele să percheziționeze o femeie. Când femeia i-a cerut să se întoarcă, Rachel a zâmbit văzând bărbații stând nemișcați la coadă. În lumina soarelui, bumbacul maioului a devenit transparent în dreptul triumphiului dintre sâni, dând la iveală pielea de dedesubt.

În timp ce mergeam pe coridorul placat cu marmură, mi-am pus un pulover larg și mi-am prins părul. Știam de ce lucruri erau acuzați

inculpații judecați acolo.

Inculpatul din ziua aceea era acuzat că urmărise o fată în toaleta unui pub și o violase. Dar susținea că fusese sex consensual și pleda nevinovat.

Rachel și-a dat seama că nu era el imediat ce l-a văzut, dar nici ea, nici eu n-am vrut să plecăm. În băncile pentru public nu eram decât noi două, iar când fata a intrat în boxa martorilor, s-a uitat în direcția noastră, ca și când ar fi sperat să recunoască pe cineva.

Era a doua zi a procesului. Nu știam ce se întâmplase în prima zi, deci nu ne puteam da seama de ce era așa de disperată. Avocatul apărării a început cu niște întrebări simple legate de locul unde fusese în ziua atacului și cu cine. Avocatul era trecut de patruzeci de ani, avea ochelari rotunzi, cu rame subțiri, și un accent elevat. M-am bucurat pentru fată că nu era un avocat agresiv, precum cei pe care îi mai văzuserăm sau ca detectivii care o vizitaseră pe Rachel la spital.

Fata tremura, probabil pentru că era în aceeași sală cu inculpatul, un adolescent aproape de majorat care ignora pe toată lumea din jur, în afară de avocatul lui și de judecător.

Avocatul a menționat un nume de băiat și a întrebat-o pe fată dacă îl cunoaște. Fata a spus că da, erau prieteni.

— I-ai trimis fotografii cu tine acestui băiat? a întrebat avocatul pe un ton neutru.

Umerii fetei s-au încovoiat:

— Da.

— Ce fel de fotografii?

Rachel s-a aplecat în față. Nu se uita la avocat, ci la judecător, care ar fi trebuit să intervină ca să-l oprească. Judecătorul se uita calm la fată și la avocat. Avea fața atât de palidă, încât ai fi zis că era acoperită cu un strat de praf sau cretă.

— Fotografii cu mine.

— Și ce făceai în ele?

Juriul părea interesat de aceste detalii. Niciunul dintre membri nu s-a încruntat la avocat. Pe chipurile lor se citea doar concentrarea și nerăbdarea de a lua în calcul aceste noi informații.

Fata nu a răspuns.

— Erai goală în ele?

- Da, a răspuns ea.
- De ce i-ai trimis acele fotografii?
- Pentru că îmi plăcea de el.

Avocatul a tăcut o vreme, cu aerul că era descurajat de această descoperire. Apoi s-a îndreptat de spate.

— Câți prieteni ai avut până acum? a întrebat el, pe un ton încrezător, ca și când și-ar fi revenit din uimire.

Întrebările au continuat încă o oră. Câțiva dintre membrii juriului aveau un aer stânjenit, dar cei mai mulți aveau mine dezaprobatoare, părând să-și fi făcut o părere cu privire la fată. Judecătorul nu era deloc surprins, și asta cred că m-a îngrijorat cel mai tare. Se uita la un bărbat de vârstă mijlocie care întreba o adolescentă de câte ori a făcut sex, dacă se masturba des și dacă își făcea poze cu sâinii goi, dar chipul lui nu trăda că ar fi fost stingherit. Probabil că erau multe cazuri care se desfășurau în același fel.

Procurorul a arătat fotografii făcute la spital care înfățișau vânătăi pe încheieturile mâinilor și pe picioarele fetei, dar pe fețele juraților nu se citea niciun pic de empatie. Vânătăile nu dovedeau că sexul nu fusese consensual, a argumentat avocatul. Era posibil să fi fost sex pasional.

Rachel și cu mine nu ne-am spus nimic în timp ce ieșeam din tribunal. Inculpatul a fost declarat nevinovat. După aceea, am încercat să dăm de fata agresată, însă numele ei fusese barat în registrele tribunalului, întrucât era minoră.

În seara aceea, am mers acasă în tăcere. Cerul încă era senin deasupra copacilor umbroși și a liniilor de înaltă tensiune. Aerul era catifelat și înmiresmat, iar drumul era mărginit de hasmațuchi.

— Nu o să mai pot face asta singură după ce pleci, i-am spus eu în cele din urmă.

Rachel urma să se mute la Manchester în septembrie, pentru cursurile de asistentă.

- De ce nu?
 - O să fiu prea ocupată. Trebuie să învăț pentru bacalaureat.
- Rachel nu s-a uitat la mine.

Biblioteca este una dintre clădirile din lemn vopsit de pe strada principală din Marlow. Încă am cardul de acces pe care mi l-a împrumutat Rachel ultima oară când am venit la ea, iar acum am nevoie de ceva cu care să-mi umplu serile la Hunters. Scot cărți din rafturi la întâmplare. *Amantul. Balthazar. Regele Lear.*

Să nu ucizi, să nu ucizi, să nu ucizi, să nu ucizi! Niciodată, niciodată, niciodată, niciodată!

Nu-mi aduc aminte dacă e citatul exact. Tot răsfoiesc cărți, dar nu înțeleg nimic din ce citesc, nici măcar din cele pe care le-am citit deja. Frazele nu se leagă. Urc scara îngustă până la secțiunea pentru copii și aleg o carte cu basme germane, cu frumoase ilustrații color.

— Aveți de restituit două cărți, îmi spune bibliotecarul la plecare.

E un tânăr brunet, cu ochelari rotunzi. Nu locuiește în Marlow, l-am văzut așteptând autobuzul de Oxford cu geanta în poală.

— Ce cărți?

— Una de Nesbo și una de Läckberg.

Așteaptă o clipă. Ultimele ei cărți.

— Vreți să le reînnoiți? adaugă el.

— Da. Mulțumesc.

După ce plec de la bibliotecă, mă duc cu mașina la Abingdon. Pe coridorul secției de poliție e un afiș care promovează un plan de pensionare anticipată. Mă uit când la afiș, când pe cartea cu povești.

— De ce nu te pensionezi? îl întreb pe Moretti.

Ah, ai văzut programul nostru de reducere voluntară a personalului.

Nu spun nimic, iar el își dă jos ochelarii și se freacă la ochi:

— E complicat.

— Ai o casă în Whitstable, spun eu.

— Am o cocioabă.

Încerc să mi-l închipui în ținută de pescar, cu cizme galbene, strecurându-se cu barca printre pietre.

— Am fost la spital, dar n-am găsit niciun angajat pe nume Martin,

spune el. Ești sigură că era colegă cu el?

— Mi-a zis că era un prieten de la spital. Chiar n-ai găsit pe nimeni cu numele ăsta? E un nume frecvent.

— Nu, pe nimeni care să aibă legătură cu Rachel. Niciun angajat și niciun pacient din saloanele unde lucra ea. Dar ce ți-a zis mai exact?

— Mi-a zis că nu mai poate să stea la telefon, că trebuia să se întâlnească cu un prieten de la spital pe nume Martin.

— Când s-a întâmplat asta?

— Duminică seară.

— Și unde se întâlnea cu el?

— Nu știu.

— S-a dus cu mașina sau pe jos?

— Nu mi-a zis.

— Mi-ai spus înainte că urmau să ia cina împreună. Ce te-a făcut să crezi asta?

— Ora la care am stat de vorbă cu ea. Era în jur de șase jumate.

— Ideea e că am căutat în telefonul ei și în lista de e-mailuri. N-am găsit niciun telefon sau mesaj recent către sau de la vreo persoană necunoscută sau de la cineva pe nume Martin. Probabil că au stabilit întâlnirea verbal, față în față.

— Și e un lucru ciudat?

— Tu știi mai bine. Cum obișnuia Rachel să-și stabilească întâlnirile?

— Prin mesaje. Dar niciodată nu ajungea la timp, așa că trimitea mesaje să se scuze că întârzie. Nu e niciun Martin în Marlow?

— Ba da, dar are nouă ani, spune Moretti, ridicându-și vârful cravatei și netezindu-l pe burtă. Tatăl tău a întrebat unde stai.

— Și i-ai zis?

— Nu. Stă la o pensiune din Blackpool. Vrei să-ți dau numărul?

— Nu. I-ai zis că Rachel avea o casă?

— Nu explicit, nu.

S-ar putea să vrea să se mute în casa ei. Poate deja e acolo, folosindu-se de lucrurile ei, înlocuind ambianța ei cu a lui. Personalul de la una dintre clinicile de dezalcoolizare în care a fost internat m-a rugat să-i păstrez lucrurile. Trei saci de gunoi care, când am ajuns în apartamentul meu, am descoperit că erau plini cu umerăse de sârmă,

hârtii și o pereche de blugi șifonați și rigizi. Toată averea lui.

Când eram mici, nu prea ne băga în seamă. Deja începuse să bea, dar încă își găsea de lucru pe șantier și păstra casa într-o stare decentă. La scurtă vreme după ce Rachel și cu mine am plecat la studii, a pierdut casa, a început să bea mai mult și să stea pe la prieteni. Nu știu de ce i s-au agravat problemele cu băutura, dacă a fost vreun eveniment care l-a împins la alcoolism sau a fost consecința anilor în care a tot băut.

Sora mea și cu mine încercam să-l salvăm. Ne duceam amândouă la câte o casă din Hull sau la curse de câini în Leeds. După ce și-a găsit de lucru, Rachel a început să-i trimită bani regulat. Nimic din ce încercam nu dădea rezultate, așa că, în cele din urmă, rușinate, ne-am lăsat păgubașe.

Moretti îmi spune că nu i-a dat adresa lui Rachel și mai stăm de vorbă o oră.

— De ce s-a terminat ultima ta relație? mă întreabă el.

— Pentru că m-a înșelat.

— Când v-ați despărțit?

— În mai.

Nu mi se pare ciudat că mă întreabă. Nici măcar nu pare că suntem la un interogatoriu. Mai devreme am vorbit despre cea mai recentă știre – un scandal politic de la Londra –, și mi-a lăsat impresia că încă nu o discutase cu nimeni și voia s-o lămurească. Scandalul din Whitehall sigur nu avea nicio legătură cu cazul. Încă mi-e dor de Liam. Fiecare zi în care nu mă gândesc la el e un triumf.

— Cine era cealaltă femeie?

— Nu știa cum o cheamă. Liam era la Manchester în interes de serviciu și s-au cunoscut într-un bar. Nu s-au mai văzut după aceea.

— Și cum ai aflat?

— I-am găsit în geantă o pereche de chiloți de dantelă negri. Probabil că se amestecaseră cu hainele lui când a plecat de la hotel. Și mi-am dat seama că nu erau ai mei, pentru că era o marcă de care nu mai auzisem.

Era o dantelă foarte scumpă, atât de fină, că părea ponosită, ca o pânză de păianjen.

Aștept pe o bancă de pe coridorul aceluiași tribunal din York. Nu s-a schimbat în cincisprezece ani. Pe lângă mine trec gardieni, avocați, inculpați și martori. Nu mă întreabă nimeni ce caut aici. Un sistem de justiție transparent, deși mottoul e în franceză, iar judecătorii și-au făcut aproape toți studiile la Oxford sau Cambridge. *Dieu et mon droit*.⁸ Știu ce înseamnă, pentru că m-am uitat în dicționar.

Grefierul anunță următorul inculpat, Lee Barton, iar eu îmi găsesc un loc în galerie pentru public. În afară de mine nu mai urmărește procesul decât o femeie de vârstă mijlocie. Se deschide o ușă și, unul câte unul, intră membrii juriului, care deja au expresii imobile, distante, ca și când ar vrea să ne asigure că sunt demni de responsabilitatea pe care și-au asumat-o.

Inculpatul este adus de un ofițer. Mă aplec în față, având un nod în gât. Ar putea fi individul care a atacat-o în Snaith. Ochi căprui, față îngustă. De aici, nu-mi pot da seama cât de înalt este. Inculpatul se uită în jur. Când o vede pe cealaltă femeie din galerie, își zâmbesc unul altuia. Mama lui, probabil.

Și apărarea, și acuzarea sunt reprezentate de femei. Amândouă par trecute de patruzeci de ani și sunt elegante și energice. Amândouă vorbesc repede, dar nu atât de repede încât să nu fie înțelese de juriu, și au un ton imperativ. Îmi plac amândouă și mă întreb unde se duc după ce-și termină procesele, dacă se întorc la birou sau se întâlnesc cu colegii să bea ceva.

Aș prefera să mă uit la ele, dar mă străduiesc să-l studiez pe Lee. E acuzat că a bătut o femeie cu un levier. E posibil ca Rachel să fi auzit de caz și să-i fi făcut o vizită. Lee a fost eliberat pe cautiune până la proces și era liber în ziua crimei.

Avocata lui pune întrebări unui martor, un caporal care l-a instruit în armată. Întrebările sunt despre caracterul lui Lee, despre comportamentul lui și despre perioada cât a fost soldat, apoi grănicer.

— În ce perioadă a fost activ? întreabă avocata.

⁸ În franceză, în original: „Dumnezeu și dreptul meu.” (N.t.).

— A făcut parte din Regimentul Yorkshire, din 1996 până în 1999, iar ca grănicer a lucrat în Tortola, în Insulele Virgine, din 1998 până în 2000.

Deci era plecat din țară când Rachel a fost atacată. Mă las pe spetează și mă frec la ochi.

În pauză, ies afară și o găsesc pe femeia din galeria pentru public fumând o țigară. Îi cer un foc și mă prezint:

— Eu sunt Caitlin, iubita lui Alex. El e la serviciu și m-a rugat să vin la proces ca să-i povestesc și lui cum a fost.

Întotdeauna mă surprinde cât de ușor îmi este să revin la vechiul accent, ca și când ar fi așteptat, pregătindu-se, întărindu-se. Femeia dă din cap cu un aer distrat. Nu-mi dau seama dacă numele inventat de mine e bun, dar, dacă fiul ei nu cunoaște niciun Alex, e prea adâncită în grijile ei ca să mă contrazică.

— Nu știam că Lee a fost în Insulele Virgine, spun eu. Femeia se uită dincolo de giratoriul ud, iar deasupra noastră se înalță coloanele tribunalului.

— Venea des acasă?

— Nu, răspunde ea. Doar o dată, de Crăciun.

După ce se întoarce înapoi, îmi sting țigara și ies printre coloane în ploaia mărunță. În vârful tribunalului e o statuie care reprezintă o femeie legată la ochi, cu o sabie într-o mână și cu o balanță în cealaltă. Legătura de la ochi face să pară că urmează să fie executată.

Când mă întorc din York, jurnalista e la barul din hotel. Trec în grabă pe lângă ușa barului și aud un scârțâit în spatele meu – Sarah s-a dat jos de pe taburet și vine după mine pe hol.

— Un pahar de vin? mă întreabă ea, dar eu pornesc pe scări. Nora, am fost jurnalistă de tribunal timp de opt ani. Am văzut sute de dosare trimise de poliție la tribunalul Old Bailey. Pot să te ajut.

Cobor treptele și intru după ea în bar.

— Ce discutăm acum rămâne între noi, spune ea. Întreabă-mă ce vrei.

— Ce se întâmplă cu familiile victimelor?

— Dacă victima e un copil, părinții divorțează. Chiar dacă copilul este mare. De multe ori, familiile se înglobează în datorii. Poate fi dificil să-ți păstrezi slujba, mai ales la început. Dacă victima era căsătorită, partenerul care rămâne în viață se recăsătorește în multe cazuri, iar dacă nu, e predispus la o moarte timpurie.

Se uită la mine și adaugă:

— În general, frații își revin. Nu e ca atunci când pierzi un copil.

— Dacă o să fie un proces, o să am ocazia să stau de vorbă cu criminalul?

— Oarecum. Poți să faci o declarație la tribunal, dar inculpatul nu e obligat să răspundă. După ce ajunge la închisoare, poți să-l vizitezi, dar trebuie să fie și el de acord.

Sarah comandă un pahar de vin. E dată cu ruj roșu și poartă un pulover cu guler larg. În geanta de piele atârnată de un cârlig de pe latura barului, lângă picioarele ei, se vede o eșarfă – imprimată cu porți japoneze roșii – și o agendă neagră.

— Keith Denton a fost la ea acasă în dimineața aia, spun eu.

— Știu. Am făcut cercetări în legătură cu el. Nu are cazier. Toată lumea de aici cu care am vorbit îl adoră.

Îi fac semn barmanului și comand un whisky. Sarah spune adevărul. Dacă ar fi găsit vreun secret întunecat în trecutul lui, cu siguranță l-ar fi publicat deja.

— Când o să renunțe poliția să mai facă cercetări?

— Potrivit Poliției din Valea Tamisei, o anchetă este închisă când nu mai apar dovezi noi. Dar nu e tocmai adevărat, pentru că orice nouă informație despre ea poate fi considerată o dovadă. Realitatea e că cercetările se încheie atunci când au prea multe anchete în curs.

— Și când crezi că o să se încheie?

Sunt atât de puține infracțiuni în zonă, încât mă aștept ca să se întindă cercetările pe câteva luni, poate un an.

— În districtul ăsta, în scurtă vreme. Poate în câteva zile.

— Ce?

În articolul despre Rachel am citit că anul trecut au avut loc patru crime în tot comitatul.

— Poliția investighează omucideri, omoruri prin imprudență, violuri, persoane dispărute, vătămări corporale și cazuri de pedofilie. Au mai multe cazuri decât îți închipui.

— Și e posibil să redeschidă ancheta?

— Da, dacă are loc un incident similar în zonă sau dacă mărturisește cineva. Sau dacă cineva din departamentul de analiză a cazurilor hotărăște să-l redeschidă, dar departamentul analizează sute de alte cazuri.

Stăm tăcute o vreme, apoi Sarah își îndreaptă brățara și spune:

— Pot să te întreb ceva?

Dau din cap, deși jurnalista mi se pare foarte departe, la fel ca și barul.

— Poate în câteva zile.

Apoi observ expresia de pe chipul ei. O să-mi spună cine crede că e criminalul.

— Unde e câinele? întreabă ea.

— Ce?

— Multă lume din oraș mi-a zis că Rachel avea un câine. Unde e?

— A fugit.

Dă din cap și ia o gură de vin:

— Când?

— În ziua când a fost omorâtă. Criminalul probabil că a lăsat ușa deschisă și câinele a fugit.

Ciobăneștii germani nu fug. Sarah nu zice asta și încearcă să nu-și ia un aer triumfător, dar e clar că se apropie de ce are nevoie. Îmi

amintesc vorbele lui Moretti: „N-am cum să te pregătesc pentru ce o să urmeze, dacă acest caz o să devină un subiect național.”

Mă duc să iau micul dejun la Miller's Arms. Mă prefăceam de dragul lui Rachel că îmi place mai mult la Duck and Cover. Comand o plăcintă cu parmezan și o cafea și mă cert cu Rachel în mintea mea. „Nu vreau chiflă cu cârnați și cafea”, îi spun eu în gând. „Dar ești o sărăntoacă, mi-ar fi răspuns ea, și asta mănâncă sărăntocii.”

— Arivisto, mi-a reproșat ea când aveam optsprezece ani și începusem să renunț la accentul de Yorkshire, și avea oarecum dreptate, dar simțeam nevoia de o schimbare.

În vara aceea, tata și-a pierdut complet busola, iar când am început facultatea, eram furioasă și mi-am schimbat accentul, așa cum mi-aș fi tăiat piciorul cu dinții ca să scap dintr-o capcană. De fiecare dată când îmi auzeam accentul elegant, fără scăpări, îmi spuneam: „Am plecat, am scăpat.”

Nu era greu. Cei mai mulți dintre colegii mei de la facultate vorbeau cu accentul imposibil de localizat al englezei standard. Rachel și-a păstrat accentul chiar și după ce s-a mutat în sud, dar avea o voce frumoasă, gravă și aspră.

Încerc să nu mă gândesc la discuția mea cu jurnalista, dar regret tot ce i-am zis. Dacă aș merge și mai înapoi în timp cu evaluarea acțiunilor mele, s-ar putea să mă ucidă regretele.

Îi spusesem lui Rachel că aveam să vin mai devreme. După job, trebuia să iau trenul de două fără zece din Paddington. Dar am plecat din Londra la trei fără zece. În ora aceea, am luat prânzul la Surprise. Somon în foietaj și vin alb. Mi se face scârbă numai când mă gândesc la prânzul ăla. Atunci mi s-a părut decadent.

Noaptea trecută, ar fi trebuit să spun că ciobănescul a fost luat de un prieten. Ar fi trebuit să răsfoiesc agenda jurnalistei când s-a dus la toaletă și n-ar fi trebuit s-o întreb de Keith Denton. Rachel s-ar fi descurcat mai bine în locul meu. Ar fi fost răbdătoare și vicleană.

Proprietarul pubului îmi aduce pâine prăjită și gem de portocale, plăcintă și o cafetieră cu piston. Mă uit la masa mea, apoi arunc o privire în jur. Tocmai de asta îmi place mai mult la Miller's Arms. Plăcinta e proaspătă și îmbietoare. Pe tejghea sunt tulpini roz de

rubarbă. În fiecare vară, pe Boar Lane cresc tije albe și roz de rubarbă sălbatică. Deschid cartea cu basme germane.

În *Cele șase lebede*, frații unei fete sunt transformați în lebede pentru șase ani. Dacă fata vorbește sau râde în acești ani, frații ei vor rămâne lebede pentru totdeauna. Le coase cămăși și nu vorbește nici măcar când e acuzată că și-a omorât copiii. În ultima zi din cei șase ani, lebedele zboară către sora lor. Ea aruncă cele șase cămăși spre ei, iar ei se transformă înapoi în oameni. E și o ilustrație a celui de-al șaselea frate. Tânăra nu i-a terminat o mânecă la timp, așa că are o aripă de lebedă în locul unei mâini.

Mă sună Martha și stau de vorbă cu ea afară, sub tenda galbenă.

— Ce mai faci? mă întreabă ea. Care ți-e rutina zilnică?

Au trecut cinci zile de la ceremonia funerară.

— N-am o rutină.

— Și ce faci acolo toată ziua? Cum îți petreci timpul? Mă uit la tenda semitransparentă, strălucind în soare.

Încă nu vreau să-i spun despre Keith:

— Fac cercetări. Rachel încă îl căuta pe individul care a atacat-o, și continui investigațiile ei, de unde le-a lăsat ea.

— Ai găsit ceva util?

— Încă nu-mi dau seama.

— Ce zice poliția că stai acolo?

— Vor să rămân în zonă. Vorbim des.

— La telefon? întreabă ea, dar apoi, fără să aștepte răspunsul, adaugă: De câte ori te-au interogat?

— De trei sau patru ori, la secție. Am vorbit de câteva ori la telefon, dar astea nu-s interogatorii.

— Despre ce vorbiți?

— Despre anchetă.

— Dar știi că nu e normal, nu? Ar fi trebuit să te caute un ofițer de legătură.

— M-a căutat.

Mi-a scris un mesaj în ziua când a murit Rachel, dar nu i-am răspuns nici acum.

— De obicei, detectivii principali nu țin familia la curent.

— De unde știi?

— Toată lumea știe. Înainte de a te interoga, ți-au adus la cunoștință drepturile legale pe care le ai?

— Nu.

— Nora, crezi că investesc timp în tine pentru că le place de tine? Fie ești suspectă, fie îți închipuie că știi ceva ce nu le spui.

— Nu-s suspectă. Au nevoie de informații despre ea ca să facă profilul victimei, răspund eu, uitându-mă peste drum, la obloanele negre ale hotelului. Iar eu vreau să văd dacă cineva din oraș face ceva ciudat. Faptul că sunt aici s-ar putea să-l neliniștească pe criminal.

— Presupunând că e acolo, ceea ce e foarte puțin probabil.

— De ce zici asta?

— N-ai de unde să știi dacă o cunoștea.

— I-a omorât câinele. De ce i-ar fi omorât câinele dacă nu ca s-o pedepsească?

— Nu știu, spune ea, și îmi dau seama că plânge, deși încearcă s-o ascundă. Poate era nebun. Numai un nebun ar fi putut face așa ceva.

Când mă întorc în camera mea, e abia zece jumate. Am atâtea de făcut! Ar trebui să fac ordine în casa lui Rachel. Ar trebui să mă ocup de facturile și ratele ei. Ar trebui să le scriu mesaje celor care au trimis flori și coroane la ceremonia funerară. Ar trebui să câștig niște bani. Ar trebui să-mi deschid un nou card de credit, înainte ca să ajungă la limită cel pe care îl am acum. Ar trebui să stau de vorbă cu un terapeut sau cu cineva de la Asociația de Sprijinire a Victimelor. Martha mi-a trimis o listă cu grupuri pentru familiile celor care au fost victima unei crime. E unul în Oxford, ar trebui să aflu care e programul întâlnirilor.

În schimb, hotărâsc să merg la o plimbare pe apeduct. În timp ce îmi încălț cizmele, observ o grămăjoară de praf alb lângă comodă. În el sunt două bucăți mai mari, și recunosc toarta și o parte din fundul căinii care stătea pe comodă. Probabil că am spart-o cândva în timpul nopții. Dar nu-mi amintesc nimic. Nu-mi dau seama cu ce am pisat-o. În anul care a urmat plecării lui Rachel de-acasă și în care eu am rămas cu tata în Snaith, am avut episoade de somnambulism. Mă întreb ce alte schimbări se petrec fără ca eu să-mi dau seama.

Am grijă să nu trec pe lângă casa lui Keith. Azi deja am trecut de două ori pe lângă ea, spre și dinspre apeduct. Casa lui nu e cum mă așteptam. Credeam că locuiește într-una asemănătoare cu cea în care am crescut noi – un fel de cutie tencuită, construită după război –, însă casa lui de pe Bray Lane, numărul 11, e din lemn și e căptușită cu șindrilă. Sunt niște șindrile în formă de valve de scoică, vopsite în verde-deschis. Seamănă cu o casă pe care ai putea s-o vezi într-un port din Danemarca sau Suedia.

Partea cea mai dificilă e să nu mă grăbesc. Dacă Keith mă va acuza că îl urmăresc, trebuie să mă asigur că el o să pară cel nebun, cel care are o fixație. Toate mișcările mele trebuie să pară naturale, în așa fel încât să se creadă că doar o persoană vinovată ar putea să le observe.

Hotărâsc să mă duc la magazinul alimentar din Marlow, unde există șanse să dau peste el. E și practic. Nu-mi pot permite restaurante și mâncare comandată, și presupun că o pot convinge pe fata de la Hunters să mă lase să pun câte ceva în frigiderul restaurantului.

N-am mai fost la cumpărături de la moartea lui Rachel. Îmi aduc aminte că am fost la Tesco în Kilburn acum câteva săptămâni, cu mulți dintre oamenii care tocmai ieșiseră de la metrou; și ei erau flămânzi după serviciu și, la fel ca mine, își cumpărau ingrediente pentru cină și o recompensă după o zi de muncă.

O femeie își așază mâna pe brațul meu. Îmi iau privirea de la cutiile de paste la care tocmai mă uitam, întrebându-mă dacă fata de la Hunters m-ar putea lăsa să folosesc și plita electrică. Femeia are păr lung și drept și e îmbrăcată cu o haină de vânătoare. O știu din plimbările pe apeduct. Are doi câini Newfoundland foarte mari.

Încerc să-mi aduc aminte cum o cheamă. Un nume blând, ploios, frecvent în comitatele din jurul Londrei. Oare Tamsin? Am întrebat-o pe Rachel cine era.

— Pare foarte energică, am spus eu. Și plimbăreață.

Vivace era cuvântul pe care îl aveam în minte, dar nu i l-am zis lui Rachel.

— Nu-i plimbăreață, a pufnit ea. E bogată.

Rachel mi-a zis că are trei copii și locuiește în casa de piatră în stil georgian care se vede parțial de pe apeduct, în spatele unui gard viu des.

Femeia se uită în coșul meu și simt că ceva în mine se relaxează – un fel de oftat. E exact ce-mi trebuia. O să mă invite la cină. Și poate că, în cele din urmă, o să-mi propună să plec de la Hunters și să stau la ei. Aș putea să le fiu de folos. Să stau cu copiii, să plimb câinii. Și să mă ocup de grădină, bineînțeles. Grijile pricinuite de cardul de credit o să se domolească. Îmi aduc aminte că acum câteva săptămâni m-am uitat prin gardul viu al casei ei și am văzut copaci plini cu mere galbene.

— Sper să-l găsească pe criminal cât mai repede, spune ea. M-am săturat să-mi fie frică noaptea în propria mea casă. Crezi că ar putea fi cineva pe care l-a cunoscut cât a stat în Hull?

— Rachel n-a locuit niciodată în Hull.

Se uită la mine ca și când aș minți:

— Dar unde?

Are un ton familiar. E tonul clienților mei de la Londra când ceva din grădina lor moare sau e dărmat de furtună și îmi cer să le reamintesc cât au plătit pentru asta.

— Am crescut în Snaith.

— E aproape de Hull, nu?

Pun în coș o cutie de biscuiți cu cremă înveliți în ciocolată și o întreb:

— Dar de ce ți-e frică noaptea?

— Pentru că...

— A murit la patru după-amiaza, proasto.

O ocolesc și pornesc spre casa de marcat. „Niciunul dintre voi nu i-a venit în ajutor, îmi spun în sinea mea, îndepărtându-mă de ea. A omorât-o probabil unul dintre voi, iar voi, ceilalți, nu v-ați dat seama și ați lăsat să se întâmple drama asta.”

Ușa de la bucătărie e încuiată, iar fata nu e nici la recepție, nici în camera ei de la mansardă. Caut o cheie deasupra pragurilor de la toate ușile, dar nu găsesc nimic. Trebuie să pun cumpărăturile la

frigider, iar apoi vreau să gătesc.

Pungile îmi atârnă greu în mâini. Mi-e foame și sunt amețită. În cele din urmă, intru pe ușa din spate și pun laptele, ouăle și brânza pe una dintre lespezile de piatră.

Aerul nu e foarte rece acum, dar temperatura o să coboare sub zero la noapte.

Mă întreb dacă o să mai pot folosi laptele după ce o să se dezghețe. Mi-e rușine să returnez cumpărăturile, dar nu mai am bani și m-au costat zece lire. Mă uit la pungi și dintr-odată mi se pare prea mult – grijile astea absurde care se adaugă suferinței. Scot un urlet, acoperindu-mi gura cu mâneca hainei.

În loc să gătesc paste în bucătăria mare și întunecoasă de la Hunters și să încep să simt o fărâmbă de normalitate, am băut whisky în pat și am încercat să adorm devreme.

Acum, Emerald Gate și fast-foodul pescăresc sunt închise și mă gândesc la ce aș fi putut mânca dacă nu aș fi fost atât de proastă. Supă cu găluște. Clătite chinezești cu porc și ciuperci, stropite cu sos de prune. Găluște cu ceapă.

Sunt atât de obosită! În clipa asta, m-aș simți ușurată dacă m-ar suna detectivii să-mi spună: „Credem că ancheta n-o să ducă nicăieri. Am oprit cercetările.”

Dimineață, mă duc cu mașina la micul restaurant amenajat într-o benzinărie de lângă Bristol Road, la câțiva kilometri de Marlow. Arată ca toate benzinăriile, dar mâncarea e delicioasă. Am întrebat-o odată pe Rachel de ce, iar ea mi-a zis:

— Anders, și a făcut semn cu furculița spre un bărbat cu tunică și bonetă albe.

N-am nimic de mâncat la Hunters. Laptele chiar a înghețat peste noapte și a spart sticla. Încă nu l-am curățat.

Pe Bristol Road, de-o parte și de alta, se perindă peisaje de țară umede. Aici a avut loc accidentul de care mi-a povestit Rachel, în care au fost implicați Callum și Louise, iubita lui. Louise lucra la cafenea, iar el probabil că se dusesse s-o ia cu mașina.

Trec de o mică cruce albă și virez spre benzinăria care vinde combustibili Esso. Logoul în formă de glob roșu se înalță deasupra peisajului pustiu. Mă întreb dacă Louise încă locuiește în zonă. Rachel mi-a zis că seamănă cu mine.

Râd când o văd pe Louise. Chiar semănăm. Am un plăcut sentiment de familiaritate și trebuie să-mi înfrâng impulsul de a da fuga spre ea. Are păr șaten, care îi ajunge până la umeri, și pomeți lați și înalți. Până și mișcările ei rapide și agitate seamănă cu ale mele; în plus, merge cu vârfurile picioarelor un pic întoarse spre exterior.

În timp ce îmi aleg masa, Louise iese afară la o țigară. Fumează cu o mână peste abdomen și cu cealaltă sprijinită de ea. Pare să aibă vreo douăzeci și cinci de ani. Se scarpină cu degetul mare la colțul gurii, în timp ce fumul se înalță deasupra ei.

Când mă vede, am impresia că și Louise observă asemănarea. Mijește ochii și ridică un colț al gurii, ca și când s-ar strădui să nu facă o remarcă pe tema asta. Poartă o cămașă bleumarin și o fustă neagră cu șorț pe deasupra.

— Cu ce te servesc? întreabă ea.

— Cafea și gogoși cu ciocolată, te rog.

Louise zâmbește și îmi ia meniul. Câteva minute mai târziu, când îmi pune pe masă ceașca și farfuria, mă uit la încheieturile și la

brațele ei în lumina puternică ce se revarsă pe fereastră. Se văd urme stacojii pe antebrațele ei, ca niște arsuri de țigară, deși am citit că astfel de urme pot fi făcute și cu o șurubelniță. Pe piept și pe gât are cicatrici deschise la culoare, cu margini zimțate, ca și când pielea i-ar fi fost sfâșiată sau arsă. Are o ureche îndoită, iar la mâna dreaptă are degete noduroase și țepene, ca și când și le-ar fi rupt cândva.

Acum, nu mai trebuie să-și ascundă cicatricile. Toată lumea își închipuie că sunt de la accident.

— O bătea, mi-a povestit Rachel. Când au ajuns la spital după impact, amândoi arătau rău, dar niciuna dintre rănilile ei nu era de la accident. Erau prea vechi. El i le făcuse.

Pe seară, când ajung în față la Duck and Cover, văd puțină lume înăuntru. Probabil că s-au înțeles cu patronul să rămână după program, pentru că pubul ar fi trebuit să se închidă acum câteva ore. Câțiva bărbați stau la bar și râd. Unul dintre ei își ia fața în mâini. Alături de el, Keith clatină din cap și duce o sticlă la gură.

Mă așez vizavi de pub, pe o bancă de lângă biroul juristului municipal, și desfac țipla unui pachet de țigări, îmi aprind o țigară, făcând mâinile căuș în jurul chibritului, apoi scot telefonul și fumez aplecată deasupra lui. O vreme, mă străduiesc să nu ridic privirea, dar când privesc din nou spre pub, Keith se uită țintă la mine pe fereastră.

Are o față inexpresivă și colțurile gurii lăsate. Nu-i susțin privirea. Formez numărul băncii mele și duc telefonul la ureche, stând tot aplecată în față, cu țigara în mână. Când ridic din nou privirea, bărbatul de lângă Keith se uită și el la mine. Ridică din umeri și se întoarce spre bar.

După alte câteva minute, strivesc chiștocul cu cizma și pornesc spre parc. Tisele foșnesc de parcă ar fi bătute de valuri, și aștept la adăpostul lor, în caz că hotărăște să mă urmărească. Deasupra tiselor, se aud bătăile ceasului de la primărie, după care pornesc spre Salt Mill Lane, spre micul monument improvizat în amintirea lui Callum. Toate lumânările sunt aprinse. Micul altar strălucește frumos în noapte, presărat cu umbrele stacojii proiectate de buchetele de flori. Lumina îmi pâlpâie pe față. Citesc din nou biletele. Dar nu găsesc

niciunul de la Louise.

Când mă întorc la Hunters, barul încă e deschis. Intru și trag un scaun capitonat la fereastra care dă spre gară.

În iunie, mi-am petrecut zece zile în Marlow. Atunci, orașul era diferit. Era ca la mare, deși Marlow e mai departe de mare decât Londra. Mergeam în picioarele goale. Mă plimbam cu bicicleta pe Meeting House Lane. Am făcut budincă cu afine. Rachel a lucrat în perioada aia, dar când se întorcea acasă de la spital, punea vin alb în două pahare pe care le luam cu noi pe câmpul din spatele casei, mergând până la apeduct.

Îmi aduc aminte că a râs de ceva, iar apoi i-a aruncat un băț lui Fenno, încercând să nu-și verse vinul. Printre copaci zburau florinți. La un moment dat, Fenno s-a oprit cu o labă din față ridicată, ca un câine din tapiseriile cu unicorni, cu pădurea deasă în spatele lui. Îmi aduc aminte ce am gândit atunci: că aceea nu este cea mai recentă clipă din istorie, ci cea mai veche, că timpul nu se subțiază, ci se îngroașă.

Mi-e foarte ușor să-mi amintesc de Rachel. Fiecare amintire se leagă de alta și timpul pare că stă în loc. Rămân pe fotoliu ore în șir, rememorând întâmplări cu ea, până când pe peron își fac apariția primii navetiști, care așteaptă în întuneric primul tren spre Londra – o priveliște nespus de tristă.

Mă duc cu mașina la spital să mă întâlnesc cu Joanna Cole. Ea și Rachel lucrau aproape tot timpul împreună, iar Joanna s-ar putea să știe la cine se referea Rachel când a zis că se întâlnește cu un prieten de la spital.

Spitalul John Radcliffe e la marginea Oxfordului, la mică distanță cu mașina de Marlow. E un spital universitar, cu medici și dotări foarte bune. Odată, când am venit la Rachel, am văzut-o punând un flacon într-o pungă de plastic. Apoi a scris ceva pe un clipboard, subliniind cu roz un cuvânt din partea de sus.

- Ce înseamnă culoarea asta?
- Nimic. Doar induce în eroare.
- Serios?
- Nu.

Mă opresc în fața ușii de la Urgențe și mă aștept ca din clipă în clipă să iasă Rachel, cu paltonul peste halat, încruntată și încercănată, cu părul dat pe spate. Îi plăcea să stea pe o bancă anume, cu spatele la spital.

- Și-așa stau destul în spital, mi-a zis ea odată.

Încerc să-mi imaginez despre ce ar vrea Rachel să stea de vorbă dacă ar fi aici. În ultima vreme, o preocupa înotul. Logica ei părea să fie că era atât de obosită, încât somnul nu-i mai era de ajuns și avea nevoie de înot.

Mi-e aproape imposibil să stau locului. Am impresia că Rachel nu a murit, că urmează să fie ucisă, că ucigașul tocmai urcă dealul.

Ușile de la Urgențe se deschid, iar Joanna mă vede și îmi face cu mâna. Poartă un halat alb peste un costum negru. Ne-am întâlnit doar de câteva ori, dar Rachel mi-a vorbit deseori despre ea. Joanna pune picior peste picior și se sprijină de speteaza băncii. Deasupra intrării strălucește panoul roșu pe care scrie „Urgențe”.

- Au arestat pe cineva? mă întreabă ea.
- Nu.

— Mă tot gândesc ce i-aș face dacă l-aș prinde, spune Joanna. Și n-aș termina repede cu el.

E din Manchester, așa că accentul ei e familiar și liniștitor, nu chiar ca al lui Rachel, dar măcar e un accent nordic. E trecută de patruzeci de ani, iar Rachel mi-a zis odată că se uita la Joanna ca să-și dea seama cum o să arate ea însăși peste zece ani.

— Dar ea e doctoriță, nu asistentă, am spus eu, iar Rachel s-a uitat lung la mine.

— Aveți vreun angajat pe care îl cheamă Martin? o întreb eu acum pe Joanna.

Ea se încruntă:

— În unitatea noastră, nu.

— Sau vreun pacient?

— Nu-mi vine nimeni în minte. De ce?

— A pomenit numele ăsta recent pentru prima oară. Mi-a zis că urma să se întâlnească cu el.

— Te anunț dacă îmi amintesc ceva.

— Cum ți s-a părut Rachel în ultima vreme?

— Ca de obicei, spune Joanna, uitându-se la spital. E îngrozitor fără ea. Toți care au rămas sunt sau ageamii, sau proști.

— Și Helen?

— Ageamie.

În zece ani, Rachel ar fi devenit asistentă medicală principală. Mă întreb dacă ar fi rămas în Oxford sau ar fi plecat la alt spital.

— Acum câteva săptămâni, eram amândouă foarte abătute. Eu i-am zis lui Rachel de aventura pe care o am, iar ea mi-a povestit că a fost bătută când avea șapțișpe ani.

— Nu vorbea cu nimeni despre asta. Nu cred că i-a povestit vreodată lui Stephen.

— Eram prietene, răspunde Joanna, accentuând ultimul cuvânt.

— Unde erați când ți-a povestit?

Vreau să mi le pot imagina împreună. Mă bucură. Uneori, mă îngrijoram că Rachel era singură, că nu făcea decât să muncească.

— La Pelican.

Joanna oftează. Îmi închipui că se simte la fel ca mine, abătută. Un avion vuieste deasupra noastră, ascuns de țesătura norilor.

— De ce v-ați dus la Pelican?

După serviciu, Rachel mergea mereu la White Hart, aproape de

spital.

— Rachel a venit să stăm de vorbă după ce și-a terminat tura. Eu deja eram în Oxford.

— De ce?

— Pentru o anchetă criminalistică.

— Și când se întâmpla asta?

— În octombrie.

— Trebuie să-ți fi fost greu.

— Nu, am fost la multe anchete. Se face câte o anchetă de fiecare dată când moare cineva în patruzeci și opt de ore de la internare. Legistul stă de vorbă cu martorii și prezintă cauza morții, după care, dacă avem noroc, suntem liberi restul după-amiezii.

O întreb de aventura ei, pentru că vreau să întregesc imaginea discuției lor de la Pelican. Amantul e instructorul de înot al fiului ei. Îi cer să-mi spună ce reacție a avut Rachel. Joanna zice că, la momentul acela, li s-a părut o poveste amuzantă, și mi-o imaginez pe Rachel plecând capul și râzând deasupra mesei.

Când mă întorc în Marlow, patru bătrâni joacă *shuffleboard*⁹ în parc. Când mie mi se părea prea frig ca să ies, Rachel juca cu cei care veneau des pe acolo. Nu le știa tuturor numele și mi-a zis că vorbeau rareori, dar când unul dintre ei s-a întors din vacanță, i-a adus o sticlă mică de uzo.

— De ce ți-a adus uzo? am întrebat-o eu.

— Pentru că a fost în Grecia.

Mă întreb dacă i-a adus sticla unul dintre cei patru bătrâni. Par să fie trecuți de optzeci de ani, deci îi scot de pe lista suspectilor. Chiar n-ar fi corect să-i bănuiesc. Cine știe cum erau în tinerețe?

Îi urmăresc împingând discurile vișinii pe teren și mă întreb dacă și cât de bine o cunoșteau pe Rachel. Îmi aduc aminte cât de stânjenit a fost Lewis săptămâna trecută, când am fost cu el în parc. Rachel nu mi-a zis că a fost să-l viziteze pe Andrew Healy la închisoare. Nu mi-a zis nici că și-a cumpărat câinele pentru protecție. M-a lăsat să cred că

⁹ Joc care se joacă pe un teren dreptunghiular, cu un fel de pucuri împinse cu o lopetă, scopul fiind obținerea de puncte prin introducerea pucurilor în zone marcate cu numerele 7, 8 și 10 (*N.t.*).

totul se terminase.

Ies cu două pungi din magazinul alimentar. Am vorbit cu administratoarea hotelului și mi-a zis că pot folosi oricând bucătăria. Fulguese, dar e prea frig ca să ningă abundant. Mut pungile grele dintr-o mână în cealaltă. La ușa hotelului, mă întorc și, așa cum mă așteptam, Keith stă lângă duba lui și se uită țintă la mine.

La magazin, am stat la coadă în urma lui. Și a fost o coadă lentă. Era din ce în ce mai agitat, dar nu putea să plece numai pentru că dăduse cu ochii de mine, cel puțin nu în văzul lumii. Ideea e că Rachel și cu mine semănăm.

Îmi reiau căutările, stând pe pat, aplecată deasupra laptopului, cu o pungă de jeleuri de lemn-dulce lângă mine. Mai adaug nume la listă și le sortez, tăindu-le pe ale celor care erau închiși fie la data atacului, fie la data crimei, și adăugând câte un asterisc în dreptul celor prioritare, iar în cele din urmă, după ore de cercetări, dau peste Paul Wheeler.

Mi-a luat așa de mult pentru că a fost acuzat în urmă cu șase ani și de atunci n-a mai apărut nimic despre el în presă. A atacat o tânără la ora șapte dimineața în Bramley, un cartier din Leeds. Când citesc prima frază din articol, simt că începe să-mi ardă pielea.

Văzându-i fotografia, mă simt ca și când mi-aș aminti un nume de mult uitat, ca și când aș fi știu tot timpul că el e atacatorul. Se potrivește exact cu descrierea lui Rachel.

Sar din pat și beau apă direct de la robinet. Îmi doresc atât de mult s-o sun pe Rachel, încât pun mâna pe telefon și îi caut numele în agendă, nutrind câteva secunde iluzia că aș putea să-i spun.

Atacul descris în articol se potrivește cu ce i s-a întâmplat lui Rachel. Victima nu-l cunoștea, iar atacul fusese neașteptat și brutal. După alte două ore de căutări, găsesc numele victimei, orașul unde locuia Paul și numele avocatului care l-a apărat. A fost judecat la York Crown Court și închis la Wakefield. Îl sun pe avocatul lui și îi las un mesaj cu numărul meu. Îi spun că numele meu e Sarah Collier, de la *The Telegraph*, și îl rog să-i transmită lui Paul să mă sune. Câteva ore

mai târziu, îmi sună mobilul.

Stabilim să ne întâlnim la o cafenea în Leeds. Mă surprinde că vrea să stea de vorbă cu mine, chiar dacă nu are nimic de pierdut. Deja a făcut închisoare la Bramley pentru vătămare corporală. Dacă procesul lui nu s-ar fi încheiat sau dacă încă ar fi fost la închisoare, în așteptarea eliberării condiționate, n-ar fi acceptat să se întâlnească cu mine.

E ras în cap. Înainte, în pozele de când a fost arestat, avea plete. Nu m-a văzut când am intrat, așa că fac un pas în spate și ies din cafenea. Nu mă pot apropia de el în starea asta. Mă străduiesc să aștept afară câteva minute. E eliberat condiționat. Știu care sunt condițiile eliberării și ce se va întâmpla dacă le încalcă.

Zâmbește când mă vede. El e. Sunt sigură. Pe masă e un borcan cu zahăr. Îmi vine să-l sparg în două de marginea scaunului și să i-l înfig în față.

— Bună, Paul. Mulțumesc că ai acceptat să ne vedem.

O imit pe Sarah Collier. Vorbesc repede, la fel ca ea, iar mișcările îmi sunt precise și hotărâte. După ce vine cafeaua mea, îmi scutur o singură dată lingurița de ceașcă și o pun pe farfuriuță.

— Lucrez la un articol pentru *The Telegraph*. Are legătură cu tine. Cred că s-a comis o eroare judiciară în procesul tău.

Trebuie să fac mari eforturi ca să vorbesc clar și să par neutră. Dacă nu mi-aș mai controla fața clipă de clipă, mi-ar cădea masca și i-aș spune cum plănuiesc să-l pedepsesc.

Mă studiază cu un aer amuzat și mă gândesc că impostura mea nu l-a convins, dar probabil ca așa evaluează el toate femeile – jurnaliste, procuroare, judecătore. Nu se lasă păcălit de competența și atitudinea lor rezervată. Știe el bine cum sunt de fapt. Știe cum arată și cum vorbesc când sunt speriate.

Afișez o grimasă discretă, ca să-i arăt aversiunea mea, cum ar face o jurnalistă adevărată. Ne uităm o clipă unul în ochii celuilalt, apoi îi fac semn chelnerului și comand un foietaj cu frișcă. E un gest calculat. Nu sunt prea speriată ca să mănânc de față cu el.

— Tu vrei ceva?

— Nu, spune el, în timp ce eu îl studiez.

I-ai făcut rău surorii mele? Tu ai omorât-o? Mă gândesc la tânăra din Bramley. A lăsat-o cu ambii umeri dislocați.

— Ai auzit de Anna Cartwright? întreb eu.

— Nu.

— Era medic legist în Statele Unite. Acum câțiva ani, a fost prinsă falsificând probe. Rapoartele ei au fost folosite în mii de procese încheiate cu condamnări, iar acum toate trebuie rejudicate. Cred că ceva similar se întâmplă și în York.

— Cine e?

— Deocamdată nu pot să-ți spun numele. Dar persoana în cauză s-a ocupat de probele din dosarul tău.

— E prea târziu acum, nu? Deja am făcut cinci ani de pușcărie.

— Ai putea să-ți reabilitezi numele. Îmi închipui că ți-e greu să-ți găsești o slujbă.

— Nu, nu mi-a fost greu.

— Eu oricum o să-mi continui investigațiile. Dacă vrei să povestești ce s-a întâmplat de fapt, tot ce trebuie să faci e să stai de vorbă cu mine.

Chelnerul îmi aduce prăjitura și încep să mănânc, înghițind cu greu foietajul cu frișcă. Nu-mi place deloc, dar mi l-am comandat pentru că n-am vrut să stric o prăjitură bună.

— Cu cât o să fiu plătit?

— Nu plătim persoanele intervievate, dar s-ar putea să primești compensații dacă ți se anulează condamnarea.

Fac o pauză, ca și când ce urmează să spun e greu de auzit:

— Bărbatul care s-a ocupat de probele tale are o situație foarte bună acuma. A promovat repede în administrația centrală.

Discuția continuă o jumătate de oră. A crescut în Hull și a făcut gimnaziul pe Fountain Road. A locuit în Hull până a fost pus sub acuzare și deduc că era acolo în vara când a fost atacată Rachel. A stat cinci ani închis la Wakefield. Înainte să fie eliberat condiționat, fratele lui i-a cumpărat și i-a amenajat un apartament.

— A venit fratele tău să te ia când ai fost eliberat din închisoare?

— Nu. Locuiește în Germania.

Ezit o clipă. Fratele lui crede că e vinovat. A venit în Anglia să-i cumpere un apartament, dar nu și ca să-l vadă. Înclin să cred că nici

nu l-a vizitat pe Paul cât a fost închis.

Discutăm despre cum l-a tratat poliția. Are câteva nemulțumiri, dar una peste alta a fost tratat corect. Îmi spune cum îl cheamă pe ofițerul lui de probațiune. Îmi povestește cum e viața când ești eliberat pe cauțiune și cum e la job.

Când terminăm de vorbit, îi spun cum îl cheamă pe editorul de la *The Telegraph*, iar el zâmbeste.

— Locuiești la Londra? mă întreabă el.

— Da.

— Unde?

— În Clapham, spun eu zâmbind.

Paul înclină capul. Știe că mint, dar cred că îi face plăcere că nu vreau să știe unde locuiesc. Îmi bag agenda în geantă, dar tocmai când mă pregătesc s-o pun pe umăr și să mă ridic, îmi spune:

— Ne-am mai întâlnit. Nu-ți aduci aminte?

— Nu.

— La Cross Keys.

— N-am fost niciodată acolo. E în zonă?

— Da. Probabil că erai adolescentă. Am stat de vorbă într-o seară. Nu-ți amintești discuția?

— Nu. Habar n-am despre ce vorbești.

Las mașina în fața cafenelei și o iau pe jos spre Albion Street. Cartierul mi-e familiar, deși multe dintre magazine s-au schimbat de când am fost pe aici ultima oară, cu ani în urmă. Numele pubului nu mi-e cunoscut și n-am mințit când i-am zis că n-am fost niciodată acolo. În adolescență, aveam un grup cu care mergeam deseori în Leeds, însă țin minte numele barurilor și cluburilor, iar Cross Keys e un nume care nu-mi spune nimic. Lumea trece pe lângă mine, ridicându-și gulerile, pentru că ploaia e prea fină pentru umbrelă. Intru în piața Red Lion.

Pubul are o fațadă banală – ghivece cu iederă, o tablă de scris lângă ușă –, dar imediat ce îl văd, îmi aduc aminte că barul e pe stânga cum intri și că localul are o curte interioară pavată cu piatră, pentru fumători. La toalete se ajunge coborând niște trepte, iar ușile cabinelor au jumătate din înălțimea obișnuită și sunt vopsite în roșu.

Sunt câțiva clienți înăuntru, aerul e stătut, iar la televizor se difuzează o cursă de câini. Cobor treptele și deschid ușa de la toaleta femeilor. Încă sper să mă înșel. Încăperea miroase a dezinfectant și a băutură vărsată pe jos. Ușile cabinelor au jumătate din înălțimea obișnuită și sunt vopsite în roșu.

Intru într-o cabină și trag zăvorul. Vopseaua roșie și lucioasă îmi reflectă silueta – o pată neagră. Inima îmi bate atât de tare, încât văd cum îmi tremură cămașa.

Când urc treptele, barmanul și câțiva clienți se întorc să se uite la mine, și îmi dau seama că gâfâi. A fost ca și când m-aș fi întors într-un loc unde s-a întâmplat ceva îngrozitor, unde a murit cineva sau au fost îngropate niște cadavre. Nu știu ce s-a întâmplat acolo.

Ies din pub și îmi dau seama că pubul e la câteva străzi de Mint Club. Mergeam deseori în astfel de puburi să bem înainte să ne ducem într-un club. Nu observa nimeni dacă intram cu tequila la sticlută de plastic și o turnam în pahare cu gheață. De obicei, mergeam cu Rachel. Ieșirile la Leeds era o mică aventură și rareori ne aventuram separat.

E posibil ca Paul să mă fi confundat cu Rachel. Poate că a stat de

vorbă cu ea înainte s-o atace, în una dintre nopțile când Rachel bea până i se rupea filmul. Sau poate că a stat de vorbă cu mine în una dintre nopțile când beam până mi se rupea mie filmul.

Paul mi-a zis că lucrează la biroul de primire al unui service de computere. Îl sun pe șeful service-ului și mă prezint drept Ruth Foley, ofițerul de probațiune al lui Paul, și îi cer să-mi confirme ce mi-a povestit. Îl întreb dacă a fost la serviciu vineri, 19 noiembrie, iar el îmi spune:

— Da, a fost aici de la zece la șase.

Mă asigură și că nu ar fi avut cum să plece. Era la biroul de primire și ar fi avut nevoie de un înlocuitor.

Îl sun pe Moretti din parcul de pe Merrion Street:

— Ce ați face dacă l-ați găsi pe individul care a atacat-o în Snaith?

— L-am considera suspect în cazul morții ei.

— Și dacă ar avea un alibi? Ați investiga atacul din Snaith?

— Nu.

— De ce nu? Nu există nicio limită referitoare la intervalul în care poate fi anchetat cazul ăsta.

— Victima nu poate depune mărturie și nu există martori. Chiar dacă l-am pune sub acuzare, procurorul de la Crown Court nu ar accepta niciodată să fie adus în fața tribunalului.

În drum spre casă, mă gândesc la ușile scunde, vopsite în roșu. Au fost concepute să te împiedice să faci lucruri pe care n-ar trebui să le faci. Îmi aduc aminte că am răs pe tema asta. Cred că am și intrat cu un bărbat într-o cabină.

Când mă întorc în Marlow, mă duc la bibliotecă. În holul de la intrare e un desen care înfățișează vechea casă de întruniri, o vilă albă pe o pajiște întinsă. Avea un portic cu coloane și porțiuni de umbră, și bănci îndreptate cu fața spre sat. Mă întreb dacă a murit cineva când a ars din temelii.

— De ce n-au reconstruit-o? am întrebat-o pe Rachel.

— Au plecat cu toții în America.

Urc la etaj, unde sunt cărțile pentru copii. Aleg o carte de basme italiene, cu copertă verde, și mă duc la hotel. După ce urc treptele, lovesc cu vârful piciorului scaunul de pe palier. Durerea mă săgetează până la gambă și scap cartea. Pun mâna pe scaun și îl izbesc de perete. Din celălalt capăt al palierului se aude zornăitul oglinzii masive, cu ramă aurită. Din tencuială iese praf. Am fața transpirată și suflu greu, cu gura deschisă.

Când ies iarăși din cameră, văd că cineva a luat de jos cartea cu basme italiene și a pus-o în fața ușii mele. Mă las pe vine și strâng în palmă bucățelele de tencuială împrăștiate pe palier. La Hunters, pereții exteriori sunt de piatră. Sunt șanse ca nimeni să nu observe zgârieturile tencuielii. Cineva deja a luat scaunul rupt.

Pe seară, în camera mea, încerc să citesc basmele italiene, dar până și ele sunt prea mult pentru mine în clipa asta. Rămân vreme îndelungată cu cartea în poală și cu capul chinuit de migrenă dat pe spate. Când, în cele din urmă, hotărâsc să mă culc, observ ilustrația la care e deschisă cartea la mine în poală.

Înfățișează o potecă mărginită de carpeni tunși care duce la o pădure. Pe potecă, o femeie într-o pelerină cu glugă pășește hotărât spre pădure. În fața ei aleargă un ogar.

Mă aplec deasupra cărții. Mă tulbură, după cele întâmplate azi. Nu-mi vine să cred că ilustrația asta chiar există. Ogarul și pelerina cu glugă. Vreau să aflu unde se duce femeia și mi-aș dori să fiu în locul ei, cu o ardoare care mă ia prin surprindere și de care nu mă mai credeam în stare.

Am și acum mâinile murdare de praf de tencuială. Pe pereți încă se văd pete negricioase de la sticla de vin pe care am desfăcut-o în noaptea de dinaintea ceremoniei funerare.

Rachel și cu mine am vizitat muzeul Tate anul trecut, deși mie îmi place mai mult Tate Modern. La barul din incinta lui poți să bei vin alb sau apă minerală și să te uiți la fluviul tulbure, la catedrala St. Paul's și la lumea de pe poduri. N-am încercat să-i explic toate astea lui Rachel. Ea se concentra asupra apei minerale, pe care eu mi-o cumpăram doar rareori și întotdeauna cu un sentiment de dezamăgire față de mine însămi.

Aș fi vrut să-i spun că apa minerală se potrivește cu Tate.

Ne-am uitat la picturi flamande medievale. Am văzut un triptic care înfățișa un pelerinaj, iar poteca șerpuia până departe în fundal. Pictorul a vrut ca privitorul să se simtă ca și când ar face el însuși un pelerinaj, așa scria pe cartonul de lângă tablou, ceea ce mi s-a părut o exagerare. Dar era o pictură fascinantă și chiar mi-aș fi dorit să fiu înăuntrul tabloului, nu în muzeu. Să trec pe lângă tot felul de lucruri. O hidră în curtea unui han. Câini alergând după un cerb care șchiopăta. O tavernă înălțată pe stâlpi într-un iaz.

Rachel a venit lângă mine, iar eu m-am aplecat spre ea și i-am zis:

— Ți-ar plăcea să fii acolo?

— Îhî.

Am pornit după ea în următoarea încăpere, unde era expusă o pictură în ulei cu Iudita și Holofern. Holofern era generalul unei armate invadatoare. Iudita l-a sedus și a reușit să ajungă în cortul lui, unde l-a amețit cu vin și i-a tăiat capul.

— Și ce s-a întâmplat apoi? am întrebat eu, dar cartonul alăturat nu spunea nimic despre asta, iar Rachel era deja în următoarea încăpere.

A doua zi, de-a lungul parcului sunt înșirate mașini parcate pe două rânduri și toate magazinele sunt închise. La fel și cele două puburi din oraș. Nu e deschis decât biroul juristului municipal, de la care aflu că azi e înmormântarea lui Callum Hold.

Nu am nimic de făcut, așa că mă așez pe o bancă în parc. De aici, nu se văd cei două sute de oameni din biserică. Ușile de lemn sunt închise. Din când în când, pe coș ies fâșii șerpuitoare de fum. Grădina bisericii, presărată cu ulmi și pietre funerare, e pustie. Biserica pare părăsită și neprimitoare, iar vitraliile negre strălucesc precum uleiul.

Deasupra mea, tisele trosnesc în vânt. Orașul nu și-a încetat activitatea pentru Rachel. Sau poate că magazinele s-au închis și atunci. N-aș fi avut cum să observ. E o zi mohorâtă. Îmi adâncesc mâinile în buzunare și îmi acopăr gura cu eșarfa.

Îmi aduc aminte de Cross Keys și de ușile scunde și roșii de la toaletă. Dar tot nu-mi amintesc ce s-a întâmplat acolo. De fiecare dată când mă gândesc la asta, mi se strânge stomacul, așa cum mi se întâmplă când îmi aduc aminte de ceva rușinos.

Ușile bisericii se deschid cu un hureit ca de poartă coborâtă cu scripeți. Mai întâi ies rudele lui Callum. Sunt din Stoke, mi-a zis juristul municipal. Nu există sicriu.

Callum a murit în septembrie. Juristul mi-a explicat că familia a hotărât să nu facă ceremonia funerară până nu se întoarce din Afghanistan prietenul lui cel mai bun. Nu-mi dau seama care dintre ei ar putea fi. E un fel de cavalier de onoare. Sunt mulți tineri de vârsta lui Callum și toți au mine foarte abătute.

Din biserică ies tot mai mulți oameni, revărsându-se în parc, spre banca mea. Îmi scot eșarfa roșie de la gât și o bag în buzunar, să nu atrag atenția. Ascult vocile joase și sobre ale celor care trec pe lângă mine. Printre ei sunt bărbați și femei care încă plâng. Lumea se strânge în grupuri lângă ușile bisericii, pe peluză și în mijlocul străzii de lângă parc. N-o văd pe Louise. În locul ei, nici eu n-aș fi venit.

Pomana are loc în Brightwell. Cineva a închiriat conacul. Știu clădirea, e lungă și scundă și are trei turnuri. Când se face o nuntă

acolo, se atârna fanioane albe de turnuri. Mă întreb dacă azi o să pună vreun fanion, și ce culoare o să aibă.

Mai pe seară, când ies iarăși din hotel, magazinele și puburile sunt tot închise, proprietarii fiind plecați în Brightwell. Mi-i închipui pe tinerii pe care i-am văzut la biserică fumând pe peluza din fața conacului.

Keith a luat în greutate. Pare alt om față de ziua când m-a abordat pe apeduct.

Ne întâlnim tot mai des. Iar azi chiar a plecat de la o coadă când m-am așezat în spatele lui. Și-a pus jos coșul plin și a luat-o din loc. Lumea a observat, iar după ce a plecat Keith, câțiva s-au uitat la mine, ca și când ar fi vrut să mă întrebe ce s-a întâmplat și de ce.

Pe seară, mă întâlnesc cu Lewis pe Meeting House Lane.

— Vrei să facem o plimbare? mă întreabă el. Mi-ar prinde bine o pauză.

Încuviințez din cap, deși nu e tocmai o pauză pentru el – de fiecare dată când vorbește cu mine, de fapt muncește. Mă întreb ce crede că ar mai putea descoperi. Are picioarele mai lungi ca ale mele, dar merge încet, ca și când ar fi o plimbare de plăcere.

— De unde ești?

— Din Brixton, răspunde el.

— Îmi place Brixtonul.

— Da, așa ziceți toți.

— Scutește-mă! răspund eu, iar el zâmbește, și îmi aduc aminte că știe în ce condiții am crescut Rachel și cu mine.

Încă nu pot să-i zic de Paul Wheeler, nu înainte să hotărâsc ce o să fac. Mi-aș dori să nu-mi mai apară în minte chipul lui.

— Unde în Brixton?

— În Loughborough.

— E cartierul pe care îl văd din apartamentul meu.

— Cum ai aflat?

— M-am interesat, am vrut să știu spre ce cartier dau ferestrele mele.

Trecem pe lângă râuleț, care acum e înghețat. Am putea păși direct pe gheață, nu pe scândurile așezate deasupra lui.

— De ce te-ai făcut polițist?

— Ca să am și eu o slujbă de zi. Eram muzician. Când ești sergent, petreci mult timp cu tine însuși. Mergi mult. Eu îmi foloseam timpul

ca să compun piese.

— Unde, în Brixton?

— Nu, în Barnes, unde nu se întâmpla nimic.

— Care e prenumele tău?

— Winston.

— Dacă te cauți pe internet, găsesc vreo piesă scrisă de tine?

— Nu, categoric nu.

Mă întreb ce confidențe așteaptă de la mine în schimbul sincerității lui, pentru că n-am nimic să-i spun. Mi-aș dori să am. Știm amândoi că n-ar fi trebuit să-mi spună asta, ar fi trebuit să-mi spună că s-a făcut polițist ca să ajute oamenii.

— Ți-e dor de Londra? îl întreb eu.

— Da. Ție?

— Nu știu, spun eu, și cotim pe strada principală. O invidiam pe Rachel că locuia aici. Uneori, urăsc Londra.

— Lumea urăște Londra de secole, spune el cu vocea lui gravă și unduitoare.

E liniște în oraș. Câțiva oameni își fac cumpărăturile. Ies fără grabă din magazine, apoi își descuie mașinile sau o pornesc pe jos. În spatele nostru se vede lumina trandafirie din turnul bisericii.

— Tu o urăști? întreb eu.

— Nu.

Trecem pe lângă brutărie. Înăuntru, lumea stă la coadă să cumpere pâine și prăjituri.

— Nu-mi place deloc aici, continuă el, după ce trecem de magazinul de vinuri și firma de construcții. Nu e niciun pic de activitate. Niciun pic de cultură. E plicticos.

Ajungem la gară și ne întoarcem spre parc pe celălalt trotuar.

— E un loc prea liniștit, spun eu.

— Exact.

Ajunge, în dreptul fast-foodului cu preparate din pește. Arunc o privire înăuntru, apoi mă uit în lungul străzii.

— E ca în Snaith, spun eu surprinsă. Orașelul unde am crescut noi.

— Întotdeauna repetăm greșelile pe care le facem.

— E prima oară când îmi dau seama. Marlow e ca Snaith, numai că e mai la sud.

— Și e un oraș mai bogat, adaugă Lewis, iar eu încuviințez din cap. Singura diferență e că timpul a fost generos cu Marlow, nu și cu Snaith.

— De ce s-o fi mutat aici? întreb eu.

Lewis nu răspunde. Deși, într-un sens, deja a răspuns.

— Ție ce nu-ți place la Londra? întreabă el.

— Gălăgia.

— Gălăgia e partea cea mai bună, spune el.

Trecem pe lângă Miller's Arms. În lumina de acum, tenda are culoarea hârtiei.

— Nu și în Kilburn.

— Poți să-ți pui căști. Dar știi cu ce nu poți lupta? Cu ploaia, spune el, făcând cuvântul să pară lung și amenințător.

După ce Lewis se întoarce la secție, îmi continui plimbarea. Mi-e dor de Snaith. De Vikings și de brutărie. De biserica normandă, mai ales pe timpul iernii, acoperită de zăpadă și înconjurată de plopi.

Nu-mi vine să cred că e prima oară când observ asemănarea. Mă plimb pe lângă parc, dar văd parcul din Snaith. Par să fie orașe gemene.

Ajung în dreptul restaurantului chinezesc unde am mâncat cu Lewis acum două săptămâni. Era unul și în Snaith, dar avea un nume jenant – Oriental Chop Suey –, în timp ce aici se numește Emerald Gate.

Nu mai știu pe nimeni care să se fi mutat într-un orașel. Rachel zicea că voia să fie mai aproape de spital, dar Oxfordul ar fi fost mai aproape. Era ca și când n-ar fi plecat niciodată din Snaith. Nu știu dacă au modernizat trenurile spre Leeds. Când locuiam acolo, banchetele erau capitonate cu pânză albastră și puteai deschide geamurile.

O iau cu bicicleta pe Bristol Road, spre benzinărie, trecând pe lângă crucea albă care marchează locul unde a avut loc accidentul lui Callum. În fața mea, globul roșu al benzinăriei Esso se înalță peste peisajul plat.

Louise e și azi de serviciu. Poartă aceleași haine ca data trecută – o cămașă bleumarin și o fustă neagră sub un șorț alb.

— Bună din nou, spune ea. E bicicleta ta?

— Oarecum.

Nu cred că o să-i simtă lipsa cineva. Am găsit-o în magazia din spatele hotelului. Are pinioanele ruginite și cauciucurile mai trebuie umflate.

— Vrei s-o pui în spate, să nu se ude?

Ploaia s-a oprit, dar norii sunt scămoșați și joși. Ies cu Louise afară și îmi duc bicicleta în parcare acoperită. De aici nu se vede crucea albă, ceea ce probabil că e bine. Rachel mi-a arătat-o acum câteva săptămâni. Mergeam spre Didcot și la un moment dat mi-a făcut semn cu degetul și a zis: „Aici a derapat mașina lui Callum.” Îmi aduc aminte că mi s-a părut ciudat, pentru că nu era nicio curbă sau vreun obstacol. Era o porțiune de drum drept. Probabil că i s-a părut că a văzut ceva în față, poate o vulpe.

Parcarea pentru camioane miroase a piatră. Cobor cricul și pornesc în urma lui Louise. Mașinile vuiesc pe Bristol Road.

— Mulțumesc.

— N-ai pentru ce, răspunde ea.

— O bătea, mi-a zis Rachel.

Louise îmi deschide ușa, iar eu intru în restaurant, trecând atât de aproape pe lângă ea, încât îi simt parfumul cu miros de vetiver.

— Și de unde știi că el i-a făcut rănilor?

— Mi-a zis ea, a răspuns Rachel.

Louise ia un meniu și mă urmează la masă.

— Locuiești în zonă? întreb eu.

— În Kidlington, spune ea.

Aștept să mai spună ceva. Îmi închipui că o să se mute în curând.

O urmăresc cu privirea în timp ce se duce la bucătărie și mi-o imaginez într-o cameră din Camden, cu o prietenă. Din cine știe ce motiv, îmi imaginez totul, cum trebuie să fi fost acum vreo patruzeci de ani. Au aragaz cu butelie și pick-up și se duc la un restaurant italian să mănânce paste și să bea vin roșu.

Îmi vine să-i spun: „Ar trebui să te muți în Camden. În Camdenul din 1973.”

Mi-aș dori să putem sta de vorbă. Aș vrea s-o întreb despre Callum și despre accident. Nu văd cum aș putea face asta fără să aduc vorba de Rachel, ceea ce pe mine nu m-ar deranja. Aș vrea să aflu cum a fost întâlnirea lor. Dar asta ar însemna să dau la iveală o încălcare a drepturilor pacienților. Rachel n-ar fi trebuit să-mi povestească niciodată despre rănilor lui Louise sau despre cine i le-a făcut.

Îmi termin gogoșile cu gem și achit nota.

— Vrei să mai stai până se oprește ploaia? mă întreabă Louise.

Acum plouă torențial, și ne uităm amândouă la rafalele opace și înclinate care mătură câmpul de peste drum.

— N-am mult de mers. Stau în Marlow, la Hunters.

— Chiar și-așa, spune ea, dar nu mă întreabă cu ce probleme am venit la Marlow – nu cred că știe că sunt sora lui Rachel.

Aș vrea să-i povestesc despre secunde care au trecut între momentul când am deschis ușa și cel în care am înțeles ce se întâmplase, secunde în care am fost cuprinsă de un sentiment incredibil – intens și anesteziant – de uluire. Mi-aș dori să aflu dacă la fel s-a simțit și ea în clipa când a derapat mașina. Nu m-ar deranja să-mi trăiesc întreaga viață în acele secunde, când știam că regulile fuseseră cumva încălcate, dar încă nu știam cum.

Pedalez pe Bristol Road. Nu cred că am s-o mai văd pe Louise. Aș vrea s-o întreb de ce nu și-a dat deja demisia. Îmi închipui că trebuie să-i fie greu să treacă zilnic de două ori pe lângă locul accidentului. Poate că se forțează s-o facă pentru că vrea să i se întipărească ceva în minte.

În Marlow, lumea a început să-și pună coroane pe ușa. Coroane rotunde sau pătrate, împletite din laur nobil sau laur de munte.

La service-ul auto au adus brazi. Anul trecut, Rachel a aruncat bradul abia la Bobotează.

— Nu vreau să-l supăr pe Omul Sfânt, mi-a zis ea.

Când ajung la hotel, găsesc un buchet de trandafiri sprijinit de ușa mea. Îl ridic și intru în cameră. Petalele catifelate umplu aerul cu parfumul lor. N-am mai primit trandafiri albi până acum și nici nu mi-am cumpărat vreodată, iar în lumina slabă din cameră par neobișnuiți și prețioși. Îi pun într-un pahar cu apă. Cineva îmi transmite condoleanțe. Familia Marthei, poate. Cartonul din buchet poartă logoul unei florării din Oxford.

Pe el e scris: *Mă bucur că ne-am revăzut. Paul.*

Stau pe pat, cu picioarele îndoite sub mine și cu cuțitul de dezosat în mână. Am înțepenit de frică. Administratoarea doarme în apartamentul ei cu două camere de la parter. Nu știu dacă ajung până la ea zgomotele din camera mea. „Sunt doar fâșâiturile țevilor și trosnetele clădirii, nimic suspect, mi-o imaginez pe Rachel spunându-și în sine ea în vinerea aceea. Nu e nimeni în casă.”

A doua zi dimineață, mă sună Moretti să-mi spună că polițiștii vor merge din nou la casa lui Rachel, să mai facă niște căutări. Nu-mi spune de ce, dar presupun că vor să caute arma crimei. Încă n-au găsit cuțitul.

— Ești sigur că Stephen era în Dorset în ziua aia? Întreb eu.

— De ce? Ți-a zis Rachel vreodată că îi era teamă de el?

— Nu.

— A fost vreodată violent cu ea?

— Nu.

— În ziua crimei, Stephen a fost la serviciu până la șapte seara. A dat telefoane de la restaurant și apare în înregistrările camerelor de supraveghere.

— După serviciul funerar, mi-a zis că, dacă s-ar fi căsătorit cu el, Rachel încă ar fi fost în viață.

— Și crezi că a fost o mărturisire?

— Nu. Dar mi s-a părut ciudat că mi-a zis asta.

Îmi stăpânesc imboldul de a-i spune despre trandafiri. Textul de pe bilet a fost scris cu litere cursive, ca după dictare, iar florăria mi-a confirmat că, într-adevăr, comanda a fost plasată de Paul Wheeler și că buchetul mi-a fost livrat prin curier. Dar e limpede că știe unde stau și, ca să dea de mine în Marlow, trebuia să știe numele lui Rachel. Al meu nu apare în niciunul dintre articolele despre ea. Probabil că a presupus că sunt la Hunters, pentru că e singurul hotel din oraș, deși e posibil să fi aflat altcumva. Poate m-a urmărit.

Nu-i pot cere sfatul lui Moretti, așa că îl întreb:

— Ai frați sau surori?

— Un frate.

— Sunteți apropiați?

— Nu.

Probabil că se duce la Glasgow o singură dată pe an, din datorie, și detestă fiecare clipă petrecută acolo. Îmi închipui că scapă de reuniunile de familie pretextând că are obligații de serviciu. Mi-l pot imagina vorbind la telefon într-o casă din Dalrnarnock sau Royston,

apoi spunând familiei: „Îmi pare rău, trebuie să plec.” Iar ei știu că n-are rost să întrebe de ce. Poate e ceva urgent.

— Ai fost vreodată la magazinul Whistlestop din gara Paddington? mă întreabă el.

— Da.

— Și ai cumpărat ceva?

— Da, am cumpărat de câteva ori vin pentru Rachel. De ce?

— Doar un detaliu pe care am vrut să-l lămuiesc.

Rachel mi-a zis că era ceva în neregulă cu orașul. Nici acum nu știu ce a vrut să spună. N-am ieșit aproape deloc din centrul orașului, iar azi mă îndepărtez de strada principală și pornesc spre nord, spre terenul de tenis, un dreptunghi ciudat și pustiu în mijlocul pinilor. Poarta e încuiată cu lacăt, iar terenul e brăzdat de crăpături. Pe panoul care atârna de gard încă se văd numele celor care au jucat în sezonul trecut. Mă apropiu. Hârtia a devenit aspră și sfărâmicioasă, iar cerneala neagră a căpătat culoarea chihlimbarului. Îmi plimb degetul pe foaie până ajung la scrisul lui Rachel și mă îndepărtez de gard.

Am jucat tenis cu ea în august. Rachel ne-a trecut numele pe foaie și am așteptat să se elibereze terenul. Ne-am uitat la alții jucând, urmărind mingea cu privirea. Terenul e trasat cu cretă și înconjurat de pini. Mă simțeam de parcă am fi fost la mare. Deasupra terenului se arcuia cerul turcoaz, iar crengile pinilor aveau vârfurile ondulate, precum chiparoșii.

Mă îndepărtez cu pași iuți de teren. Drumul face o curbă, iar când întorc din nou capul în spate, terenul a dispărut. N-a venit nimeni cu mașina aici de curând. Drumul s-a umplut de ierburi, alcătuind pe mijloc o fâșie de scaieți, gușa-porumbelului și năprasnic.

Îmi aduc aminte că Rachel a împrumutat rachetele. Cât s-a dus să le ia, am așteptat-o lângă Hunters. Era foarte cald, iar umbrelele de pânză albă din fața hotelului erau deschise.

— De la cine le-ai luat?

— De la Keith, mi-a zis ea.

N-am întrebat cine era. Mi se strânge stomacul. Nu-mi vine să cred că mi-am amintit abia acum.

Rachel a luat-o pe strada principală și s-a întors cu două rachete. Eu m-am așezat la o masă din fața hotelului și am așteptat-o.

Keith mi-a zis că abia dacă o cunoștea. Când ajung în dreptul parcului, începe să plouă. În magazinul de bricolaj îl văd pe unul dintre gemenii care lucrează la primărie. Cotesc pe Bray Lane și mă opresc în fața casei căptușite cu șindrilă. Mă întreb dacă Rachel a fost vreodată înăuntru.

Duba lui Keith e parcată în fața casei, dar nu se vede nicio lumină înăuntru. Pe un geam de la etaj e lipit un abțibild cu un pompier – camera copiilor, probabil. Aștept, dar nu vreau să stau de vorbă cu el de față cu copiii sau cu nevasta lui.

Nu-mi amintesc când a zis Rachel că o să-i înapoieze rachetele. Oricum, sigur nu i le-a dus în ziua aceea, deci probabil că urma să se vadă cu el în altă zi, habar n-am. Dar îmi amintesc ce am mâncat după tenis. Pâine cu brânză topită și cu suc de pădărie și brusture.

Genul ăsta de lucruri o făceau pe Rachel să mă urască.

La Duck and Cover se difuzează meciul dintre Arsenal și Chelsea. Pubul e ticsit și îmi croiesc cu greu drum până la Keith.

— Putem să stăm un pic de vorbă afară? îl întreb eu. Nu durează mult.

Are ochii sticloși. Ar vrea să-mi spună să mă duc dracului, dar e lume în jur, așa că mă urmează afară. Clădirile din lemn vopsit scârțâie în vânt, iar firma pubului se leagănă ușor.

— A împrumutat rachete de tenis de la tine, spun eu.

— Da?

Poartă același palton lung ca pe apeduct și un fes cu marginea răsucită.

— Vara asta.

— Nu știu dacă a venit să le ia. I le-am lăsat afară, lângă ușa din spate.

— De ce?

— Mi-a zis că vrea să joace tenis, iar eu i-am spus că poate să le împrumute oricând.

— Unde erați când ți-a zis asta?

— La ea acasă. Mi-a cerut să estimez lungimea unor conduite.

— Pentru ce?

— Pentru un duș în aer liber. Mi-a zis că era un cadou de ziua ta.

Izbucnesc în râs. Străzile întunecate din jur par să se încline și să se răstoarne.

— Avea nevoie de rachete și i-am spus că avem întotdeauna așa ceva prin casă.

Rachetele erau noi. Îmi amintesc mirosul lor și dreptunghiurile

lipicioase unde fuseseră lipite etichetele recent curățate.

Noaptea trecută am fost la agăţat. Am fost în Oxford, la Mitra, şi am văzut un bărbat singur la bar. L-am ales pe el – din precauţie, mi-am zis în sinea mea, nu cumva să fac vreo prostie. Am băut gin tonic şi am stat de vorbă la bar, amintindu-mi cum să flirtez, cum să amestec în proporţia cuvenită căldura şi cruzimea. Pe bar erau boluri argintii pline cu gheaţă şi sticle de vin spumant cu etichete galbene, pe care erau imprimate coarne de taur. Era un bărbat frumos, iar întâlnirea era ireală şi veselă, cum se întâmplă uneori, ca şi când noi doi am fi avut o zi liberă pentru că se înzăpezise oraşul, în timp ce restul lumii trebuia să meargă la serviciu. Venise de la Londra pentru o nuntă – din grupul lui de prieteni, el venise primul. Închiriaseră pentru tot weekendul o casă lângă Colegiul Somersville. Ne-am tras-o pe trepte şi în dormitor. Pentru că băusem suficient, iar sexul a durat mult, am reuşit să uit unde eram.

— Vrei să vii la nuntă mâine-seară? m-a întrebat el a doua zi dimineaţă.

Am râs, iar el a zis:

— Vorbesc serios.

— Am de lucru.

La târgul de sărbători organizat în parc, locuitorii din Marlow se plimbă prin zăpadă, pe poteci noroioase. Ușile olandeze ale chioșcurilor sunt larg deschise. Mă plimb printre ele. La cele mai multe se vând lumânări și săpunuri. La primărie, o pancartă anunță un bal pentru strângere de fonduri.

— Pentru ce se strâng bani? o întreb eu pe o femeie care vinde cidru de pere.

— Pentru pod.

— Ce are podul?

— Stă să cadă.

Nu se poate ca lumea să aibă nevoie de atâtea săpunuri și lumânări, dar văd că nu se mai opresc din cumpărat. Măcar sunt și chioșcuri cu mâncare. La primul care îmi iese în cale se vând plăcinte. La al doilea, dulcețuri și vin cu salvie de la o fermă din Cirencester.

Următorul chioșc are de vânzare lumânări țuguiate făcute de călugărițe din Franța, și îmi imaginez o măicuță muind fitilul într-un cazan cu ceară fierbinte. Cum hotărâsc ordinele monastice ce să producă sau ce să dreseze? Vinuri Saint-Émilion, lichior Chartreuse, câini Saint Bernard. La mănăstirea din Valais, câinii sunt dresați să execute operațiuni de salvare în perechi. Tocmai când mă gândesc la câinii Saint Bernard, încercând să nu-mi amintesc de Fenno, simt că mă bate o femeie pe braț.

— Rachel era foarte frumoasă, spune ea, apoi se uită la mine să vadă cum reacționez.

Oftez. O invidiam pe sora mea, dar nu din motivele pe care le presupune toată lumea. Femeia încă mă studiază cu privirea curioasă și un pic malițioasă pe care o cunosc foarte bine surorile tuturor femeilor foarte atrăgătoare. Nu știu ce să zic. Crengile tiselor se leagănă în bătaia vântului.

— Cred că ar fi preferat să fie în viață.

Femeia se uită la mine cu o mină dezaprobată, ca și când aș fi trișat la un joc. Mă îndepărtez de ea și de lumânările țuguiate.

Preotul a deschis larg ușile bisericii, în speranța că o să intre

lumea. Trebuie să fie foarte frig înăuntru.

Îmi cumpăr vin fierț la pahar de hârtie. „De aceea se mută lumea în orașe mici, îmi spun în sinea mea. Ca să bârfească și să strângă bani pentru pod.”

În celălalt capăt al parcului, Keith Denton stă de vorbă cu un băiețel. După cum interacționează, aș zice că băiatul e fiul lui și că el e un tată bun, iubitor și relaxat. Băiatul se alătură grupului de copii care se joacă în spatele chioșcurilor, iar Keith își petrece brațul pe după umerii unei femei. Își plimbă privirea prin parc, iar când se uită în direcția mea, se prefacă că nu mă recunoaște și se întoarce în așa fel, încât femeia să nu mă poată vedea.

Mi se pune un nod în stomac. Mă uit în continuare în direcția lui, dar Keith nu se întoarce spre mine. După o vreme, soția îl sărută pe obraz, se strecoară de sub brațul lui și se apropie de două femei. Soția lui nu știe de mine, Keith nu i-a povestit cine sunt. Îl văd discutând cu proprietarul magazinului de bricolaj, după care îi spune ceva soției și pleacă. Pornește pe strada principală și dispare după curbă.

Pornesc în direcția opusă, pe Redgate. Keith a fost la ea acasă în ziua aceea. Nu are un alibi. S-a oferit să mă ajute înainte de ceremonia funerară. A cumpărat rachete de tenis pentru mine și Rachel. Iar Rachel mi-a zis că n-ar avea niciodată o aventură cu un bărbat însurat, ceea ce înseamnă că, dacă ar fi avut, nu mi-ar fi zis. Cred că nu i-ar fi zis nici lui Helen, dat fiind că soțul ei se culcase cu altcineva când ea era însărcinată cu Daisy. Și totuși, hotărâsc să-i dau un telefon lui Helen.

— Rachel se vedea cu cineva în ultima vreme?

— Cu Stephen, din când în când.

— Cu altcineva?

— Nu știu.

Sunt în dreptul unei grădini în care crește un măr. Vreo zece mere înroșite de frig încă atârnă de crengile goale.

— Ți-a povestit vreodată de cineva din oraș? întreb eu.

— Nu.

— Dar de cineva căsătorit?

— Nu, nu mi-a povestit.

Mă opresc dezamăgită pe Redgate, la capătul ei, dar Helen îmi

spune:

— Mă bucur că m-ai sunat.

Mă uit peste drum, la service-ul auto, și mă întreb dacă și-a dat seama, dacă a înțeles ce s-a întâmplat.

— I-ai zis lui Daisy să meargă acasă la Rachel? mă întreabă ea.

Mă crispez. Îmi aduc aminte că la Miller's Arms, după ceremonie, i-am spus lui Daisy să-și aleagă ceva din casă.

— Ai idee cum arăta acolo? Încă nu făcuse nimeni curat. Daisy nu mai doarme de o săptămână. Tot caută informații pe net despre violuri.

— De ce crede că a fost vorba de un viol? întreb eu, dar Helen începe să plângă.

Îndepărtez telefonul de ureche și mă uit la șirul de ploi de lângă service.

— Dacă mai vorbești vreodată cu fata mea, sun la poliție și le spun că ai molestat-o.

Izbucnesc în râs. Helen închide, iar eu rămân nemișcată și mă uit tremurând la telefon.

— De ce l-ai interogat pe Keith Denton?

— Instalatorul? întreabă Moretti. De ce vrei să știi?

Aștept.

— A fost ultimul om care a văzut-o în viață, spune el.

— Au avut o relație?

— Din câte știu, nu. Ai ceva să-mi spui, Nora?

— Nu.

Poliția l-a interogat cu trei săptămâni în urmă, iar Moretti mi-a zis atunci că tehnicienii analizau probele prelevate din dubă și din casa lui. Îmi aduc aminte de abțibildul cu pompier de la fereastra casei lui Keith și mă întreb unde i-a dus soția lui pe copii cât timp poliția a percheziționat casa.

— Cum o cheamă pe soția lui?

Nu se aude nimic de la celălalt capăt al liniei. Știam că va avea rețineri să-mi spună, dar nu are niciun motiv să refuze. E un oraș mic, tot o să află cumva.

— Te rog. E posibil ca Rachel să fi pomenit de ea.

— Natasha, răspunde el.

Sunt pe malul râulețului în clipa când Keith apare de pe strada principală. Suntem singuri, deși se aud zgomote dinspre târgul din parc. Pipăi briciul pe care am început să-l port la mine – seamănă cu cele pe care înainte nu le văzusem decât la vânzători, când curățau prețul de pe o sticlă de vin.

— Țin socoteala de câte ori treci prin fața casei mele și când intri după mine într-un loc, spune Keith.

— Ciudat. E normal să ne întâlnim într-un oraș mic.

S-a mai îngrășat. Și eu aș mânca mult, dacă aș avea de înfruntat perspectiva de a mă hrăni toată viață cu mâncare de închisoare.

— O să fii prinsă.

— Că ce? întreb eu.

— Că mă urmărești.

— Nu cred.

Îmi iau privirea de la el, uitându-mă la râul înghețat, cu mâinile în buzunare. Lovesec cu vârful cizmei zăpada care acoperă gheața, apoi mă uit din nou la el:

— Crezi că soția ta știe ce ai făcut?

Îmi dă o palmă puternică, zdruncinându-mi craniul. Îmi zvâcnește fața, dar n-o să rămân cu urme. Se uită în jur să se asigure că nu l-a văzut nimeni și se întoarce pe strada principală.

În scurtă vreme, găsesc o Natasha Denton care lucrează la un centru balnear cu filiale în Bath și Oxford. Sun la filiala din North Oxford și aflu că Natasha lucrează duminică, dar că nu se mai pot face rezervări la ea, întrucât e ocupată toată ziua, începând de la nouă.

— Vreau să te întreb ceva.

Nu știu cum să continui. E prima oară când sunt nevoită să o abordez pe soția cuiva. Mersi, Rachel.

Am așteptat-o cam o oră în parcare centrului balnear. Se uită la mine nedumerită, încercând să-și dea seama dacă sunt o clientă sau o bețivă.

— Putem să mergem undeva?

Începe să se schimbe la față, trăsăturile schimonosindu-i-se de frică.

— Nu, spune ea. Trebuie să ajung la serviciu.

— E vorba despre soțul tău.

Precizarea mea pare inutilă. Deja știe. Expresia ei devine disprețuitoare, și face un pas în spate. Mă măsoară din priviri și îmi dau seama ce-și spune în sine: „Mă rog, fiecare cu gusturile lui.”

— Cred că a avut o aventură cu sora mea.

— Cu cine?

— Cu Rachel Lawrence.

Fața i se destinde, și coboară privirea:

— Nu, te înșeli. Deja a stat de vorbă cu polițiștii.

— Dar te întreb pe tine. Dacă ai observat ceva neobișnuit, dacă s-a purtat ciudat, dacă a plecat undeva ori s-a văzut cu cineva.

— Nu.

— Atunci de ce mai adineauri, când m-ai văzut, ai crezut că mi-o trag cu el?

— Nu la asta m-am gândit, râde ea. Am crezut că o să mă jefuiești.

Nu o cred, dar îmi dau seama că nu mai țin minte când am făcut ultimul duș, nici când mi-am acoperit ultima oară cearcănele cu fard.

— Sora mea s-a sinucis în ziua când împlinea douăzeci de ani, spune ea. Dacă aș putea, crede-mă, te-aș ajuta.

— Soțul tău are și un al doilea prenume?

— Da, răspunde ea, apoi își drege glasul cu un aer neliniștit. Thomas.

Martha îmi răspunde la telefonul din cabina actorilor de la Royal Court.

— Ce se întâmplă când ai o aventură? întreb eu.

— Te îngrijești, să fii în formă. Începi să cheltui bani pe alte lucruri decât de obicei și să-ți petreci timpul în alte părți ale orașului.

La un moment dat, Martha mi s-a plâns că, în toate stagiunile, jumătate din piesele care se joacă la Londra au în centru o aventură. A jucat rol de amantă sau de femeie adulteră în cel puțin zece piese. Ultima oară a jucat un astfel de rol în *Trădare*, în care amantii își cumpără un apartament în Kilburn. Nu mi-o imaginez pe Rachel făcând așa ceva. E demodat să-ți cumperi un apartament ca să poți avea o aventură – la fel de demodat ca aragazul cu butelie – și, în plus, imposibil din punct de vedere financiar. Oamenii obișnuiți nu-și mai pot permite așa ceva, pentru că n-au cum să sustragă suficienți bani din veniturile familiei cât să-și cumpere un apartament.

— Altceva? întreb eu.

— Ar mai fi telefonul. E posibil să-ți iei încă unul sau să începi să stai mai mult pe telefon, îmi explică ea. Tu cum te mai simți?

— Bine. Mi-am făcut o rutină, răspund eu, deși nu e într-un totu adevărat – nu am o rutină, ci mai degrabă o rațiune de a fi.

— Vino acasă, spune Martha. Am făcut dubluri la cheile de la apartamentul meu, îți dau un rând când vii.

— Nu pot.

— Să știi că Rachel nu stă cu ochii pe tine, Nora. Nu te poți revanșa față de ea.

— Dar cadouri? Nu faci cadouri când ai o aventură?

În duminica de dinainte să moară, Rachel mi-a zis că se vede cu un prieten pe nume Martin.

Nu e al doilea prenume al lui Keith, dar e posibil ca așa să-i fi zis Rachel. Moretti mi-a spus că nu erau numere necunoscute pe telefonul ei și nici dovezi că ar fi plănuit să se vadă cu cineva în acea duminică. Dacă într-adevăr s-a văzut cu Keith, probabil că s-au întâlnit din întâmplare în oraș și au stabilit să se vadă duminică seară. În felul ăsta, n-ar fi avut nevoie să se sune sau să-și trimită mesaje.

În următoarele două zile plouă. Garguiile băncii șuieră în aerul umed. Paul Wheeler n-a mai luat legătura cu mine. Poliția nu îl va ancheta pentru atacul de acum cincisprezece ani. Trebuie să mă gândesc la un mijloc prin care l-aș putea împiedica să mai atace pe cineva. Să-l neutralizez cumva. Am timp. Fratele lui i-a cumpărat un apartament în Leeds, are o slujbă, trebuie să respecte obligațiile impuse de eliberarea condiționată. Nu cred că o să plece undeva.

Din când în când, trec pe Bray Lane, dar casa lui Keith pare liniștită. Aștept ca Natasha să mă sune. Sigur ar vrea să știe ce mă face să-l bănuiesc pe soțul ei.

Lewis vrea să ne întâlnim la debarcaderul Cherwell. Nu-l întreb dacă au descoperit ceva nou în cazul lui Rachel. Dacă ar fi descoperit, n-ar fi așteptat să-mi spună până în după-amiază asta. Și totuși, mergând prin Oxford către râu, inima îmi bate repede și îmi simt picioarele ușoare, ca și când urmează să se întâmple ceva.

— E închis, spune el, când ajung în fața pubului de la debarcader.

Fără să discutăm unde mergem, ocolim debarcaderul și pornim pe aleea care se întinde de-a lungul râului. Mergem spre podul Magdalen, spre unul dintre puburile de pe malul apei.

— N-ai venit la costum, spun eu.

— Nu.

Poartă pantaloni strâmți, o bluză termică albă și o haină de pânză cu glugă. Aleea se îngustează și Lewis o ia în față. Mă uit la gluga care îi atârna între umeri și mă simt în siguranță – îmi amintește de ceva, dar nu-mi dau seama de ce anume.

Râul curge pe sub câteva poduri masive cu arcade. Când trecem pe sub ele, se aude ecoul pașilor noștri. Intrăm în primul pub care ne iese în cale, dar e ticsit cu studenți de la un turneu de rugby. Pe un raft de la bar sunt înșirate sticle cu suc de pădărie și brusture. Îmi aduc aminte de terenul de tenis și de orașul scăldat în soare. În ziua aceea, Rachel m-a lăsat să aștept la o masă din fața hotelului și s-a dus acasă la Keith. Mi-aș dori să știu ce era în mintea ei.

— Rămânem aici? întreabă Lewis.

— Nu, să mergem mai departe.

Copacii de pe celălalt mal sunt învăluiți în ceață. Din podul Magdalen se scurg picături de apă care fac cercuri pe suprafața râului. Urmăresc cu privirea cum se mărește un cerc și mă lovesc de umărul lui Lewis.

Hotărâm să bem câte o cafea la o cafenea în care nu mai sunt alți clienți în afară de noi, dar care are o puzderie de scaune. Când ajungem în mijlocul localului, Lewis își pune mâinile în șold și spune:

— Nu-mi miroase a bine, e o capcană.

Când, în cele din urmă, ajungem la masa de lângă fereastră pe care

am ales-o eu, ne uităm la scaunele libere din jurul nostru și izbucnim în hohote de râs. Lewis râde cu lacrimi.

— Ți-am ascultat piesele, spun eu. Sunt foarte bune.

Trupa lui se numește Easy Tiger. De fapt, nu era tocmai o formație, ci doar el, cântând la diferite instrumente. Piesele mi-au amintit de Beach House și Blood Orange, și îmi pare rău pentru el – dacă le-ar fi înregistrat cu zece ani în urmă, ar fi fost la același nivel cu formațiile astea, dacă nu chiar mai sus.

— A cui e vocea?

— A surorii mele, îmi răspunde el.

Sora lui are o voce caldă și melancolică. Mi-a fost greu să ascult piesele, pentru că m-au umplut de nostalgie. Una dintre ele m-a făcut să mă simt exact ca atunci când conduc noaptea târziu pe Westway.

Am petrecut restul zilei împreună, plimbându-ne de-a lungul râului și printre sediile facultăților, iar în cele din urmă am ajuns la un restaurant italianesc de pe Fetter Lane. Împărțim o porție de paste carbonara și una de linguine și avem pe masă un litru de vin roșu. Stăm în bovindoul care dă spre străduța pavată.

Deja se lăsase seara când am ajuns și nu era multă lume în restaurant. Chiar dacă acum s-a înnoptat de-a binelea, nu e niciun pic de formalitate între noi. Amândoi suntem lihniiți și mâncăm în tăcere.

— Pleci curând? mă întreabă el.

— Deocamdată nu pot.

Atmosfera se tensionează un pic. Mă îndrept în scaun, iar Lewis dă ușor capul pe spate, lăsând liniștea să devină apăsătoare.

Cât pe ce să stric totul. Zile de eforturi, zile în care am tot așteptat. Keith e gata să facă o mișcare greșită, sunt sigură. În ultimele zile a început să se uite altfel la mine.

— Nu sunt pregătită să mă întorc, spun eu în cele din urmă.

— N-ai de unde să știi că el e făptașul.

Întorc privirea și mă uit la reflecția din oglindă. În celălalt capăt al restaurantului, chelnerul ține în mână o sticlă din care curge vin roșu, ca o funie care se răsuțește.

— Cum e inspectorul-șef?

— E o femeie foarte capabilă.

Continuăm să discutăm pe teme înnădite, și e plăcut, ca și când

am fi foști colegi. Când plecăm, ușa restaurantului se trânteste în urma noastră. Lewis mă întreabă dacă vreau să mă ducă acasă cu mașina, dar vreau să-mi iau la revedere de la el aici, nu în orașul unde a locuit Rachel, așa că îi spun că trebuie să mă întâlnesc cu o prietenă în apropiere. Mă strânge în brațe. Rămânem așa câteva clipe. Mă sprijin de el, iar el își ține o mână lipită de ceafa mea. Mă simt ușurată, ca și când ceva șifonat ar fi fost netezit. Apoi ne dezlipim unul de altul, iar el se duce la mașina lui parcată lângă râu și eu o iau spre stația de autobuz de pe St. Aldate's.

Ajung înapoi în Marlow la opt jumate și, din obișnuință, o iau pe Bray Lane. În fața casei lui sunt mașini de poliție. Mi se schimbă mersul, ca și când aș fi devenit mai mare, mai masivă. Umerii mi se înalță. Ușa de la intrare e deschisă, iar pe hol se văd doi polițiști. Unul dintre ei face un pas spre mine, împiedicându-mă să intru. Mă apucă de mâini și mă trage înapoi în stradă. Al doilea polițist, mai tânăr decât primul, iese și el din casă și îmi spune:

— Nu te aude, nu e aici.

Polițistul mai în vârstă îmi dă drumul când ieșim de pe proprietatea lui Keith. Îi recunosc pe amândoi, sunt sergenții detectivi de la Abingdon, și știu că sunt sătui de mine și că nu au nicio obligație să-mi răspundă la întrebări.

— Nu e aici, spune polițistul mai tânăr. Strigi degeaba.

Îl îmbrâncesc, iar când se întoarce și dă să plece, îl îmbrâncesc încă o dată, făcându-l să se împiedice. Polițistul mai în vârstă mă apucă de încheieturile mâinilor și mă ține pe loc până când colegul lui intră înapoi în casă.

La capătul străzii, tisele se leagănă și par să se clatine la fiecare pas pe care îl fac. Îmi umezesc buzele cu limba. Respirația îmi șuieră în urechi și merg împleticit, ca și când picioarele ar fi prea departe de mine. Ajung la Hunters și, după ce urc treptele, mi se taie genunchii.

— Suntem într-un moment foarte delicat, spune Moretti. Ne așteaptă multe ore de interogatoriu. Avem temeiuri suficiente ca să-l arestăm, dar deocamdată nu-ți pot da alte informații.

— Dacă nu-mi zici de ce l-ați arestat, dau un interviu la presă. Am numărul unei jurnaliste de la *The Telegraph*.

— Deja am anunțat presa că am arestat un suspect. Probabil că deja au aflat pe cine, și o să le cerem tuturor celor care au informații legate de crimă să ia legătura cu noi.

— De ce a făcut-o?

— Imediat ce o să transmitem cazul Procuraturii de la Crown Court, un avocat o să-ți prezinte dovezile împotriva suspectului.

— Când?

— Cel mai devreme într-o săptămână. Depinde de interogatorii și de eventualele descoperiri din cadrul anchetei.

Mai e un singur tren care pleacă spre Londra în noaptea asta. Strada mare e pustie, dar lumina încă e aprinsă în magazinul de presă. Iau de la raft o sticlă de apă minerală, numai ca să mă duc cu ceva la teighea.

— De ce au venit polițiștii acasă la Denton? Întreb eu.

— I-a sunat soția lui, îmi explică Giles cu o voce aspră, părând că are dificultăți să articuleze cuvintele. A găsit poze cu Rachel.

— Și unde e ea acum?

— S-a dus să stea la maică-sa.

— Unde?

— În Margate.

Ca să ajung la Margate, trebuie să iau trenul până la Londra, apoi să merg câteva stații cu metroul și să iau alt tren de la King's Cross. Nu mă simt în stare să conduc. Sunt cinci stații până la King's Cross. Le știu pe de rost și, înainte de fiecare, îmi propun să cobor. Gata, s-a terminat. Poliția a arestat pe cineva. Sunt liberă. Pot, de exemplu, să cobor la Edgware Road și să iau autobuzul până la Fulham Broadway. Sau să schimb magistrala și să mă duc la film pe Notting Hill Gate. Sau să cobor la Chancery Lane și să-mi cumpăr o carafă cu vin de la crama de sub Furnival Street.

Rachel nu stă cu ochii pe mine. Nu-i pasă dacă îi stropesc casa cu benzină și îi dau foc. Nu contează. Aș putea sărbători că poliția a arestat un suspect aruncându-mă din vârful unui turn din Barbican. Aș putea sărbători că poliția a arestat un suspect adoptând un câine de la Adăpostul pentru Câini și Pisici Battersea. Nimic din toate astea nu va schimba ce i-a făcut surorii mele cu patru săptămâni în urmă.

Cel puțin așa cred. Dar poate când o să aterizez pe strada de la poalele turnului o să ne întoarcem în timp. Poate când o să completez formularul de adopție, Rachel o să intre în birou, ștergându-și palmele de blugi, apoi o să se așeze pe scaunul de lângă mine și o să spună: „L-au cotonogit bine la interogatoriu?”

Keith Denton e în arest, dar s-ar putea să nu aibă loc niciun proces sau poate că juriul nu o să-l condamne. Și chiar dacă îl condamnă, s-ar putea să primească o pedeapsă redusă și să iasă din închisoare cât încă sunt în viață. Mai ales dacă procurorul nu reușește să aducă dovezi că a premeditat totul. Nu știu dacă cuțitul era al lui Rachel sau l-a adus el. Dar ar trebui luat în considerare și ce i-a făcut câinelui, iar de fiecare dată când ar cere să fie eliberat condiționat, comisia ar vedea fotografia cu Fenno.

Când trenul ajunge în Margate, sunt frântă de oboseală. Gara e la marginea orașului. Îmi pun geanta pe umăr și o iau pe strada principală, spre un hotel demodat de pe malul mării. Urc trei etaje pe trepte acoperite cu catifea, ținând în mână o cheie care mă va duce la

un pat. Fereastra e întredeschisă și se simte miros de mare.

E prima oară când vin aici. Îmi dau seama că Paul n-are de unde ști unde sunt. Mă apropii de fereastră și trag draperia în spatele meu, să blochez reflecția camerei, și, dincolo de geam, mi se deschide priveliștea asupra orașului. Case pastelate cu acoperișuri plate, date cu smoală, lumina estompată a lămpilor cu vapori de sodiu, marea în depărtare. Ce ciudat că acest oraș există, că ar fi existat în noaptea asta chiar dacă n-aș fi venit eu aici!

Ucigașul ei e în arest. E închis într-o celulă și, înainte să adorm, îmi imaginez că îi spun lui Rachel: „A venit timpul”, după care o conduc pe un hol, răsucesc o cheie și o las să intre în celula lui. Rachel e îmbrăcată simplu și nu are nicio armă asupra ei, însă nici nu are nevoie. O să-l poată face bucăți cu mâinile goale.

Mama Natashei a venit să stea cu ei în Marlow câteva săptămâni după ce li s-a născut al doilea fiu, iar Giles mi-a povestit că în perioada aceea a stat de vorbă cu ea în câteva rânduri. O cheamă Diane Eaves. Giles nu avea adresa ei, dar am găsit-o în cartea de telefon.

A doua zi dimineață, imediat ce mă trezesc, caut un autobuz care duce la casa ei, undeva la marginea orașului. Hotărâsc să fac o plimbare până vine autobuzul. Orașul miroase a gudron și a sare, iar dinspre mare vine o ceață subțire. Străzile sunt mărginite de case cu etaj dărăpănate, lipite una de alta, și de puburi pentru pescari. Aproape toți cei pe care îi văd sunt adolescenți sau tineri de douăzeci-treizeci de ani, ceea ce îmi amintește de cartierul din Edinburgh în care se află școala de arte. Tequila, chebapuri și un studio de dans.

Ajung la marea liniștită și mohorâtă, mărginită de nisipuri întinse și monotone. Căsuțele de lemn de pe plajă sunt foarte frumoase. Fiecare e vopsită într-o culoare diferită, probabil de către unul dintre studenții la arte pe lângă care abia am trecut. Dinspre apă se apropie un banc de ceață groasă.

Oare îl vor lăsa pe Keith să doarmă? L-au interogat pe timpul nopții? Îmi imaginez că acum Moretti, care întotdeauna arată obosit, nu mai pare deloc așa. După șaisprezece ore petrecute cu un suspect

reținut, probabil că se poartă ca și când ar putea continua așa la infinit.

Mă așez pe zidul portului. Nu vreau să merg să discut cu soția lui, nu cred că voi fi în stare să mă uit la ea. Mi-e scârbă de ea. După tot ce a făcut soțul ei, a continuat să stea cu el în casă.

La capătul cheiului, e un tun cu țeava îndreptă spre ceață, ca și când din clipă în clipă ar putea să apară o navă. Nu-mi aduc aminte cine a invadat coasta asta. Mă uit la tunul învăluit în vârtejuri de ceață, ascult plescăitul apei lovindu-se de o carenă și aștept să apară un bompres.

Orice s-ar întâmpla acum, am să-l pot pedepsi. Pot să-i urc cățeaua în mașină și s-o las de izbeliște într-o pădure. Pot să-i iau copiii de la școală. „Bună, sunt o prietenă a mamei voastre, vreți să vă iau câte o înghețată în drum spre casă?” Keith n-ar ști unde au plecat ori dacă mai sunt în viață sau nu.

Urc într-un autobuz care merge spre sud, spre Ramsgate. În timp ce înaintez pe culoar, autobuzul o ia din loc, iar magazinele și casele din Margate încep să se perinde de o parte și de alta a autobuzului.

Mama Natashei Denton locuiește într-un cartier aproape de strada principală. Casele sunt ca niște cutii mici vopsite în alb, cu acoperișuri scunde, de țiglă. În grădini cresc palmieri maronii, cu scoarța zgrunțuroasă, iar antenele de televiziune înțepă aerul în toate direcțiile.

Natasha deschide ușa și, dintr-odată, simt că e absurd să apar în pragul acestei case, atât de departe de locul în care locuiește ea. Se uită la un punct de pe acoperișul din spatele meu.

— Mă duc să-mi iau haina. Nu vreau să audă și ea ce discutăm, spune Natasha, făcând semn cu capul spre interiorul casei.

Începe să vorbească abia după ce cotim pe altă stradă:

— După ce ai venit să discuți cu mine, m-am uitat în telefonul lui. Și era cât pe ce să-i spun, să-i cer scuze că m-am uitat. Nu aveam de ce să caut prin casă, poliția deja făcuse asta cu săptămâni înainte. Au întors totul cu susul în jos... Când erau mici, băieții noștri se jucau cu o placă de faianță care se slăbise. Dacă o dai la o parte, în spatele ei e o mică adâncitură. Poliția nu avea de unde să știe. Aproape m-am

convins să nu caut acolo și am așteptat toată după-amiaza înainte să mă uit. Și am găsit fotografii cu ea. Înainte să-l întreb de ele, le-am dus acasă la prietena mea. Deșteaptă mișcare, nu? M-am gândit că ar putea încerca să le ardă. A izbucnit în plâns și mi-a zis că a avut o aventură cu ea, dar că nu i-a făcut rău și că nu știe cine a omorât-o. Mi-a zis că o iubea. M-a întrebat dacă o să sun la poliție și i-am zis că nu, de dragul băieților, dar am sunat imediat ce a plecat la serviciu.

— Ai avut vreo bănuială până atunci?

— Nu. Semenii foarte mult cu ea. Adineauri, când te-am văzut, am crezut că ești ea. Am crezut că ai venit să mă pedepsești.

— Nu te-ar fi pedepsit.

— Ba cred că da, spune ea. Ar fi fost furioasă.

— Keith apărea în vreuna dintre poze?

— Nu. L-am întrebat dacă le-a furat și mi-a zis că nu. Ba chiar s-a înfuriat că mi-a trecut prin minte așa ceva. Eram în bucătărie și țin minte că m-am uitat la cuțite, dar m-am gândit că n-o să mă înjunghie – nu-și făcea griji din cauza mea.

— A fost violent în trecut?

— Nu, dar se înfurie repede.

Aveam de gând să-i spun că mi-a dat o palmă, dar nu mi se mai pare necesar. Deja e scârbită de el:

— S-a mai întâmplat ceva neobișnuit?

— După ce s-a aflat de crimă, m-a întrebat când am văzut-o ultima oară pe Rachel. I-am zis că pe apeduct, în treacăt, dar a vrut să afle toate detaliile. Cu ce era îmbrăcată, ce a zis, unde se ducea. M-am gândit că era în stare de soc.

O femeie cu un căruș se apropie de noi, iar după ce trece, Natasha continuă:

— Va trebui să ne schimbăm numele. Nu vreau ca băieții să crească cu stigmatul ăsta.

— Probabil că așa e cel mai înțelept.

Nu știu cum să ies din cartier, așa că mă conduce înapoi la strada principală, ca printr-un labirint. Aștept autobuzul spre Margate. Natasha mi-a zis că avea să se mute, poate în străinătate, pentru binele băieților ei. Mă întreb dacă e vreo parte din ea care găsește povestea asta captivantă. Nu mi-a lăsat impresia că ar fi fost fericită,

iar acum poate să ia totul de la capăt, să-și facă o viață care să i se potrivească. Nu mai e împovărată de obligațiile de până acum. Mi-o imaginez în săptămânile de dinainte de crimă întrebându-se: Asta e tot? Așa o să fie lucrurile mereu? Iar acum răspunsul e nu.

A doua zi dimineață, iau trenul înapoi spre Londra. Ceea ce aseară părea desăvârșit și pitoresc – un șopron, un copac –, acum e anost, subred, lipsit de culoare. Câmpurile sunt terne, vopseaua caselor, spălăcită, iar cerul, alburii. După ce trecem de Faversham, îl sun pe Lewis.

— Soția lui crede că el a omorât-o.

— Da, știu. Se pare că o să-l punem sub acuzare, Nora.

Mă întreb dacă poliția i-a spus tatei că a arestat un suspect. Sper să nu mai reușească să dea de el. Nu cred că am să fiu în stare să-l ajut să vină și să plece de la tribunal, să-l văd cum se foiește în scaun. „Mă cuprinde furia. Unde e familia mea? mă întreb în sinea mea. Unde e familia mea?”

Detectivii și un procuror de la Procuratura de la Crown Court vor întocmi cazul împotriva lui Keith Denton. Lewis îmi spune că dosarul va ajunge la tribunal numai dacă acuzarea are șanse mari să câștige.

Îmi povestește că în următoarele zile o să fie examinată soliditatea probelor și o să fie studiate strategiile pe care le-ar putea adopta apărarea. Poliția va prezenta circumstanțele crimei, precum și detaliile irelevante pentru proces, dar care ar putea câștiga juriul de partea acuzării. Și abia după aceea procurorul va decide dacă se va înfățișa cu dosarul la judecător.

Hotărâsc să aștept veștile despre caz în Marlow. Deja sunt nerăbdătoare. Într-o cameră din Abingdon, cineva va sta la birou cu un dosar în față și va hotărî ce se va întâmpla mai departe. Nu pot merge să stau de vorbă cu această persoană. N-o pot ruga să înceapă procesul.

La Hunters, găsesc pe internet numele celor vreo zece procurori din Oxford care ar putea să se ocupe de cazul lui Rachel și mă gândesc să iau legătura cu ei. Mă întreb câte cazuri aduce anual în fața tribunalului Procuratura din Oxford. Ce se întâmplă dacă pierde unul? O zi proastă, ceva de băut după serviciu sau, în cel mai rău caz, o pată pe CV.

Dar nu găsesc adresa niciunuia dintre ei. Nu vor ca anumiți

oameni să afle unde locuiesc. Dar aş putea să-i urmăresc până acasă când pleacă de la Procuratură sau de la secția de poliție din Abingdon. Îmi închipui bufnitura unei portiere și pantofii lor lustruiți tocănind pe trotuar, apoi îi urmez pe poarta casei lor și îi abordez: „Scuzați-mă...”

Nu m-ar asculta, iar disperarea mea n-ar face decât să înrăutățească lucrurile. Nu pot face nimic pentru ea. Îmi aduc aminte de greutatea trupului ei în brațele mele. Orele se scurg greu. Au șapte zile să ia o decizie. Lewis o să mă sune să-mi spună ce au hotărât, și încerc să nu văd peste tot semne prevestitoare.

Fac șase ore cu mașina până în Polperro, iar când ajung acolo, deja e întuneric. Parchez pe o stradă îngustă și abruptă din spatele hotelului Crumplehorn și iau cutia cu cenușă de la picioarele scaunului din stânga. Mi-aș fi dorit ca totul să fie altfel, să fie înmormântată cu un sicriu purtat pe umeri. N-ar trebui să pot ridica singură cutia, dar pot, și merg cu ea pe străduțele pavate până la Green Man, un hotel văruiat în alb de lângă port, unde o să mă cazez în noaptea asta.

Mâine în zori, o să împrăști cenușa în golfulețul din spatele casei în care am stat împreună. Am ales Cornwallul pentru că aici avea de gând să se mute înainte să moară. Deja închiriasse un apartament în celălalt capăt al comitatului. Am adresa din St. Ives, dar cred că dacă m-aș duce să-l văd, s-ar frânge o ultimă barieră înăuntrul meu și nu știu cum ar fi lucrurile după aceea.

Nu reușesc să mă gândesc la cenușa din cutie ca la cenușa ei. Mă simt ca și când Rachel ar fi lăsat cutia în grija mea și mi-e teamă ca nu cumva să pătesc ceva înainte să îndeplinesc sarcina care mi-a fost încredințată. Pe autostrada M5, îmi era teamă să nu fac un accident, iar acum, când dau colțul și îmi apare în față Green Man, sunt sigură că o să ia foc cu mine înăuntru. N-ar fi cel mai rău lucru. Cenușa ei tot ar ajunge în ocean, zburând odată cu cenușa hotelului, în fâșii lungi de fum.

Înainte de zorii zilei, iau cutia și mă duc pe cheiul pavat cu dale de piatră. În port, fluxul a ridicat iahturile, care se leagănă pe suprafața argintie a apei, cu inelele pânzelor zăngănind pe catarge. Acoperișurile cu olane par să strălucească în întuneric. Cerul începe să se lumineze la răsărit. Ocolesc portul interior și văd siluetele negre ale celor doi pini-umbrelă.

Pornesc pe poteca de coastă care urcă de-a lungul falezei. Când ajung în punctul cel mai înalt, mă întorc și mă uit spre orașelul de la poalele stâncii. S-au aprins mai multe lumini, iar din coșuri se ridică suvițe de fum. Mă uit la casa pescarului, aproape imposibil de distins

printre pietre, și la cele două case comerciale, una albă, cealaltă maro-închis, deși în semiîntunericul de acum, cea albă pare albastră, iar cea maro, neagră.

Nisipul de pe potecă scrâșnește sub cizmele mele. Vântul foșnește printre pinii-umbrelă de pe promontoriu. Coasta nu e cu mult diferită față de cum e vara, pentru că e acoperită cu vegetație veșnic verde. Ascult bubuitul valurilor la baza stâncii.

După aproape un kilometru, poteca ocolește familiarul stejar alb, ale cărui crengi scârțâie ca o ușă neunsă.

Urmează încă o porțiune de drum, una mai scurtă, apoi apare o casă așezată la mică distanță de potecă, pe marginea stâncii. Casa noastră! Mi-a fost teamă că nu am s-o mai găsesc aici.

Casa e goală. Proprietarul locuiește la Londra în cea mai mare parte a anului. Într-un copac de la marginea proprietății încă atârnă câteva geamanduri colorate. Văd dușul în aer liber, cu robinetul pătat de mucegai, cu ușa șubredă închisă. Și culmea de rufe – o sârmă întinsă între doi stâlpi de lemn dați cu var. În lumina de acum, sârma nu se vede, iar cleștii par să plutească între stâlpi, pe fundalul mării. Îmi aduc aminte cum îmi puneam costumul de baie la uscat, cu părul ud, îmbrăcată cu o rochie albastră, presărată cu flori albe.

Sentimentul de familiaritate mă poartă către veranda din spatele casei, care dă spre mare, dar apoi se estompează, așa că, în timp ce mă uit la casă, mă gândesc și la decizia procurorului, pledând cauza lui Rachel, și îmi aduc aminte că plănuiam să ne întoarcem amândouă aici. Voiam să ne facem vacanțele în casa asta mulți ani, până la bătrânețe.

Treptele săpate în piatră dispar după marginea stâncii și mi-o imaginez pe Rachel urcând spre casă. Într-o vară din viitor, de peste patruzeci de ani. Cu marea sub ea, cu râulețele care brăzdează versantul stâncos. O bătrână extraordinară, cu părul ud după o baie matinală în mare. Pune mâna pe balustradă și se uită după sora ei, după copiii și nepoții ei, să vadă dacă îi iese cineva în întâmpinare la marginea peluzei.

Traversez peluza umedă și cobor cele șaptezeci și una de trepte până la plajă. Îmi scot încălțărilor și șosetele. Aștept până ce soarele se ridică deasupra promontoriului dinspre est, apoi scot capacul cutiei și

mă apropii de valuri. Apa rece ca gheața îmi înțeapă pielea și îmi udă blugii. Împrăști cenușa cu mâna în apă. Vântul adie ușor și nu se întâmplă lucrurile de care mă temeam. Mare parte din cenușă se scufundă, iar particulele care rămân la suprafață sunt înghițite de următorul val. Lumina soarelui se revarsă în golfuleț, colorând valurile și cei câțiva nori de la orizont. Îmi ia o vreme să-mi dau seama că mă simt dezamăgită. Speram din tot sufletul să primesc un semn de la ea.

Când termin, mă aplec să mă spăl pe mâini și să clătesc cutia. Îmi țin mâinile în apa limpede și rece mai mult decât trebuie, mult după ce s-a dus și ultima particulă de cenușă.

Înapoi pe verandă, îmi scutur cu o mână nisipul și apa de pe picioarele învinețite. Îmi pun șosete de lână și îmi cobor peste ele manșetele blugilor uzi. Îmi clănțane dinții. Mintea mi-e goală. Rachel s-a dus.

Îmi închei fermoarul hainei până la bărbie și mă legăn în față și în spate. Mi-e atât de frig, încât ocolesc casa și mă duc la dușul în aer liber. Ce bine ar fi să-mi scot șosetele și blugii uzi și să mă bag sub un jet de apă fierbinte! Învârt robinetul, dar nu se întâmplă nimic. Probabil că apa e oprită ca să nu înghețe conductele.

Mă întorc pe verandă, unde e cea mai multă lumină. O să se facă mai cald pe măsură ce se înalță soarele. În spatele meu sunt camerele în care Rachel a dormit, a gătit și a citit timp de trei săptămâni. Cât am stat aici, Rachel a citit Clarice Lispector, iar eu am pendulat între John Fowles și romanele polițiste cu iz de mușcal din biblioteca de sub scară. În fiecare dimineață, una dintre noi se ducea la brutărie să ia croasanți cu migdale, iar eu îl mâncam pe al meu aici, pe verandă, cu cartea în mână. Rupeam colțul croasantului și lingeam marțipanul. În fața mea, valurile brăzdau oceanul până la orizont.

Noaptea, mă uitam la stele, din hamac, și eram înfricoșată de dimensiunile universului, cum nu mai fusesem din copilărie. Rachel se întindea lângă mine în hamac, cu capul la celălalt capăt, cuprinzându-mi cu un braț picioarele încălțate cu șosete și trăgându-și o pătură peste piept, după care ne uitam împreună la cer.

Era bine să fiu atât de speriată. Oceanul era foarte întins, la fel și

universul. Care cuprindea oceanul. Precum și alte planete și oceanele de pe acele planete. Frica făcea ca ritualurile domestice să fie mai plăcute. Croasantul cu migdale, romanul polițist, dușul în aer liber. Iată, îmi spuneam, fac un duș în univers.

Cât am stat aici, mi-am dorit ca vacanța să dureze la nesfârșit, dar m-am și gândit deseori la plecare. Îmi doream mereu să rămân și, în același timp, să mă întorc acasă.

— Ce-ți place cel mai mult în Cornwall? am întrebat-o.

Dar nu asta voiam s-o întreb. Voiam să-mi spună ce îi plăcea cel mai mult pe lumea asta.

În Polperro, păsările se învârt deasupra navelor din portul interior. Pe punți, câțiva bărbați fumează în timp ce se pregătesc să iasă în larg. Le ascult vocile și zăngănitul inelelor de pe catarge. Hotărâsc să rămân în Cornwall următoarele patru zile. N-am niciun motiv să mă întorc în Oxford până la decizia procurorului, care urmează să se pronunțe în cel mult cinci zile.

În următoarele patru zile, m-am purtat ca și când încă i-aș fi împrăștiat cenușa și ar fi trebuit să vizitez doar locurile din regiune care îi plăceau ei. Ceea ce înseamnă că am condus mult.

Am fost să văd râurile Fowey, Fal și Helford. Am mâncat la St. John's în Fowey, la apus, în timp ce ferestrele care se vedeau peste estuar, în Polruan, se transformau în dreptunghiuri de alamă strălucitoare. Am comandat ce ar fi comandat ea, adică păstrăv-curcubeu. Mi-a fost mai greu să hotărâsc ce să beau, iar dintre cele trei băuturi preferate ale ei am ales un Bordeaux alb.

Am fost la Frenchman's Creek. Am vizitat Cadgwith, un orașel pescăresc. Am încercat să găsesc cascada din Peninsula Șopârlei de care mi-a povestit ea, dar n-am dat de ea. Poate secase. Și nimeni dintre cei pe care i-am întrebat nu auzise de un far vopsit în roz-închis. Poate Rachel a greșit culoarea, sau poate eu am reținut greșit. Am fost la Porthgwithden și am găsit dugheana de unde și-a cumpărat turte cu unt.

Am vizitat Redruth. Am vizitat Lostwithiel și Padstow. Am traversat golful cu feribotul. Era un tipar pe care l-aș fi putut urma toată viața. Aș fi putut să merg la nesfârșit pe urmele ei. Aș fi putut să vizitez pensiunea unde a stat în Grecia și să încerc să dau de bărbatul pe care l-a cunoscut acolo. I-a pierdut numărul când a luat trenul spre nord, ceea ce i s-a părut o binecuvântare camuflată, dar poate că nu era așa.

Unul câte unul, aș fi putut să-mi înlocuiesc gusturile cu ale ei. Nu-mi plac midiile, de exemplu, dar mi-am comandat o porție într-un restaurant din Cadgwith care îi plăcea ei și le-am mâncat pe toate. Aș

fi putut să mă culc cu bărbații cu care s-ar fi culcat ea. Ba chiar aş fi putut să mă fac asistentă. Nu că aş avea acum vreo carieră.

Și poate chiar asta aş face, dacă Rachel ar fi la închisoare. Dacă în ziua aceea n-ar fi fost omorâtă, ci ar fi omorât ea pe cineva. Aş face ce și-ar dori ea să fac, apoi i-aş povesti în detaliu. Ni se întâmpla deseori să ne încurcăm amintirile între noi. Ceea ce era de înțeles, dat fiind că vorbeam atât de mult.

În ultima noapte, am vizitat Mousehole, iar în timp ce conduceam pe drumul de întoarcere a început să ningă. În Cornwall nu ninge aproape niciodată, și mi-am ținut respirația, sperând să nu se oprească. Am traversat peninsula, conducând printre dealuri.

La marginea unui oraș pe care nu-l mai văzusem până atunci, era o benzinărie Esso de modă veche, cu două pompe înguste și cu panouri luminoase deasupra. Fulgii pluteau prin benzinăria pustie. Drumul umed era negru în centru și alb pe margini, unde zăpada era neatinsă. Fleșa unei biserici gotice era aproape invizibilă pe cerul întunecat. Firma luminoasă a unui magazin auto strălucea lângă benzinărie, iar alte două firme, al unui service auto și al unui centru comunitar, atârnavă în cârlige de fier forjat pe laturile clădirilor. O mașină veche stătea cu farurile pornite – erau faruri semisferice, montate pe apărătorile curbate ale roților din față.

Imediat ce trec podul peste râul Tamar, îmi vine să mă întorc. Aş vrea să-mi continui plimbările prin Cornwall. Ar fi o viață frumoasă. Aş putea vizita Frenchman's Creek pe timp de furtună. Aş putea găsi farul roz-închis. După o ploaie torențială, sigur ar apărea o cascadă undeva în Peninsula Șopârlei. O fâșie de apă argintie apărută din senin, revărsându-se peste o muchie înverzită, pe versantul întunecat al unei trecători.

Aş putea comanda scoici albe la St. John's. Îi plăceau aproape la fel de mult ca midiile și îi era greu să aleagă între ele.

Podul trepidează sub cauciucuri. Sub el, la mare distanță, bucăți de gheață și fulgi de zăpadă plutesc pe apă. În fața mea se întinde comitatul Devon. Aş vrea să rămân în Cornwall, dar Rachel nu a fost arestată, nu e la închisoare, și n-am să-i pot povesti niciodată

amintirile mele.

Pe măsură ce înaintez spre est, calmul ultimelor patru zile e înlocuit de groază. Procurorii vor anunța mâine ce decizie au luat. Îmi tot spun că ar trebui să sun pe cineva să mă asigur că încadrarea nu e schimbată din crimă în omor prin imprudență. Tot fac calcule pe baza diferitelor pedepse minime pe care le-ar putea primi, ca să aflu ce vârstă o să aibă când o să iasă din închisoare, ce vârstă o să am eu.

Conduc spre casa lui Keith Denton. Îmi imaginez că cineva știe unde mă aflu. Îmi imaginez că am fost special antrenată și că instructorii mei stau într-o vilă de piatră, femeii zvelte în costume negre, cu țigări între degete, și bărbați cu trabucuri uitându-se pe geam cum plouă, șefii mei, coordonatorii acțiunilor mele de spionaj.

Casa căptușită cu șindrilă pare să fie goală. Natasha și cei doi băieți probabil că încă sunt în Margate, iar Keith e la secția din Abingdon, dacă nu cumva l-au mutat în arestul din Oxford. Căteaua n-a ieșit la ușă în Margate, așa că mă întreb dacă au dus-o la adăpostul pentru câini sau dacă Natasha deja a dat-o cuiva, ca să-l pedepsească pe Keith.

Pe pietriș, acolo unde își parca el duba, se vede o pată. Mă uit îndelung la ea, deși știu că sunt ridicolă, n-are cum să fie sângele ei. Probabil că e o pată de motorină sau de ulei. Mă aplec și iau o mână de pietriș – are un puternic miros de petrol.

Când mai am câțiva pași până la ușa de la intrare, din casa alăturată iese un bărbat, și ne uităm unul la altul. Are vreo patruzeci de ani. E ras în cap și poartă un hanorac. L-am mai văzut în oraș, dar nu știu unde. Își mută greutatea de pe un picior pe altul, fără să-și ia privirea de la mine. După câteva clipe, o ia din loc, apropiindu-se de stradă. Respir ușurată. Oare m-ar fi oprit dacă Keith ar fi fost acasă sau dacă aș fi avut la mine un ciocan înfășurat într-o pungă?

După ce vecinul cotește pe Redgate, mă apropiu de ușă. Deschid cutia poștală și mă uit prin scrisorile primite în ultimele zile. N-a venit nimic personal pe numele lui Keith, niciun plic cu adresa scrisă de mână. Hotărâsc să continui să-i verific corespondența câtă vreme e în arest, în caz că primește ceva care ar putea fi util.

În grădină nu e mare lucru. O magazie și un cireș, care în primăvară se va umple de flori albe sau roz. Într-un colț, o stivă de cutii. Mă apropiu de ele și trag de un sertar. Sunt stupi – cine ar fi crezut? Mă uit la fagurii uscați și la rășina albă și mi-l imaginez pe Keith ducându-se acasă la Rachel cu un zâmbet stupid și o bucată de fagure proaspăt, plin cu miere, înfășurat în hârtie. „M-am gândit că o să-ți placă.” Deschid încă un stup și scuip în el.

Lângă ușa din spate e un coș de gunoi. Poliția sigur a căutat și în gunoi acum câteva săptămâni, dar mă întreb dacă polițiștii au căutat și după ce l-au arestat. Sticle de vin alb și cutii de Strongbow. Nu și de bere Tennent's Light. Deocamdată, nicio dovadă că el o urmărea de

pe creasta dealului. Pun sticlele și cutiile înapoi în coș cu grijă, să nu atrag atenția vecinilor.

A avut o aventură cu ea sau făcuse o fixație pentru ea, sau poate o combinație între ele. O urmărea de pe deal, s-a oferit s-o ajute cu reparații prin casă și i-a furat fotografiile. El nu apărea în niciuna, deci erau niște amintiri ciudate ale relației lor.

Îmi împreunez mâinile în dreptul ochilor și mă uit pe fereastră. Se vede că e o bucătărie de familie. Dacă au avut o aventură, Rachel n-ar fi venit niciodată aici.

Ar fi avut multe alte locuri de întâlnire. S-ar fi văzut în hoteluri izolate din satele învecinate sau la hoteluri din Londra, ba chiar și din Oxford. Mi-i imaginez pornind pe apeduct la momente diferite și, departe de sat, după aluniș, îndepărtându-se de potecă și sărutându-se sub un copac.

Mi-o pot închipui pe Rachel având o aventură, dar nu cu el. Keith nu mi se pare persoana potrivită. Nu mi-o imaginez făcând ceva riscant sau disperat pentru el, și în plus, Rachel l-ar fi urât pentru că își înșela soția.

Cu cât mă gândesc mai mult la povestea asta, cu atât mi se pare că nu era genul ei. Nu i-ar fi plăcut ascunzișurile, nici obsesia euforizantă a unei aventuri. Iluziile celor din jur o scârbeau.

Alice a avut o aventură cu unul dintre profesorii noștri și nu mi-o pot imagina pe Rachel făcând vreunul dintre lucrurile pe care le-a făcut ea; de exemplu, să se ducă la el acasă și, văzând că era acasă cu familia lui, să-i spună să se întâlnească după colț și să și-o tragă în mașina ei. Profesorul era nebun după ea. Când Alice a pus capăt aventurii, el i-a zis:

— Dar urma să mergem la mare împreună.

Mie mi-a părut rău pentru el, dar nu și lui Rachel.

— Un idiot jalnic.

Nu înțelegea de ce continua să-și mintă soția, în loc să se despartă de ea.

Cred că Rachel l-a făcut pe Keith să se simtă ca un caraghios. Cred că l-a făcut să se simtă ca un caraghios într-un moment în care Keith nu și-a mai putut reveni, în care deja își făcuse speranțe prea mari. El i-a propus ceva, iar ea a râs de el sau pur și simplu l-a refuzat, însă era

probabil prea târziu, deja era foarte importantă pentru el.

Cred că după aceea Keith s-a dus acasă. A făcut duș, iar apoi și-a spălat hainele. I s-a părut că e mai sigur s-o facă acasă decât oriunde altundeva. Probabil că a lăsat urme peste tot, în conducte și în podele. Poliția n-a căutat dovezi cu suficientă atenție. Trebuie să fie pe undeva, în conducte, și ar fi trebuit să întoarcă toată casa cu susul în jos ca s-o găsească.

Înainte să părăsesc proprietatea, mă duc la magazie, iau foarfeca de grădină și tund cireșul până nu mai rămâne mare lucru din el.

Mă duc la Duck and Cover, dar nu aflu nicio noutate. Barmanul îmi spune că, din câte se știe, Keith încă n-a fost eliberat. Zăpada începe să cadă peste oraș și ne întoarcem amândoi spre ferestre să ne uităm la fulgi. Ninge abundent, nu ca în Cornwall. Casele cu grinzi de lemn de vizavi par pentru o clipă străvechi, iar oamenii de pe trotuare au trăsăturile precise și privirile grele ale oamenilor din tablourile de demult. Ochii lor negri și serioși se ridică spre cer, apoi se uită peste stradă, în direcția noastră, să vadă ce a făcut deja zăpada și ce urmează să facă.

A doua zi dimineată, la bibliotecă, iau din raft un roman francezesc contemporan despre o femeie care își omoară doctorul. E genul de carte de care m-am tot ferit până acum. Femeia îl înjunghie. Și totuși, încep s-o citesc, mai întâi în picioare, apoi stând pe un scaun. E un fel de antidot.

Naratoarea locuiește lângă Gare de l'Est și comite crima pe Rue de la Clef. Apoi duce cuțitul în fostul ei apartament din arondismentul șase. Romanul e scris într-un ritm alert și limpede, care mi se pare tipic francezesc. Sper să scape nepedepsită.

Mi-e teamă că bibliotecarul, băiatul cu ochelari rotunzi, nu-mi va da voie s-o împrumut. Se va uita la ea și îmi va spune: „N-ar trebui să citești așa ceva.”

Dar nu se întâmplă asta. Plec cu romanul la hotel și îl termin în cameră. Spre sfârșit, îmi dau seama că mi-am imaginat-o pe Rachel în locul naratoarei.

În timp ce recitesc anumite pasaje din carte – cel de la Gare du Nord, cel din amfiteatrul roman –, mă sună Lewis și îmi cere să cobor. Nu asta mi-aș fi dorit să fac în clipa când mă va suna să-mi spună decizia procurorului, întâi de toate, mi-aș fi dorit să fiu afară. În schimb, citesc despre o femeie care aruncă dovezi în Sena.

Mi se strânge stomacul. Îmi iau pe mine haine curate și îmi împletesc părul, ca și când asta m-ar ajuta să par serioasă și docilă.

Cobor treptele mochetate și trec pe lângă tabloul cu vânătorii în roșu. Simt cum îmi bubuie inima în piept. Lewis mă așteaptă în stradă, sprijinit de o mașină fără numere de înmatriculare. Are o față neutră, dar aștept ca expresia să i se schimbe. Îmi cuprind trunchiul cu brațele, să nu-mi mai fluture puloverul în bătaia vântului.

— Nora, începe el, și înțeleg imediat din tonul lui. Procuratura n-o să-l trimită în judecată pe Keith Denton.

— Dar a fost acolo. A furat fotografiile cu ea. N-are alibi.

— Nu e suficient. Nu avem nicio probă criminalistică împotriva lui.

Lewis îmi deschide portiera. Îl urmăresc prin parbriz ocolind botul mașinii – un bărbat înalt și frumos, într-o haină lungă –, și mă întreb dacă se bucură de aceste câteva secunde de singurătate înainte să se așeze la volan, lângă mine.

Nu pornește motorul. Nu mergem nicăieri. Nu trebuie să stau de vorbă cu un procuror sau să asist la înfățișarea lui în fața unui magistrat, deși nu știu dacă astea sunt lucrurile pe care le-aș fi făcut dacă decizia ar fi fost diferită.

— Unde e?

— Nu știu. A fost eliberat azi-dimineață de la St. Aldate's.

— Ați verificat gurile de scurgere de la el din casă? întreb eu, înfrângându-mi impulsul de a mă răsuci în scaun.

— Da, când l-am interogat prima oară.

— Ce aveți de gând să faceți?

— Dacă nu descoperim dovezi noi, ancheta o să-și piardă prioritatea.

— Ceea ce deja se întâmplă, nu?

— Da. Momentan, avem resurse limitate, spune el.

Ceea ce înseamnă că a avut loc o nouă crimă lângă Abingdon.

— Are legătură cu cazul ei?

— Nu. Doi bărbați au fost omorâți la un depozit din Eynsham. Pare să fie o crimă motivată de ură.

Moretti o să rezolve repede cazul, îmi spun în sinea mea. O consolare pentru conștiința lui.

— Mai puteți să-l acuzați o dată? Sau acum are imunitate?

— Da, putem, dacă avem dovezi noi și solide, spune el. Dar nu se întâmplă des.

Keith a fost eliberat acum câteva ore. M-aș fi putut întâlni cu el pe drumul de la bibliotecă la hotel, când credeam că era în arest. Un gând care mă face să râd. Lewis își trece palmele peste față.

— Crezi că el e criminalul?

— Nu știu.

Aș vrea să spună da, deși n-ar face decât să-mi sporească furia. Să fie de vină lenea procurorilor? Oare n-au vrut să-și sporească volumul de muncă? Sau să fie din cauza banilor? Oare sunt prea puțini judecători și tribunale în țară? Îi spun toate astea lui Lewis, iar el îmi

răspunde:

— Sau poate să fie decizia morală de a nu pune un om nevinovat să treacă printr-un proces.

— Ce-ți spune intuiția despre el?

— Pe ce bază?

Se simte tensiune în vocea lui. Mă întreb dacă a fost și el în Eynsham noaptea trecută. Oare ce o fi văzut acolo?

— Dacă ai fi obligat să hotărăști...

— Nora, nu știu, spune el, sprijinindu-și capul în palmă. Ar trebui să nu mai vorbești cu el. Vrea să obțină un ordin de protecție împotriva ta.

Acum, cazul nu se va mai rezolva. Oricum, nu formal, nu cu o condamnare. Nu va avea loc un proces. Detectivii din Abingdon sunt în primele patruzeci și opt de ore ale unui nou caz. Lewis o să plece în curând, iar Moretti o să se pensioneze anticipat. Amândoi o să plece chiar anul ăsta, îmi spun în sinea mea. Nu din cauza lui Rachel. Nu cred că vreunul dintre polițiști o să fie bântuit de cazul ei. Mi-aș dori să fie, pentru că poate așa ar exista șanse să fie rezolvat. Dar probabil că nu e cel mai grav sau mai trist caz cu care s-au confruntat. În mintea lor se vor întipări alte victime. Copii, poate.

Keith Denton e liber. Mi-l închipui venind acasă și punând ordine în lucruri după ce au plecat brusc de-acolo atât el, cât și soția lui. Mă întreb dacă și-a întocmit o listă cu lucrurile pe care le va face ca om liber. O halbă de bere, o plimbare pe dealuri.

Bărbatul absolvit de vină. Prietenii lui și întreg orașul se vor aduna în jurul lui. Vor vrea să afle cum a reușit să scape. Toată lumea știe că sistemul are hibe. Cel puțin câțiva dintre miile de oameni care ispășesc pedepse pentru crimă sunt nevinovați, iar el fusese la un pas să li se alăture. Lumea din oraș va accepta bucuroasă că e nevinovat. E mai bine ca făptașul să fie un străin decât cineva care a fost la ei în casă.

Mă așez la o masă de lemn în față la Hunters și ascult știrile la căști. Îmi scapă câteva cuvinte și încerc să-mi dau seama ce o fi spus reportera. Sunt atât de concentrată, încât îmi ia câteva secunde să înțeleg ce se întâmplă în fața mea – Keith apare de după colțul unei clădiri.

Îmi scot căștile din urechi, iar el se trânteste pe banca din fața mea. Din căști se aude o voce foarte slabă, dar nu opresc radioul, ca și când persoana din studio va putea auzi dacă mi se întâmplă ceva. Keith stă cu mâinile în buzunare și nu-mi dau seama dacă are vreo armă la el. În clipa asta, nu ne vede nimeni.

— Tu ai omorât-o, spun eu, și vocea pare să nu fie a mea, ci a lui Rachel.

Keith clatină din cap, fie ca să mă prevină să mă opresc, fie ca să mă corecteze.

— Vrei să-ți spun ce nu înțeleg? spune el, uitându-se la îmbinarea a două scânduri. Că nu s-au gândit niciodată la tine.

— Ce vrei să spui?

— Ai fost în casă cu Rachel. A venit poliția, te-au găsit așteptând afară, plină de sânge, dar nu te-au arestat.

— Eu am găsit-o.

— Dacă într-adevăr ai găsit-o tu, atunci primul gând care ți-ar fi trecut prin minte ar fi fost te îndepărtezi de casă. Ai fi luat-o la fugă spre vecini sau pe șosea. N-ai fi așteptat acolo, pentru că poate ucigașul încă era în casă. Asta dacă nu cumva tu ai făcut-o.

— Nu gândeam limpede în clipa aia, spun eu.

Trupul lui Keith e moale, ca și când n-ar fi în stare să stea ca lumea pe bancă.

— Unul dintre pompieri mi-a zis că te-a urmărit și că n-ai plâns. Și mai e și câinele. Asta chiar nu pot să-nțeleg. Tu zici că a fost un intrus, cineva care a intrat în casă prin efracție, a omorât un ciobănesc german dresat pentru protecție. Nu-mi dau seama cum ar putea cineva să facă asta fără să se aleagă cu răni grave, dar, oricine l-ar fi omorât, e limpede că n-a sângerat deloc.

— De unde știi?

— Presupun. Nu mi-au cerut o probă de sânge. Cred că i-ai tăiat gâtul câinelui în timp ce dormea.

— Poliția m-a eliminat dintre suspecți.

Îmi aduc aminte că Moretti m-a întrebat dacă era normal să fiu acasă la Rachel la ora aceea. Deci atunci mă considera suspectă.

— De ce? întreabă Keith.

— Nu știu. N-au găsit niciun cuțit asupra mea.

— Rachel sigur avea un cuțit în bucătărie, nu? Pe care apoi l-ai spălat sau l-ai ascuns, spune el, după care ridică privirea. Acum o să fii tu anchetată. Detectivii știu ce ai făcut și de ce ai făcut-o.

— Nu i-aș fi făcut rău niciodată.

— Ai fi aruncat cu o sticlă în capul ei?

— De unde știi asta?

Pufnește.

— De unde dracu' crezi? Ce anume te face să fii atât de sigură că eu am omorât-o?

Clatin din cap, iar el continuă:

— I-ai rupt nasul.

Nu-l contrazic. N-am știu niciodată dacă nasul i s-a rupt din cauza mea sau de la ce a îndurat câteva ore mai târziu.

— Ai furat fotografii de la ea, spun eu.

— Ba nu! Rachel mi le-a dat. Mă iubea.

Râde când îmi vede expresia.

— Mereu zicea că ești o nenorocită.

Partea a treia $\approx$ VULPI $\approx$

Ne-am încăierat la petrecere. După ce am jucat „Niciodată”, înainte să urc la etaj, lăsând tot ce era jos învăluit într-o ceață întunecată. Rachel m-a luat peste picior, eu am ripostat, iar apoi am ieșit îmbrâncindu-ne pe ușa din spate și am început să țipăm una la alta pe peluză. Rafe a spus că o să sune la poliție și o să raporteze cearta ca pe un caz de violență domestică. A zis-o în glumă, însă apoi Rachel i-a spus ceva despre mine, iar eu am luat berea din mâna lui și am aruncat-o spre ea. Sticla a lovit-o în față, iar Rachel a icnit și s-a aplecat de mijloc.

Mi s-a pus un nod în stomac, dar Rachel a ridicat privirea și a izbucnit în râs, cu sângele șiroindu-i pe față. Era limpede că ea câștigase. Dovedisem că avea dreptate. Încă râdea când am intrat în casă.

Băieții au avut grijă să mă țină departe de Rachel tot restul nopții. Se înghesuiau în jurul nostru și glumeau cu noi, ca și când am fi fost boxeri. Se prefăceau impresionați, dar în sinea lor își spuneau că suntem nebune, un coșmar, la fel ca Ali Ross, care la ultima petrecere spărsese toate geamurile de la mașina iubitului ei.

În zorii zilei, Rachel s-a aplecat deasupra mea și m-a întrebat:

— Nora, vii cu mine sau mai rămâi?

— Mai rămân.

Ne-am certat la majoritatea petrecerilor din vara aceea, de fiecare dată când beam suficient – ceea ce se întâmpla mereu – și când nu eram prea ocupate să agățăm vreun băiat. Ne certam fără nicio reținere, așa cum prietenele noastre se certau cu mamele lor, și de obicei din nimicuri.

Iar pe drumul de întoarcere acasă respectam de fiecare dată același tipar idiot. Mai întâi o tăcere ranchiunoasă, apoi acuze legate de cearta de dinainte, atâta că ne jigneam mai puțin. Când ajungeam în centrul vechi al orașului, una dintre noi spunea:

— Nu mai am chef să vorbesc despre asta.

Și mergeam în tăcere, pline de furie, trecând pe lângă biserica normandă, apoi pe lângă brutărie, lipăind cu sandalele pe trotuar. Mă scotea din sărite că pășeam în același ritm, deși nu voiam. Ne uitam

în direcții diferite, ca un Janus posomorât.

A patra etapă începea de obicei către capătul străzii principale. Una dintre noi făcea o remarcă, de cele mai multe ori despre petrecere și despre o prostie făcută sau spusă de cineva. Această etapă presupunea noi acuze, precum și câteva scuze foarte vagi, precum:

— N-am crezut că o s-o iei așa.

Începeam să ne plictisim. Cerul cu strălucire de neon și înfățișarea stranie a orașului în zorii zilei ne acaparau încetul cu încetul atenția. Când ajungeam în cartierul nostru, cearta deja era încheiată.

Mi-o amintesc foarte bine pe Rachel la șaptesprezece ani, cu o șuviță de sânge prelingându-i-se pe buze, râzând de mine.

Am crezut că dacă pleacă singură acasă, s-ar putea să se mai gândească la ce a zis despre mine și o să-i pară rău. Acum mi se pare incredibil că nu-mi mai amintesc ce mi-a zis de m-am supărat atât de tare.

Keith știe de încăierarea noastră și știe că Fenno era antrenat pentru protecție. Cea mai simplă explicație e că știe lucrurile astea de la ea. Pentru că au avut o aventură sau pentru că între ei s-a înfiripat o prietenie pe care el a luat-o drept aventură. Ce mi s-a părut ciudat a fost că, atunci când a venit să stea de vorbă cu mine, s-a purtat ca și când aventura lor ar fi dovedit că era nevinovat. Dar mie mi se părea că, dimpotrivă, ar fi putut dovedi contrariul.

Important este că acum Keith se gândește că a scăpat. Își închipuie că e în siguranță. S-ar putea gândi, la fel ca mine, că nu poate fi pus sub acuzare de două ori în același dosar. Îmi închipui că se simte foarte ușurat după ce era cât pe ce să ajungă la închisoare. O să-și trăiască restul zilelor ca om liber. Când o să se plimbe din nou pe apeduct, îmi imaginez că o să aibă impulsul de a îngenunchea să sărute pământul. O să stea la el acasă, o să meargă în puburi și o să meargă cu mașina. Probabil că a început să-și facă planuri pentru anii pe care îi mai are de trăit – să călătorească, să doarmă pe săturate.

N-am de unde ști ce ar fi în stare să facă dacă i-ar fi amenințată libertatea. De fapt, știu. O să mă atace, și o să pară un atac neprovocat pentru toată lumea în afară de noi doi.

Vreau să ajungă din nou pe mâinile polițiștilor. Știu ei cum să-l prindă în cursă lăsându-l să pomenească un detaliu al crimei pe care nu i l-au dezvăluit niciodată – cum era legat câinele, unde a fost găsit cadavrul –, sau interogându-l până când începe să-și schimbe declarațiile și să se dea singur în vileag. Deși n-au reușit să-l prindă prima oară, au nevoie să petreacă mai mult timp cu el.

Și asta se poate întâmpla cel mai ușor dacă va comite o nouă infracțiune. Ceea ar trebui să se întâmple destul de curând, dat fiind că se înfurie ușor.

N-am înțeles niciodată de ce poliția nu folosește momeli mai des. Când cineva a început să omoare femei pe un munte din Țara Galilor, poliția ar fi putut să trimită femei pe potecile din zonă. Femei care să fie urmate de echipe de poliție. Sau care să fie ele însele înarmate cu pistoale. Iar femeile cu pricina putea foarte bine să fie polițiște, nu

persoane civile. Nici măcar nu era un munte foarte mare, s-ar fi putut trimite momeli pe toate potecile. Opt victime în trei luni, iar criminalul nu a fost prins nici în ziua de azi. Mare prostie!

Vătămare corporală gravă. Și Keith e pregătit pentru așa ceva. Are nevoie să-și verse furia pe cineva.

Moretti susține o conferință de presă la secția din Abingdon. Cere ca toți cei care se aflau în apropierea depozitului din Eynsham în noaptea de joi să ia legătura cu poliția. Spune că, pe baza primelor probe, se crede că au fost implicate mai multe persoane în săvârșirea celor două crime și insistă ca toți cei care dețin informații, oricât de neînsemnate, să le furnizeze polițiștilor.

A terminat cu Rachel. A lăsat în urmă cazul ei, doar apariția unor noi informații l-ar putea face să revină asupra acestuia.

Alături de el stau alți câțiva detectivi, în spatele unor microfoane joase și înclinate. În timp ce Moretti vorbește, detectivii se uită la jurnaliștii din sală cu fețe sobre și aspre, ca și când s-ar aștepta să se întâmple ceva. După tresele de pe umerii lor, îmi dau seama că unii îi sunt superiori. Îl recunosc pe șeful secției din Abingdon, care stă cu mâinile împreunate pe masă.

Vocea lui Moretti e calmă și limpede. Lasă impresia unui om serios și, mai ales, eficace.

— Poți să vii până la secție? mă întreabă Moretti a doua zi după conferința de presă.

Ploaia cade pe peluza din spatele hotelului, iar sirena de ceață mugește în vârful primăriei. Îmi amintesc ce mi-a zis Keith despre suspiciunile poliției cu privire la mine. Nu l-am crezut. A fost o cacealma. Mă bucur că detectivii n-au încheiat ancheta.

Un sergent vine să mă ia la opt și un sfert. De data asta, e și Lewis în camera de interogatoriu. O clipă, îmi spun că poate asta înseamnă că au apărut noi detalii despre caz, dar niciunul dintre ei nu pare nerăbdător. Par frânți de oboseală.

— De ce s-a terminat ultima ta relație?

— Pentru că m-a înșelat.

— Cum ai aflat?

— Am găsit o pereche de chiloți, deja ți-am povestit.

Duminică seara, când s-a întors din Manchester, m-am uitat în geanta lui și am scos un ghem de mătase neagră. Am întins chiloții pe pat să văd dimensiunile trupului care îi purtase. Picioarele și abdomenul pe care le atinseseră. Mi-am imaginat o femeie stând întinsă pe pat, fără sutien, mușcându-și unghia și izbucnind în râs.

Moretti îmi arată o fotografie cu o pereche de chiloți negri, cu aceeași etichetă azurie ca a celor pe care i-am găsit în geanta lui.

— Ca ăștia?

— Da.

— Firma care îi produce are un magazin pe Via Cavour din Roma. Nu fac livrări în străinătate.

Mi se taie respirația. Amândoi detectivii se uită la mine.

— Când ai aflat? mă întreabă Moretti.

— Ce să aflu?

— Că Rachel s-a culcat cu iubitul tău.

— Nu s-a culcat cu el. Tipul a fost în Manchester în weekendul ăla.

— Ba nu, în Oxford. A stat la hotelul George de pe Prince Street. Rachel a luat cina cu el și a rămas cu el la hotel.

Abia acum simt lovitura. Corpul îmi amorțește, la fel ca în

duminica aceea. Sunt foarte conștientă de mișcările mele, de mâna pe care o ridic să-mi îndrept cămașa, de cât aer dislocă trupul meu în încăpere, ca și când totul în jurul meu ar fi încremenit. Nu e neplăcut. Lewis se uită la mine de pe partea cealaltă a mesei. N-a zis nimic până acum.

— De câte ori? întreb eu, și vorbele par că se îndepărtează cu greu de mine.

— O singură dată, potrivit lui Liam, răspunde Moretti.

Tresar, ca și când aș fi fost împinsă din spate:

— A recunoscut?

— Da.

Mă uit la fotografie și îmi aduc aminte că i-am pus pe patul nostru și am netezit cu mâna mătasea rece. Liam era la duș și i-am lăsat acolo ca să-i găsească.

— Mulțumesc, Nora. Asta e tot deocamdată.

Dar nu oprește reportofonul. Mă întreb ce crede că aș mai putea spune.

— Poți să vii la Oxford acum? întreb eu în prima pauză pe care o face când îmi prezintă condoleanțe.

— Sunt la serviciu, spune Liam.

— Sigur poți să găsești o scuză. Faci o oră cu trenul și diseară poți să fii înapoi la Londra.

Stabilim să ne întâlnim în piața acoperită de pe strada principală. La etajul doi e un bistro unde se servesc excelente mâncăruri franțuzești rustice, deși nu mi-e deloc foame.

Poate că Moretti încearcă să găsească un motiv pentru care aș fi putut s-o omor. E posibil să fi comandat chiloții de la magazinul din Roma, nu să fi găsit o pereche identică în șifonierul lui Rachel. Cred că i-am zis ce marcă erau.

Cât timp îl aștept pe Liam, trec în revistă ocaziile când au fost împreună. S-a întâmplat de câteva ori să plece singuri undeva, dar de fiecare dată a fost vorba de drumuri banale, inofensive, care presupun două persoane. O dată, au fost împreună la cumpărături când am stat câteva zile în Marlow, altă dată Liam a dus-o să-și ia mașina de la service-ul auto.

Mă doare foarte tare să mă gândesc că aceste drumuri erau planificate și așteptate cu nerăbdare. Când se întorceau, nu aveau niciodată un aer încordat sau vinovat.

Moretti nu mi-a arătat nicio dovadă că Liam a fost de fapt la Oxford, nu la Manchester. Și nu mi-a zis de unde a aflat că Rachel a rămas cu el la hotel.

Liam ajunge la locul de întâlnire. Nu l-am mai văzut de șase luni. Poartă un pulover mățos negru și miroase la fel, a parfum de mosc și cedru, care – mi-am dat seama abia după ce ne-am despărțit – e foarte popular în rândul bărbaților. „Pentru cine te-ai parfumat acum?”, nu mă pot abține să mă întreb.

— Ce mai faci? mă întreabă el.

Clatin din cap, apoi observ revista îndoită din servieta lui. A fost în stare să citească în drum spre Oxford, și îl urăsc pentru asta. Vine chelnerul și cer încă un Campari, iar Liam își comandă o bere. Arată

foarte bine.

— Te-ai culcat cu soră-mea?

Zgomotele din jur se sting brusc.

— Da.

Îi lovesc berea cu palma și sticla se face țândări de perete. Spuma se prelinge pe podea. Cele două chelnerițe, ambele tinere, se opresc în celălalt capăt al bistroului și se holbează la noi. Nu cred că ne-au auzit conversația, dar și-o pot imagina. Fețele amândurora au expresii pline de înțelegere. Împing scaunul în spate și pornesc în grabă pe trepte. În spatele meu, aud scuzele lui Liam și zgomotul unui fermoar de la servieta lui, în care caută câteva bancnote pe care să le lase pe masă.

Mă ajunge din urmă în pasajul de lângă piața acoperită.

— N-a fost ceva plănuit. Ne-am întâlnit din întâmplare pe stradă și am hotărât să luăm masa împreună mai târziu. Nici nu-mi mai amintesc cum a fost. Nici ea nu-și mai amintea. A fost o greșeală.

— Cât ați băut?

— Două sticle de vin.

— Fiecare? întreb eu scrupuloasă, disperată – dacă s-a întâmplat după patru sticle de vin, poate aș reuși să-i iert.

— Nu, împreună.

Auzim zgomot de pași dinspre celălalt capăt al pasajului și ne oprim. O tânără se apropie de noi pe pavaj, trecând legănându-se printre noi. Ține într-o mână o plasă cu legume, iar în cealaltă, un buchet de lalele, și îmi vine s-o apuc de braț și să-i spun: „Ascultă, ascultă ce-a făcut!” Pleacă jenată capul când trece pe lângă noi. Ceartă de îndrăgostiți. Mi-aș dori să facem o scenă, mi-aș dori să fim într-un pasaj din Londra, să nu avem niciun motiv să fim în Oxford.

— Ba a fost totul plănuit. Mi-ai zis că te duci la Manchester.

— Ba nu. Ți-am zis că mă duc la o conferință. N-am discutat despre unde am fost decât după ce m-am întors acasă și ți-am zis că am fost la Manchester.

— Ea ți-a cerut să zici asta?

— Nu.

Simt că mă sufoc. Eram atât de sigură că o să nege! „Nu, i-aș fi spus detectivului. Te înșeli. Nu s-a întâmplat ce crezi.”

Iar dacă ar fi negat, n-ar fi trebuit să mă gândesc niciodată la Rachel sărutându-l, la Rachel dezbrăcându-se pentru el, la cum au adormit împreună sau la prima oară când am văzut-o după aceea și nu mi-a mărturisit. I-am spus că ne-am despărțit, iar ea m-a întrebat: „Vrei să vii la mine câteva zile?”

— Ți-a plăcut tot timpul de ea? întreb eu.

— Nu.

— Era supărată pe mine?

— Nu. Bineînțeles că nu. Se detesta pentru ce făcuse.

Acum plâng fără nicio reținere, ștergându-mă la nas cu dosul palmei. Liam pleacă privirea și tăcem amândoi o vreme, iar în cele din urmă îl întreb:

— Te vezi cu cineva?

Se freacă cu palma la gură.

— Cum o cheamă?

— Charlotte.

Mi-o și imaginez. Veselă și prietenoasă, cu păr șaten strălucitor. Ducându-se la serviciu și văzându-se cu prietenele ei, întâlnindu-se cu Liam după aceea. Dacă ar fi aici, dacă ar veni spre noi acum, aș lua-o la bătaie. Aș face-o bucăți.

Îl așteaptă pe Liam la Londra. În seara asta sau mâine seară, o să se ducă s-o vadă. După întâlnirea cu mine, o să fie o ușurare să stea alături de o persoană calmă și tandră. Ea o să-l întrebe: „Vrei să-mi povestești ce s-a întâmplat?”

Liam încă nu-și dă seama în ce situație mă aflu. Încă nu înțelege că sunt în pericol din cauza lui.

— Eu am găsit-o.

— O, Doamne! Îmi pare atât de rău!

— Poliția crede că am omorât-o pentru că s-a culcat cu tine.

Gâtul i se face stacojiu și roșeața i se împrăștie pe piept:

— Nu, nu se poate. O să le spun că nu știai.

Fac un pas în față și mă ia în brațe. Îi simt pieptul ridicându-se și coborând. Îmi aduc aminte de restaurantul din vârful Turnului Oxo. Gin tonic cu aromă de soc. „Nu știam că poate fi atât de frumos”, mi-am zis atunci în sinea mea.

Se vede cu cineva. Sigur nu se compară cu primele noastre luni.

*Golden brown, lays me down.*¹⁰ Nici noaptea petrecută cu Rachel la hotel n-are cum să se compare.

Îi simt pe piept căldura corpului. Mă sărută pe creștet, iar dacă aș da capul pe spate, m-ar săruta pe gură. Mă strânge și mai tare în brațe. Îmi sprijin fruntea pe umărul lui, atingându-i gâtul cald cu tâmpla, și încerc să-mi ignor neliniștea. „Nu va mai fi niciodată ca înainte, îmi spun în sinea mea. Întâlnirea asta îmi face și mai mult rău.”

— Trebuie să plec, spun eu cu voce calmă, ca și când tocmai mi-aș fi adus aminte de o întâlnire.

— O să te descurci? mă întreabă el, și îmi dau seama că se așteaptă să spun da.

Îmi păstrez tonul calm când îmi iau la revedere. La capătul pasajului, cotesc pe strada principală și mă amestec în mulțime. Sunt copleșită de tristețe și aud vocea lui Rachel: „Totul o să fie bine, nu trebuie decât să mergi acasă. Nu trebuie decât să mergi acasă.”

¹⁰ Vers din piesa *Golden Brown* a formației The Stranglers (*N.t.*).

— Înainte să pleci din Londra, ai fost la un pub de pe Christchurch Terrace din Chelsea, spune Moretti.

La scurt timp după ce m-am despărțit de Liam, Moretti m-a chemat din nou la secție. I-am zis din nou că nu știam de aventura lor, dar că n-am cum să-i dovedesc.

— Cât ai băut acolo? mă întreabă el.

— Un pahar de vin.

Îmi amintesc masa la care am stat, ca și când aş fi acolo. Somonul în foietaj, vinul alb, tacâmurile.

— Dar în noaptea când Rachel a fost atacă în Snaith? Atunci cât băuseși?

— Nu-mi amintesc.

— Jumătate de litru de votcă? întreabă el, iar eu înclin capul. Am stat de vorbă cu Alice. Mi-a zis că în noaptea aia voi trei ați băut foarte mult. E adevărat?

— Da.

— Erai supărată pe Rachel?

— Nu.

— I-ai aruncat o sticlă în cap.

Probabil că i-a spus Keith. Mă întreb dacă tot el i-a zis și despre Liam, presupunând că Rachel i-a mărturisit aventura cu el.

— Cine era Will Cooke? continuă el.

„La dracu’! îmi spun în sinea mea. La dracu’!”

— Un prieten al nostru. A fost cu noi la școală.

— Era prieten cu tine sau cu Rachel?

— Cu amândouă.

— Era iubitul tău?

— A fost câteva luni.

— A fost vreodată iubitul lui Rachel?

— Nu.

— Alice ne-a spus altceva.

— Au făcut sex de câteva ori.

— La petrecere v-ați certat din cauza lui Will Cooke?

— Nu, nu asta a fost problema. Alice ți-a zis că și ea s-a culcat cu Will? Eram adolescenți, nu însemna nimic.

Când l-am cunoscut pe Moretti, mi-a plăcut de el, pentru că îmi place Italia. O prostie, dar cu asta m-a cucerit. Accent scoțian și înfățișare de italian. Mi-l închipuiam bând un espresso și citind ziarul. Are pleoape grele, și am văzut în asta semnul că era chinuit de cazurile lui, de grozăviile pe care le afla. Mi-a zis că bunicii lui aveau o livadă de pere pergamute în Calabria.

N-am încercat să mă opun. Eram atât de bucuroasă că el și Lewis nu semănau deloc cu detectivii din Snaith! Nu știu de ce s-a făcut polițist. Nu știu ce a realizat în cariera lui și nu știu dacă mă crede.

— Când ai încheiat tratamentul cu Wellbutrin?

— În octombrie.

— Ai avut simptome de sevraj?

— Nu.

— Ți-a fost greu să-ți continui viața de zi cu zi fără medicamente?

— Nu.

— Câte săptămâni au trecut între sfârșitul tratamentului și moartea lui Rachel?

— Cinci. Dar nu înțeleg ce relevanță are. Wellbutrin nu e un antipsihotic.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost un antipsihotic?

— Atunci întreruperea tratamentului m-ar fi putut face violentă sau instabilă.

— Și asta ce ar însemna?

— Că aș fi suspectă.

Moretti zâmbește. Apoi se ridică de pe scaun și îmi deschide ușa. Nu mă arestează. Mă întreb ce elemente mai lipsesc – oare doar cuțitul?

Mă opresc în ușă, aproape de el:

— Rachel avea răni care arată că s-a apărât. Dacă aș fi omorât-o eu, aș fi avut zgârieturi și vânătăi.

— Și aveai?

Izbucnesc în râs:

— M-ai văzut. Știi bine că nu.

Moretti ridică din umeri și mi se zbârlește părul pe ceafă.

Mă duc cu mașina pe Prince Street. O reconstituire. Pot să văd unde au luat masa. Pot să iau liftul în care probabil că s-au sărutat pentru prima oară și să merg pe același hol ca ei. Poate că n-au făcut-o în cameră. Știu că amândurora le plăcea sexul în public.

Hotelul George are o marchiză aurită, sprijinită de stâlpi metalici. Spațiul mochetat de sub marchiză e scăldat în lumină, iar oamenii de sub ea sunt energici și cumva frenetici. Femeile legănându-se pe tocuri înalte, bărbații gesticulând cu telefoane deschise în mână. Am aflat că Rachel a venit aici la începutul lui mai. Mi-o imaginez intrând sub marchiză, lumina aurie învăluindu-i părul brunet și umerii goi.

Intru pe ușa turnantă și traversez holul de la intrare, spre restaurantul și barul aflate în celălalt capăt. Mi-l imaginez pe Liam coborând de pe un taburet de la bar și desfăcându-și brațele.

M-am oprit, simțind că mă clatin pe picioare.

În timpul certeii noastre, mi-am dat seama că, în noaptea când Liam m-a înșelat, eram la o petrecere în Fulham. Înainte să mergem la petrecere, am fost cu Martha să mâncăm aperitive spaniole cu ardei copti, pâine prăjită și măslina. Petrecerea era pe acoperișul unui bloc, iar gazdele erau niște foști colegi de la liceul St. Andrews. Mă îmbrăcasem cu rochie croșetată albă și mă simțeam foarte bine. În drum spre petrecere, i-am trimis un mesaj tандru lui Liam, iar el mi-a răspuns cu un mesaj asemănător. Înainte ca sora mea să ajungă la hotel, sau poate cât ea era la toaletă. Mi-a zis că îi e dor de mine.

Mă întreb dacă și-au dus dorul unul altuia după aceea și dacă, separat sau împreună, au încercat să pună la cale o nouă întâlnire. Liam mi-a zis că nici el, nici ea nu-și mai aminteau nimic din noaptea aceea. Sper că e adevărat. Dacă Rachel nu mai ținea minte ce se întâmplase, atunci n-ar fi avut cum să se gândească la noaptea cu Liam atunci când eram împreună.

Rachel ne-a făcut pe amândouă să părem niște caraghioase. Eram mai bune de atât. Aveam alte preocupări. Griji mai importante.

Prince Street se termină la râu. Urc panta până la poteca de pe malul apei și o sun pe Martha.

— A fost cu Rachel. M-a înșelat cu Rachel.

— O, nu, spune ea, și mă ajută că tonul ei e îngrozit.

Îi explic că Liam a fost plecat la Oxford, nu la Manchester, dar Martha mă întrerupe:

— Părinții mei vor să dea o mână de ajutor. Știu un avocat bun în Oxford.

— Frumos din partea lor. Dacă se ajunge acolo...

— Ai nevoie de sfaturi acum.

— Poate.

Continui să-i povestesc ce s-a întâmplat, pe un ton precipitat, și îmi dau seama că, de când am aflat adevărul, îmi doream să stau de vorbă cu cineva. Am întors povestea pe toate fețele, reorganizând evenimentele din ultimele șase luni în jurul acestei descoperiri.

Dau să-i povestesc Marthei și că m-am întâlnit cu Liam la piața acoperită, dar mă oprește înainte să termin:

— Nora, nu mai sta de vorbă cu nimeni despre asta. Mi-aș dori să nu-mi fi povestit nici mie.

— De ce?

— Pentru că dacă va trebui vreodată să depun mărturie sub jurământ și mă va întreba cineva dacă erai furioasă pe Rachel, va trebui să spun că da.

Oftează și adaugă:

— Oricum v-ați fi despărțit. Te rog, încearcă să nu te gândești prea mult la asta. Ai alte probleme acum.

Lewis mi-a zis odată că locuiește în Jericho, nu departe de aici. Îmi dă adresa și, câteva minute mai târziu, sunt la ușa unei case de cărămidă cu etaj, iar Lewis îmi deschide și spune:

— Intră.

Apartamentul lui e la etaj. Livingul e curat și luminat de veioze. Are o canapea verde, o bibliotecă plină de cărți și o măsuță joasă cu un pick-up pe care se învârt un disc, legănându-se ușor. O cursieră e sprijinită de un perete, sub posterul unui film cu un jaf, în care trei oameni, înfățișați în perspectivă forțată, aleargă cu pași mari. Lewis se duce în bucătărie și se întoarce cu două sticle de bere.

— Crezi că eu am omorât-o?

— Nu.

Umerii mi se relaxează și mă uit la el cu atenție. Poartă o cămașă de flanel, cu carouri roșii. Fața lui e atentă și îngrijorată.

— Moretti crede că am pus pe cineva s-o atace în Snaith, spun eu.

— Știu.

— Am ajutat-o să-l caute pe atacator.

— Ideea ar fi că, după ce a fost pedepsită, ți-a plăcut să joci rolul ăsta. Există beneficii în a fi aproape de o victimă. Ca în Sindromul Munchausen Indus.¹¹

— N-am avut niciun beneficiu din asta. Sunt suspectă în mod oficial?

— Da, răspunde el, începând să curețe eticheta de pe sticla de bere. Rachel s-a culcat cu iubitul tău.

— Și ce vină am eu?

— Nu asta e ideea.

— Atunci? Ce altceva li se pare suspect în legătură cu mine?

— Poliția crede că Rachel folosea plita electrică în seara crimei. Un pompier a observat că oala de pe un ochi al plitei încă era caldă. E puțin probabil ca un intrus să fi închis ochiul plitei înainte să plece de la fața locului, dar tu ai fi putut s-o faci, din obișnuință. Sau ca să nu

¹¹ Sindromul Munchausen Indus este o tulburare psihică în care părintele încearcă să obțină atenția celor din jur provocând simptome de boală copilului său.

ia foc casa, dat fiind că ți-a lăsat-o ție moștenire.

— Nu-mi amintesc, spun eu. Nu cred că am fost la bucătărie. Și cuțitul? Ce se presupune că am făcut cu el?

— O teorie este că nu ai lăsat cuțitul la fața locului, ci l-ai băgat în betelia pantalonilor. Știm că la secția de poliție te-ai dus singură la baie. Ai înfășurat cuțitul în hârtie, l-ai aruncat la coș, iar în noaptea aia, a fost luat cu restul gunoiului și dus la groapa de gunoi.

— E absurd. Moretti n-ar fi observat?

— Era un cuțit scurt.

Lewis dă capul pe spate și își freacă fața cu palmele.

— Crezi că o să fiu pusă sub acuzare?

— Nu.

— De ce?

— Am găsit o urmă parțială de încălțăminte. O urmă de sânge lăsată de un adidas Lonsdale.

Dar urma nu mă exclude din rândul suspectilor, îmi explică el, pentru că aș fi putut să am un complice. Corpul îmi amorțește. Procesez noile informații și sunt prea obosită ca să vorbesc. Lewis își dă seama ce se întâmplă cu mine și se duce în bucătărie, lăsându-mă să mă gândesc în liniște la toate astea. După o vreme, se întoarce și îmi întinde un castron de supă cu tăiței și carne. Mâncăm amândoi, cu muzică de la pick-up în fundal.

— Ai s-o poți ierta? mă întreabă el.

— Da, spun eu. Cred că da.

După ce terminăm supa, se duce să spele castroanele. Începe să plouă și, o clipă, mă gândesc să-l întreb dacă pot să rămân la el.

Îmi împrumută o umbrelă și mă conduce până la ușă. După ce coborâm treptele, mă sprijin în umbrelă, iar Lewis mă trage spre el și mă sărută.

Doar o secundă. Apoi ies din casă, cu inima duduindu-mi în piept, iar umbrela se desface plesnind deasupra mea.

Cred că înțeleg acum de ce nu pleacă lumea când izbucnește războiul, de ce până și cei cu bani au rămas în orașe precum Sarajevo, deși pericolul se apropia tot mai mult de ei. Dintr-un amestec de îndoială și speranță. „Dacă rămân, războiul n-o să ajungă aici.”

Aș putea să mă duc la aeroport și să las mașina lui Rachel într-o parcare cu plată. Mi-aș putea cumpăra pe loc un bilet către o țară care nu are tratat de extrădare cu Anglia.

E posibil ca poliția să fi emis o interdicție de călătorie pe numele meu, dar nu asta mă oprește. Criminalul a înjunghiat-o pe Rachel de unsprezece ori. Dacă plec acum, poliția va considera că îmi recunosc vinovăția, iar criminalul nu va fi prins niciodată.

Mă plimb dus-întors pe apeduct. La un moment dat, Keith va face și el o plimbare sau poate mă va urmări. Am la mine briciul și spray-ul cu piper. Partea dificilă va fi să-mi dau seama când să-l opresc. Va trebui să mă agreseze suficient de grav cât să-l rețină poliția, dar niciunul dintre noi nu trebuie să moară. Detectivii trebuie să afle că el este cel violent, nu eu, și să nu creadă nimic din ce le-a povestit.

Mărăcinii înșirați de-a lungul potecii au formă de globuri goale, prin care zboară vrăbiile. Merg spre sud, către Oyster Pond.

Trebuie să o iert pe Rachel, altminteri sacrific ultimele șase luni pe care le-am petrecut împreună. Într-un fel, nu dau toată vina pe ea. Poate a vrut să schimbe rolurile, să vadă cum era să fie în locul surorii ei, în locul celei care a rămas la petrecere în dimineața aceea. Poate a vrut să vadă cum era să ia cina cu iubitul meu. Sau poate a băut prea mult și nu i-a mai păsat. Nenorocita, îmi spun în sinea mea, dar veninul nu mă face să-i duc dorul mai puțin.

De pe o anumită porțiune a apeductului, poți vedea casa ei din spate. Peretele căptușit cu scânduri albe, coșul, cei doi ulmi protectori. Iese fum pe coș, ca și când ar fi cineva acasă, dar de fapt e doar boilerul, pe care l-am lăsat pornit ca să nu pocnească țevile de la ger.

Mă aștept s-o văd ieșind din casă. Sau să apară Fenno la o fereastră. Mi-e la fel de greu să cred că a murit. La Oyster Pond, încerc spray-ul cu piper, să mă asigur că n-a înghețat. Fac asta la fiecare plimbare. Dacă n-o să mă atace curând, o să-l consum pe tot.

În față la Hunters, mă așteaptă doi sergenți, care mă văd înainte ca eu să-i observ. M-au urmărit venind pe stradă. Cunosc zona mai bine ca ei. Știu câteva locuri din preajma apeductului unde aş putea să mă ascund. Pădurea e cea mai deasă la Oyster Pond, acolo ar trebui să mă duc. Și îmi fac planul în minte, așteptând momentul potrivit, dar sergenții au privirile ațintite asupra mea, așa că merg în continuare spre ei, pe strada mare. Sunt foarte furioasă. Își pierd timpul. Dacă ar fi avut mai multă răbdare, Keith m-ar fi atacat.

Cei doi pășesc spre mine, îmi aduc la cunoștință drepturile, în timp ce unul dintre ei îmi deschide portiera mașinii de poliție. Nu-mi pun cătușe. În drum spre Abingdon, încerc să-mi domolesc respirația concentrându-mă asupra peisajului care se perindă prin fața geamului. Nu m-au lăsat să mă schimb, așa că am rămas la mine cu briciul și spray-ul cu piper.

După o vreme, apare și cubul luminos al Poliției din Valea Tamisei. Mare parte din interogatoriu e la fel ca toate cele de până acum. Încăperea este identică, dar unul dintre pereți e din oglindă, ca să ne poată urmări și alți polițiști. Mi se dă un trening albastru în care să mă schimb, apoi sunt lăsată să aștept în camera de interogatoriu.

După o vreme, intră Moretti:

— Bună, Nora.

Îmi dau seama că toate interogatoriile de până acum au fost repetiții. Moretti s-a antrenat pentru cel de față. Acum mă cunoaște, îmi știe slăbiciunile.

— Am găsit niște însemnări în camera ta de hotel. E scrisul tău?

— Da.

Începe să citească:

— „Elementele componente ale vătămării. Daune psihice pricinuite victimei. Atac susținut asupra aceleiași victime. Folosirea unei arme sau a unor obiecte echivalente. Grad ridicat de premeditare.”

Se lasă pe spetează:

— De ce ți-ai notat normele de condamnare pentru vătămare

corporală gravă?

— Rachel credea că bărbatul care a atacat-o în Snaith ar putea fi arestat pentru comiterea unui atac similar. M-am gândit că m-ar ajuta să-l găsec dacă aş şti pedepsele cu închisoarea pentru infracţiuni similare.

— Sau ai vrut să ştii care ar putea fi pedeapsa ta.

— Nu.

— Unde i-ai împrăştiat cenuşa? întreabă el.

— În Cornwall.

— A venit cineva cu tine?

— Nu.

— Niciun prieten sau rudă de-ale lui Rachel?

— Nu.

— De ce nu? I-ai întrebat dacă vor să vină?

— Am vrut să fiu singură.

Moretti îşi netezeşte haina:

— Ai luat ceva cu tine când ai fost pe culmea dealului? Ceva de mâncare sau de băut?

— Nu.

— Un martor te-a văzut pe culmea dealului cu o pungă de plastic de la Whistlestop.

— Imposibil!

— În gara Paddington e un magazin Whistlestop. Mi-ai zis că ai făcut cumpărături acolo. Iar la magazinul acela au ȳigări Dunhill şi bere Tennent's Light.

— Martorul e cumva Keith? E o invenȳie. Fie le-a dus el acolo, fie i-aȳi arătat fotografii.

Moretti se uită la peretele de oglindă, ca şi când ar vrea să se asigure că cineva a auzit ce am zis. Mă întreb dacă deja am făcut o greşală. Detectivul tace o clipă. Martorul trebuie să fie Keith, altminteri m-ar fi contrazis.

— Tu ai lăsat resturile de pe culmea dealului, spune el. Ai vrut să credem că Rachel era urmărită. La două zile după ce a fost omorâtă, ai început să te temi că poate n-o să le descoperim, aşă că ai venit şi ne-ai zis de ele.

— Ba nu!

- De ce ai fost pe deal?
- Am vrut să văd casa lui Rachel.

Iese din cameră. Rămân mult timp cu mâinile în poală. Polițiștii mă urmăresc de undeva pe un monitor – o siluetă mică și nemișcată, privind în gol. Mă lasă singură ca să încep să mă neliniștesc, dar de fapt e o ușurare să fiu singură. Au treizeci și șase de ore ca să mă pună sub acuzare.

Pentru asta va fi nevoie de aprobarea inspectorului-șef Bristowe. Poate că în clipa asta, Moretti e în biroul ei. Îmi închipui că a urmărit interogatoriul și mi-aș dori să fi fost ea în locul lui Moretti. N-am vorbit niciodată cu ea, dar nu cred că e convinsă de vinovăția mea. Mi-o imaginez într-un costum, cu o cafea pe birou, masându-și umerii și întrebându-se dacă poate să plece acasă. Ea și departamentul ei se vor alege cu o imagine proastă dacă vor pune sub acuzare doi suspecți pe care Procuratura refuză să-i trimită în judecată.

În camera de interogatoriu nu e ceas. Moretti are ceas la mână, dar cadranul e acoperit de mână. Nu știu cât timp a trecut. Mă uit înspre oglindă, încercând să disting siluete în spatele ei. Ascult cu atenție, dar nu se aude niciun zgomot din clădire, și încep să mă tem că am rămas singuri în secție.

- Lewis e aici?
- Nu. A fost suspendat din funcție.
- De ce?
- Conduită profesională necorespunzătoare.

Nu sunt lăsată să dorm mult timp. Mi se pare că trec doar câteva minute între momentul când intru în celulă și cel în care mă întorc din nou în cameră cu Moretti. Bea un ceai, dar nu se oferă să-mi aducă și mie unul.

- Povestește-mi despre relația ta cu Paul Wheeler.

Încerc să-mi ascund uimirea, dar sunt sigură că Moretti a observat-o.

- Ne-am întâlnit pentru prima oară acum câteva săptămâni. Cred că el a atacat-o pe Rachel în Snaith.

— Ți-a trimis trandafiri.
— A vrut să mă hărțuiască. Mi-a trimis flori ca să mă sperie.
— I-ai făcut vreun cadou lui Paul Wheeler? I-ai împrumutat sau i-ai dat bani?

— Nu.
— Care sunt termenii înțelegerii voastre?
— Nu avem nicio înțelegere.

Moretti se ridică și se întinde. Are cute pe spatele sacoului.

— Nimic din ce ai făcut cu Lewis nu e ilegal, spune el, dar juriul va vrea să știe de ce te-ai culcat cu un detectiv care se ocupă de cazul surorii tale, la atât de puțin timp după crimă.

Mai târziu, scoate o foaie de hârtie, se apleacă spre ea și începe să citească:

— „Sunt nefericită. Nu sunt în apele mele. Mi-e teamă că n-o să-mi treacă.”

Continuă să citească, iar eu mă aplec în față, frângându-mi mâinile în poală. Citește din însemnările psihologului meu. Credeam că sunt confidențiale.

După ce termină, rămânem câteva clipe în tăcere, cu foaia între noi.

— Când ai aflat că Rachel ți-a pricinuit atâta nefericire, probabil că ai fost foarte furioasă pe ea.

— N-am știut ce a făcut Liam până nu mi-ați zis voi.

Moretti se uită din nou spre oglindă. Încă n-a zis nimic despre armă. Dacă ucigașul a folosit un cuțit din casă, s-ar putea ca pe el să fie și amprentele mele. Am gătit folosind cuțitele lui Rachel.

O avocată din oficiu vine să stea de vorbă cu mine. O cheamă Amrita Ghosh.

— Am fost pusă sub acuzare? întreb eu.

— Nu. Am venit să-ți explic ce se poate întâmpla mai departe.

Are o voce sinceră și directă și vorbește uitându-se în ochii mei. Nu-mi dau seama dacă mă consideră vinovată. Poate că nu și-a făcut o părere. A venit să-mi ofere informații generale, nu să-mi dea sfaturi. S-ar putea să nu fi studiat cazul în detaliu.

Începe cu ce știu deja. După arestare, polițiștii au la dispoziție treizeci și șase de ore în care să hotărască dacă mă pun sub acuzare sau mă eliberează. Dacă sunt eliberată, poliția mă va considera în continuare suspectă și va continua să facă investigații în legătură cu mine, dacă nu apar dovezi care să mă discolpe.

Avocata îmi vorbește în așa fel încât să nu mă inducă în eroare. Nu mă întreabă cum fac față interogatoriului, îmi spune limpede că este parte neutră. Dacă sunt pusă sub acuzare, voi rămâne în arest până când un procuror din Oxfordshire va decide dacă dovezile împotriva mea sunt suficient de solide cât să fiu trimisă în judecată. Dacă da, voi merge în fața unui magistrat, pentru a-i aduce la cunoștință cum pledez. Dacă pledez vinovată, vor începe negocierile între apărare și acuzare. Dacă pledez nevinovată, magistratul fie va stabili o cauțiune, fie va cere să rămân în arest până la proces.

— E de datoria mea să-ți spun că, dacă pledezi vinovată, beneficiezi de o reducere a pedepsei. De asemenea, procurorul ar putea schimba încadrarea din crimă în omor prin imprudență. Depinde de detaliile infracțiunii.

— Care e pedeapsa medie dacă ești acuzat de omor prin imprudență și pledezi vinovat?

— Trei ani.

— Care e pedeapsa medie dacă ești acuzat de crimă, pledezi nevinovat și ești condamnat?

— Douăzeci de ani.

Avocata îmi susține privirea. Probabil, nu crede că sunt

nevinovată.

Diferența dintre a fi eliberată la treizeci și trei sau la patruzeci și nouă de ani.

N-am să fac față în boxa acuzaților. Când asistam la procesele de la York Crown Court, unii inculpați erau calmi și răbdători. Alții își pierdeau cumpătul, spre neplăcerea juriului. Juriile păreau să prefere ca inculpații să-și păstreze calmul, dar eu n-am să fiu în stare.

Vizita avocatei din oficiu nu e parte din procedura standard, ci o primă încercare de a face presiuni asupra mea. Ar fi putut să aștepte să fiu acuzată, dar vor să fie siguri că am suficient timp să mă gândesc până sunt dusă în fața magistratului. Trei sau douăzeci de ani.

— Ești obosită? mă întreabă el.

— Da.

Îmi zâmbește. O clipă, mă gândesc că o să-mi dea drumul. Tăcerea se prelungește.

— Am găsit amprente tale pe stâlpul balustradei.

Mă uit cu atenție la expresia lui.

— Pe care? întreb eu.

— Pe cel de care ai legat lesa câinelui.

— Probabil că am pus mâna pe el când am mai fost în vizită.

— Ampretele sunt la baza stâlpului. Ca să ajungi acolo, ar fi trebuit să îngenunchezi pe podea.

Își îndreaptă cravata și adaugă:

— Una dintre amprente era în sângele câinelui.

— Arată-mi o fotografie cu amprenta.

Moretti iese din cameră. Încep să gâfâi. Nu-mi amintesc dacă detectivii au voie să mintă în timpul unui interogatoriu. E un detaliu procedural foarte important, nu-mi vine să cred că nu-l știu. Poate că Moretti are voie să spună orice.

Minutele se scurg. Încerc să privesc dincolo de oglinda întunecată, dar nu-mi văd decât fața palidă și îngrozită. Moretti vrea să se pensioneze. Cât de important e pentru el să se retragă după un succes? Nu m-am gândit la asta până acum.

N-am pus mâna pe stâlpul balustradei în ziua aceea, dar am pus mâna pe câine. Am pus mâna pe coastele lui când atârna. Știam că era mort, dar tot voiam să-l alin.

Probabil că am lăsat amprente altundeva în casă. Tot ce trebuia să facă Moretti era să schimbe eticheta care consemnează unde a fost găsită amprenta. Între timp, casa a fost curățată. N-am să pot dovedi că nu are dreptate.

Detectivul nu se mai întoarce, ci vine un sergent să mă conducă în celulă.

Sunt victima unei înscenări puse la cale de Moretti. Când l-am întrebat de rănille care arată că Rachel s-a apărut, a ridicat din umeri. S-ar putea ca, la un moment dat, să spună și că își amintește că aveam o zgârietură sau o vânătaie.

Nu mă ia somnul. Îmi închipui că sunt un jurat care ascultă probele și depozițiile martorilor. Nu-mi dau seama dacă va fi clar că polițiștii sunt necinstiți sau dacă vreun detaliu despre mine îi va convinge pe jurați că sunt vinovată.

O polițistă descuie ușa celei și îmi spune:

— Urmează-mă, te rog.

Pe coridor, ne învăluie lumina soarelui. Trebuie să fie joi dimineață. Nu-mi dau seama după expresia polițistei dacă, în câteva minute, o să fiu pusă sub acuzare sau eliberată.

Un ofițer îmi înapoiază hainele și geanta. Moretti nu e de față. Mă întreb dacă urmărește totul pe un monitor de undeva din clădire. Nu sunt pusă sub acuzare. Probabil că Moretti a mințit când mi-a zis că au găsit amprente mele pe stâlpul balustradei.

Mă îndepărtez în grabă de secție. E o dimineață răcoroasă și umedă, iar soarele e ascuns în spatele unei perdele subțiri de nori cenușii. Simt fiori de bucurie în picioare și în stomac. Îmi înfig unghiile în brațe, mergând cu pași mari pe stradă.

Când ajung în Marlow, deja e deschis la Emerald Gate. Comand turte cu praz, găluște și tăiței de orez cu carne de vită. Mănânc cu lăcomie, rupând turtele cu mâna, înghițind îmbucături mari. Nu mă gândesc decât la gustul mâncării.

După ce golesc castroanele, mă las pe spetează și mă uit pe fereastră, întrebându-mă ce ar trebui să fac mai departe.

Noaptea trecută, la secție, am început să fac planuri. Nu voiam, dar nu m-am putut abține. Să călătoresc. Să dorm mult.

Mă întorc la Hunters să-mi fac bagajele. În noaptea asta, o să dorm în Londra, la Martha – perspectivă care îmi dă un puternic sentiment de ușurare.

Înainte să strâng laptopul, îl deschid pe pat. Ecranul se aprinde. Nu i-am mai căutat numele pe internet de peste o săptămână, dinainte să mă duc în Cornwall.

Paul Wheeler a încălcat obligațiile impuse de eliberarea condiționată. În weekend, a atacat o femeie în cartierul Holbeck, în South Leeds. O cheamă Milly Athill. Numele mi se pare cunoscut, dar nu-mi dau seama de unde. A urmărit-o și a intrat după ea în casă. De data asta, acuzațiile împotriva lui vor fi mult mai severe. A comis atacul în timp ce era eliberat condiționat și, în plus, e vorba de o recidivă. A fost un atac susținut asupra unei victime. Iar procurorul va reuși să dovedească probabil că victima a suferit traume psihice.

Întâmplarea a făcut ca fratele ei să fie la etaj și, împreună cu Milly, a reușit să-l învingă pe Paul.

Pedeapsa maximă pentru vătămare corporală gravă este închisoarea pe viață, iar avocatul consultat pentru redactarea articolului se așteaptă să primească exact această pedeapsă sau una asemănătoare.

„E suficient? o întreb pe Rachel în sinea mea. S-a terminat?”

Stau de vorbă cu Lewis. Se pare că, în ziua când am fost la el, Moretti ceruse să-mi fie urmărită mașina. Acum, Lewis e în Brighton și îmi povestește cum e apartamentul lui. Se vede canalul din toate camerele, îmi explică el, chiar și din baie. Îmi spune că, după ce a aflat de la un sergent că am fost eliberată, a sărbătorit mâncând cartofi prăjiți cu oțet pe plajă. Mă întreabă dacă vreau să-i fac o vizită și îi spun că da, în curând.

Mă uit din nou pe articolul despre Paul Wheeler.

— Deja s-a aflat că ai fost suspendat din funcție? Crezi că ai putea să suni la o închisoare să ceri să stai de vorbă cu un condamnat?

În așteptarea unui telefon de la Lewis, mă plimb prin Marlow. Pe Down Meeting House Lane, pe Redgate. Pe lângă biserică, pe lângă centrul de pompieri, pe lângă terenul de tenis. Lewis mă sună când ajung în parc, sunt cu fața spre primărie.

— Am vorbit cu Paul Wheeler, spune el, cu voce precaută. Mi-a zis că Rachel a fost iubita lui.

Privirea îmi coboară brusc, iar ceasul primăriei pare să se prăbușească.

— Se pare că au ieșit împreună doar de câteva ori, când Rachel era adolescentă. Mi-a zis că nu i-a plăcut niciodată numele lui, așa că le spunea fetelor că îl cheamă Clive. Rachel n-ar fi avut cum să-l găsească. N-a recunoscut că a atacat-o, dar mi-a zis că s-au certat și că, la puțin timp după aceea, s-a mutat la Newcastle să-și găsească de lucru.

— Crezi că e o invenție?

— Mi-a zis că i-a dat o mască. Ți spune ceva?

Masca de carnaval albă, cu cioc curbat. Rachel o ținea atârnată pe perete în dormitorul ei.

— Rachel s-a gândit probabil că poliția avea să cerceteze atacul mai serios dacă agresorul era un străin.

— Dar mie de ce nu mi-a zis adevărul?

— Se întâmplă, spune el. Deseori, victimele nu le spun rudelor că îl cunoșteau pe cel care le-a bătut sau le-a violat.

După ce terminăm de vorbit, mă așez pe o bancă sub o tisă și ridic privirea spre crengile care se leagănă ușor. Vântul vuieste tot mai tare.

Acum îmi amintesc ce s-a întâmplat la Cross Keys. Ușile scunde și roșii de la toaletă. N-am intrat într-o cabină cu un bărbat, ci cu Rachel. O văzusem foarte puțin în noaptea aceea. Și mi-a zis:

— Am stat de vorbă cu un tip. Cred că-mi place de el.

Știu ce a vrut Lewis să spună. Dacă Rachel mi-ar fi zis că îl cunoștea pe atacator, ea n-ar fi fost în stare să mă ierte dacă, fie și pentru o secundă, aș fi sugerat cumva că era vina ei.

Dar nu înțeleg de ce credea Rachel că aș fi putut face asta.

După o vreme, ies din parc și mă întorc în camera mea să-mi termin de făcut bagajele. Milly Athill. Înainte să închid laptopul, mă uit și pe celelalte articole despre Paul Wheeler și, în cele din urmă, găsesc numele în una dintre primele relatări de presă de după atacul pentru care a fost trimis la închisoare. Înainte de atac, victima fusese la un pub cu prietena ei cea mai bună, Milly.

Fratele lui Milly era la etaj în momentul când a atacat-o Paul. E jucător de rugbi și locuiește în Dublin, dar întâmplarea a făcut ca în seara aceea să fie acasă la sora lui. Ce coincidență!

Întotdeauna m-am întrebat de ce poliștii nu folosesc momeli mai des. Se pare că și ei se întreabă.

— Predai camera? mă întreabă administratoarea hotelului cu speranță în glas.

— Da.

Îmi ia bani și pentru noaptea pe care am petrecut-o la închisoare.

— Credeam că o să te muți, spun eu.

Louise, care fumează singură în fața benzinăriei, se uită la mine de parcă aş fi nebună.

— Nu, nu mă mut, răspunde ea.

În clipa asta, ar fi putut fi în Camden. Aragazul cu butelie. Restaurantul italian. Louise se încruntă. Ar trebui să mai zic ceva, dar nu pot, așa că îmi umplu rezervorul pentru drumul până la Londra.

Hotărârea ei de a rămâne aici pare patologică. Louise se uită la mine și își depărtează buzele suficient cât să scoată o panglică de fum. Simt o oarecare familiaritate între noi, poate pentru că semănăm, și cred că știe ce am vrut să spun. Mă gândesc că pot să-i zic cine sunt. Dau să-i spun, dar simt că nu pot. Singurul mod în care cred că aş putea să încep este: „Sora mea a fost omorâtă.” Sora mea a fost omorâtă.

— Vrei o țigară? mă întreabă Louise.

Poartă aceeași ținută ca de obicei – cămașă bleumarin, fustă scurtă și șorț –, atâta că peste ea are un palton de lână. Lângă ea, pe o policioară, e un pachet de țigări și un pahar de ceai de mentă aburind în aerul rece.

Pun pistolul pompei la loc și mă duc lângă ea. Louise îmi întinde pachetul și văd cicatricile de un roșu-închis de pe mâna ei, de când a fost arsă cu țigara sau înțepată cu o șurubelniță.

— Mersi, spun eu.

Mă aplec spre brichetă, mă îndrept de spate, expir fumul. Mă sprijin și eu de geamul restaurantului. În depărtare se vede un avion, zgomotul lui amintind de un perete care se prăbușește.

Louise se uită la o dubă parcată pe iarbă, dincolo de Bristol Street.

— De ce m-aș muta? mă întreabă ea.

— Îmi pare rău, spun eu. Nu e treaba mea.

Louise se întoarce spre mine, sprijinindu-se cu umărul de geam, și așteaptă să continui.

— Îmi închipui că ți-e greu să treci zilnic pe lângă locul ăla.

— Care loc?

— Locul unde a murit Callum.

— N-a murit în accident, spune ea. Și-a recăpătat cunoștința după operație. Abia apoi a murit.

— De ce?

— Din cauza complicațiilor.

Mă simt ca și când aș fi ratat o treaptă. „Bineînțeles”, îmi spun în sinea mea, înainte ca gândul să se fi înfiripat în mintea mea.

— Aici a avut loc un accident, mi-a zis Rachel, făcând semn cu mâna spre parbriz. Un bărbat și o femeie.

— Au supraviețuit?

— Doar unul dintre ei.

— Care?

— Femeia.

Soarele îmi încălzește creștetul câteva clipe, apoi dispare după nori, ca o mână care coboară și se ridică. „De ce? Ar fi trebuit s-o întreb atunci. De ce a supraviețuit doar unul?”

Callum trebuie să fi fost subiectul anchetei criminalistice din octombrie. Rachel nu mi-a zis că moartea lui a fost investigată de poliție. După anchetă, a inventat un motiv ca să treacă cu mașina pe lângă locul accidentului. Voia să mi-l arate. Mă întreb dacă a fost dezamăgită că n-am bănuir nimic sau dacă s-a simțit ușurată.

— Niciuna dintre rănilile ei nu era de la accident, mi-a explicat Rachel. Mai bine că n-a scăpat și el cu viață. Ar fi omorât-o.

Mă întorc spre Louise, dar simt că de fapt încerc să contracarez o altă mișcare, întrucât am impresia că ceva se rotește sub mine. Își ia țigările, bricheta și paharul, apoi mă salută din cap și intră în restaurant. O văd pe fereastră punându-și paltonul în cui și legându-și șnururile șorțului. Mă trec valuri de căldură. Rachel voia răzbunare și probabil că se săturase să-l caute pe cel care o atacase. Louise se plimbă pe sub lămpile din restaurant, iar eu o urmăresc cu privirea în timp ce o sun pe Joanna.

— A fost și Rachel la ancheta criminalistică din octombrie? o întreb eu.

— Nu.

Un șir unduitor de păsări zboară pe sub coroanele copacilor.

— Rachel a fost una dintre asistentele lui?

— Da.

Închid ochii și îmi sprijin fruntea în palmă.

— Nu-mi amintesc toate detaliile, spune Joanna. Te sun mai încolo, când o să-l am în față?

— Ce să ai în față?

— Raportul anchetei.

— E un document public?

— Da.

— Acum sunt în drum spre spital, îmi faci te rog o copie?

— Sigur. Eu o să fiu la vizita medicală, dar ți-o las în biroul asistentelor.

— Poți să-mi spui ce-ți amintești?

— Rezultatul anchetei a fost favorabil. Cauza morții nu a fost neglijența în serviciu.

Zgomotele din jur devin stridente și distincte.

— Cine era pacientul? întreb eu.

— Callum Hold.

— Cum a murit?

— I-a cedat clema de la perfuzor. A făcut supradoză.

— Are rude?

— Da, un frate.

— Cum îl cheamă?

— Martin Hold.

Raportul anchetei începe cu o scurtă expunere făcută de legist. Pacientul a fost adus la Spitalul John Radcliffe pe data de 22 septembrie, după un accident de mașină. Chirurgul a recomandat o operație pentru oprirea hemoragiei interne. Intervenția a reușit. În dimineața de după operație, pacientul era conștient și avea o stare stabilă, în seara acelei zile, puțin după ora șase, Callum a fost declarat mort.

Cauza morții nu au fost complicațiile postoperatorii, cum s-a crezut inițial. Callum a murit din cauza unei supradoze de fentanil, un fel de heroină medicală. Perfuzorul trebuia să-i administreze sedativul la intervale regulate. Când i s-a stricat clema de reglare, fentanilul i-a inundat venele.

A fost consultat un expert care a confirmat că echipamentul medical s-a defectat, susținând că personalul spitalului nu a comis nicio eroare. În ciuda tuturor precauțiilor, uneori echipamentele se defectează. Un sfert din decesele care se produc în spitale sunt cauzate de defectarea echipamentelor.

Să nu ucizi, să nu ucizi, să nu ucizi, să nu ucizi! Niciodată, niciodată, niciodată, niciodată!

Martin Hold. Rachel mi-a zis prenumele lui, ca să mi-l pot aminti. Ca să-l pot recunoaște, în caz că avea să i se întâmple ceva.

Dacă n-ar fi pățit nimic, dacă ar fi reușit să se mute la St. Ives, mă îndoiesc că ar fi recunoscut vreodată. Dar poate că povara ar fi fost prea apăsătoare și, într-o bună zi, m-ar fi sunat și mi-ar fi zis: „Vreau să-ți spun ceva.”

Găsesc partea importantă pe la jumătatea raportului, stând ghemuită pe o bancă, în fața intrării de la Urgențe. Martin și-a vizitat fratele la spital. Callum era conștient și au stat mult de vorbă.

Îmi acopăr fața cu palmele. Probabil că Rachel l-a întrebat pe Callum despre rănilor lui Louise, sau poate l-a amenințat, iar el i-a spus fratelui său.

Louise este adusă cu targa la Urgențe, iar Rachel o examinează. A fost adusă ca victimă a unui accident auto, dar lucrul ciudat e că o parte din rănilor ei au început să se vindece, iar unele dintre ele deja sunt bandajate.

Rachel intră șchiopătând în puburi și case de pariuri din Hull. Unde ar merge un om violent, unde ar merge un monstru.

Uneori, când voia ea, știa cum să-i ia pe oameni. Mi-o și închipui spunându-i lui Louise, cu vocea ei gravă: „Când aveam șapțișpe ani, m-a bătut un bărbat.” Așteaptă. Apoi întreabă: „Vrei să-mi spui ce ți s-a întâmplat?”

Chiar dacă detectivii au citit raportul anchetei, n-ar fi avut motive să se oprească asupra lui Martin. Pentru că nu o acuză pe Rachel și nu

pare să aibă de făcut vreun reproș. Cel puțin, nu la adresa ei. Spune că producătorul perfuzorului ar trebui să fie tras la răspundere, astfel încât să nu mai treacă și alte familii prin ce a trecut el. Legistul îl sfătuiește să se adreseze unui avocat pentru a cere daune.

Raportul e un document public, la fel ca stenograma unui proces, dar cu siguranță procuratura ar fi cenzurat anumite părți din el dacă ar fi eliberat o copie unei persoane private. Cum ar fi istoricul medical al lui Callum și toate datele de contact ale rudelor lui. Dar eu am o copie a raportului așa cum a fost el trimis la spital.

— Am nevoie de ajutorul tău, încep eu.

Restaurantul din benzinărie e gol, iar Louise se uită la mine, cu un prosop de șters vase într-o mână.

— Numele meu e Nora Lawrence.

— Știu cine ești, spune ea.

În tot acest timp, am crezut că eu o urmăream pe ea.

— I-ai zis lui Rachel de unde ai rănilile?

— Da, răspunde ea, uitându-se la mine, fața ei mică fiind calmă.

— Rachel a stricat clema perfuzorului.

Louise închide ochii și spune:

— Știu.

Mai întâi ne ducem cu mașina la Cirencester, acasă la părinții Marthei. O alee cu pietriș lungă, un șir de plop. Louise așteaptă în mașină. La ușă răspunde mama Marthei care, când mă vede, duce mâna la gură.

— Bună, Lily. Martha e aici?

— Nu, draga mea, nu e.

— Ah, trebuie să mă întâlnesc cu ea în oraș. Pot să mă duc la baie înainte să plec?

Lily se duce în bucătărie, s-o sune pe Martha, îmi închipui. Mă strecor pe hol. Dulapul cu arme e la subsol și nu e încuiat. Îmi aduc aminte că Martha a ridicat din umeri: „Nu sunt copii mici în casă.”

În drum spre ieșire, îmi iau la revedere de la Lily. În prag, mă apucă de umeri și mă sărută pe obraji. Mă întorc în mașină și îmi pun geanta între scaun și portieră. Louise se uită la ea, dar nu mă întreabă

nimic.

Rutland Street, numărul 60, Stoke-on-Trent.

Sun la al doilea dintre cele două numere de telefon și cer să vorbesc cu Martin.

— Nu-i aici, îmi spune vocea unui tânăr. Vine la ora patru.

— Mersi. Poți să-mi amintești ce adresă aveți?

— Waterloo, numărul 35.

E un magazin de vopsele, tot în Stoke, aproape de casa lui.

Pornim spre nord, pe autostrada M5. Louise testează reportofonul de pe telefonul ei și ne ascultăm vocile înregistrate cu câteva clipe înainte. Vocea ei e ascuțită și tinerească, iar a mea, limpede și încordată.

— Deci merge, spune ea.

Trecem de Bishop's Cleeve. Trecem de Redditch. E un ținut nefamiliar. Și e un lucru bun. Cred că straniețatea întregii povești m-ar paraliza dacă m-aș afla pe o rută familiară.

Drumul spre Stoke e lat și aproape pustiu, dar conduc de parcă aș fi în centrul Londrei, pe ploaie. Mă uit cu atenție la fiecare indicator, ca și când tocmai aș fi ratat o ieșire de pe M5, iar inima îmi duduie în piept când văd câte o mașină care intră pe autostradă mult în fața mea.

— Zicea că, dacă îl părăsesc, mă omoară, spune Louise. Nu i-am cerut lui Rachel s-o facă, dar i-am povestit despre el.

Am aflat din necrologul lui Callum că el și fratele lui au crescut în Stoke. Aveau și o soră, Kirsty, dar necrologul nu zicea ce s-a întâmplat cu ea. Erau răi și atunci? Oare ce le-au făcut lui Rachel și Louise se învață? Dacă tatăl lor îi bătea, mi-aș dori să-i fi omorât în bătaie.

Trecem de Birmingham. Trecem de Stafford. Nervozitatea se risipește și e înlocuită de o spaimă difuză. Tăcem amândouă.

Mai întâi o să stea de vorbă cu el Louise și o să înregistrez conversația. Înregistrarea nu va fi acceptată ca probă la tribunal, dar relatarea ei despre ce i-a spus Martin va fi luată în considerare. În

plus, poliția poate s-o asculte, iar juraților li se poate aduce la cunoștință că există o înregistrare. Parcăm pe Waterloo Road, la mică distanță de magazinul de vopsele.

— Ești sigură? o întreb eu din nou.

— Îi place de mine, spune ea. N-am discutat niciodată cu el despre ce mi-a făcut Callum. N-are niciun motiv să fie bănuitor.

— N-ai fost la înmormântare, îmi amintesc eu.

— Dar a fost prietena mea cea mai bună. I-a zis lui Martin că încă eram prea tulburată ca să pot ieși din casă.

Clatin din cap, iar ea spune:

— Știu. Foarte ingenios.

Și coboară din mașină.

Îmi ridic gluga. Martin locuiește într-o casă de cărămidă cu etaj, lipită de alte case identice. Cele mai multe dintre ele sunt goale. Pe unele sunt pancarte cu numere ale agenților imobiliari, pe altele, nu. În spatele șirului de case e o alee. Intru pe ea, trecând pe lângă garaje și magazine scunde. Proprietățile sunt separate de contraforți victorienici. Unul dintre coșurile de gunoi a fost răsturnat și, în timp ce ocolesc grămada de gunoi, îmi doresc să fie al lui, îmi doresc să fie urât de copiii din zonă. Număr loturile de pământ până ajung la numărul șaiszeci. Nu e diferit de celelalte. Cărămidă murdară, contraforți, magazie.

Nu departe de aici e un magazin mic. Aș putea cumpăra un sul de hârtie de bucătărie, un bidon de benzină și chibrituri. Văd totul atât de limpede, de parcă aș fi făcut-o deja. Îmi imaginez greutatea bidonului legănându-se în mâna mea în timp ce împrusc pereții cu benzină. Mă stropesc pe picioare. Cărămizile se întunecă. Îmi imaginez mirosul de benzină. Îmi imaginez că mă șterg cu grijă pe mâini înainte să aprind sulul de hârtie.

Mă uit la casă. Mi-o închipui arzând, dar așa i-aș face lui o favoare, căci aș distruge probele.

Îmi amintesc de polițiștii care au cutreierat pădurea din spatele casei lui Rachel. Păreau atât de siguri că mergeau în direcția cea bună, că vor descoperi ceva. Dar în noaptea aceea și în toate cele care au urmat, ca un ceas ticăind monoton, el a fost aici.

Louise vine și ne întâlnim pe aleea din spatele casei lui.

— El a fost, spune ea, clănțănind din dinți. Mi-a zis că a avut el grijă de ea.

Formează numărul secției de poliție din Abingdon, care, la aflarea acestei informații, ne așteptăm să acționeze mai repede decât cea din Stoke.

— Numele meu e Louise Rosten. Un prieten tocmai a mărturisit că a omorât-o pe Rachel Lawrence.

Ofițerul de serviciu îi face legătura cu un detectiv a cărui voce nu mi-e cunoscută. Louise îi spune de mărturisirea lui Martin și că acum se teme că o să-i facă rău. Îi descrie detectivului ce i-a făcut câinelui. Sunt detalii care încă nu au apărut în presă, doar poliția și echipajele de urgență care s-au prezentat la fața locului în ziua aceea știu ce a pățit Fenno – plus persoana care a făcut-o. Detectivul îi cere să rămână la telefon. Lui Louise îi clănțâne dinții în continuare.

Când detectivul revine la telefon, îi spune că a vorbit la secția din Stoke și că vor trimite mașini la magazinul de vopsele să-l aresteze. Și îi cere lui Louise ca, până atunci, să aștepte într-un loc sigur.

Odată, am fost în Dorset să sar în apă de pe stânci, de aceea mi-e ușor să-mi dau seama că sunt paralizată de frică. Deși mai sunt câteva magazine în zonă, strada e mai liniștită decât mă așteptam. Pereții magazinului sunt tencuiți cu ipsos pe care, înainte să se usuce, au fost trasate modele în formă de semilună. Magazinul e încadrat de alte clădiri și nu există nicio ușă secundară. Becurile slabe sunt aprinse și am impresia că văd silueta cuiva prin vitrină.

Probabil că Louise deja a plecat. Am convenit să se întoarcă la Oxford cu trenul. O va chema detectivul la secție pentru o declarație completă.

Poliția o să ajungă aici în scurtă vreme. Secția din Stoke e la trei kilometri distanță, dar e posibil să fie o mașină de patrulare chiar în zonă. Mă încurajez să merg mai departe, dar e la fel de inutil ca atunci când mă tot îndemnam să sar în Mirror Lake de pe o stâncă înaltă de cincisprezece metri, ceea ce până la urmă am și făcut, dintr-o combinație de epuizare și fatalism, ca și când deja aș fi făcut-o și aș

fi murit. Îmi dau jos gluga și mă apropiu de ușă.

Martin Hold e în spatele teighelei, iar la început fața lui e neutră și deschisă. Apoi capătă brusc altă expresie. Mă recunoaște. Fața i se schimbă ca a unui prieten care te zărește în mulțime când vii la întâlnire.

E mai tânăr decât mă așteptam. Nu are cu mult peste treizeci de ani. Poartă un pulover gri, cu găuri la mâneci. Are fire roșcate în păr și o cută adâncă pe frunte. E netuns și are o barbă scurtă. Dincolo de înfățișarea lui banală, încă se ghicește adolescentul ras în cap, cu tenul chinuit de acnee. Are un aer familiar, ca al unora dintre băieții cu care am crescut.

Nu-mi amintesc să fi început să plâng, dar îmi simt fața umedă.

— Bună, spun eu, pe un ton calm, dar îmi dau seama că fața mi s-a schimonosit.

Martin se uită ținută la mine, fără să spună nimic. Scot pistolul din geantă și îl îndrept spre el.

— Ridică-ți mânecele.

Face ochii mari. Coboară capul și își suflecă ușor mânecele.

Are brațele pline de cicatrici roșii. Pe un antebraț are una în formă de semicerc. De la mușcătura câinelui. Tremur. Aș vrea să-l omor. Asta și-ar dori Rachel să fac, acum știu.

— A durat mult? întreb eu.

Se uită ținută la mine, și nu cred că îmi va răspunde.

— Nu, spune el.

Cobor pistolul și ies din magazin. Strada e liniștită sub cerul mohorât. Aud sirenele. La început, am impresia că doar îmi imaginez – poate a fost doar un vuiet îndepărtat –, însă zgomotul crește constant, iar eu mă îndepărtez de magazin.

Am fost împreună să sărim de pe stânci în Dorset. Apa era atât de limpede, încât după ce a sărit Rachel, am văzut-o sub apă, coborând în mijlocul unui vârtej cristalin.

Martha mă așteaptă la un pub din Battersea. Vremea s-a încălzit și lumea stă pe terasele cafenelelor de pe King's Road.

Intru într-un pasaj. La celălalt capăt, apare un bărbat care vine spre mine, și mă gândesc s-o iau înapoi. Când trecem unul pe lângă altul, mă salută din cap, apoi ies repede din pasaj și pornesc cu pași mari pe strada însorită.

Știu că o să fie bine. Dar știu și că o să-mi fie mereu dor de ea.

— Ce-ți place cel mai mult în Cornwall? am întrebat-o eu.

Dar nu asta voiam s-o întreb. Voiam să-mi spună ce îi plăcea cel mai mult pe lumea asta.

Iar ea a zis:

— Păi, în primul rând...

MULȚUMIRI

Vreau să le mulțumesc lui Michael Adams, primul meu cititor, lui Emily Forland, agenta mea, și lui Lindsey Schwoeri, redactorea mea.

Toți trei sunteți extrem de inteligenți, amuzanți și generoși. Fiecare dintre voi a făcut ca scrierea acestei cărți se fie captivantă în feluri diferite, și vă sunt extrem de recunoscătoare.

Echipei de la Centrul Michener pentru Scriitori și celor de la Centrul Yaddo.

Tuturor celor de la Penguin.

Prietenilor mei, și mai ales lui Nick Cherneff, Kate DeOssie, Donna Erlich, Jackie Friedman, Allison Kantor, Suchi Mathur, Justine McGowan, Madelyn Morris, Althea Webber și Marisa Woocher.

Mătușilor mele, Kassia Dellabough, Marlitt Dellabough și Liana Rödegård, care au fost cele mai bune surse de documentare imaginabile.

Întregii mele familii și mai ales părinților mei, Jon Berry și Robin Dellabough.

Și lui Jeff Bruemmer.

FLYNN BERRY

Când Nora se duce să-și viziteze sora, trăiește cel mai cumplit coșmar: Rachel a fost ucisă cu brutalitate.

Îngrozită și dezorientată, Nora își dă seama că nu mai poate reveni la viața ei. Nu are încredere că poliția îl va găsi pe ucigașul surorii sale, așa că începe o investigație pe cont propriu. Dar pe măsură ce frica pe care o simte se transformă în obsesie, și ea devine o altă persoană, descoperind totodată o serie de secrete despre sora ei pe care nu și le-ar fi imaginat niciodată.

**FINALIST EDGAR AWARD PENTRU
CEL MAI BUN ROMAN DE DEBUT**

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-719-927-7

